

БЛАГОСВІСНИК

**Святість:
Божий дар
чи наші зусилля?**

№1, 2004

*Ми нічого не можемо зробити,
що змусило б Бога любити нас більше;
але й нічого не можемо зробити,
що змусило б Його любити нас менше.*

* * *

Допоки ще живе маленьке наше «я»,
Допоки ще воно на тім хресті не вбите,
Високе і святе, всеправедне Ім'я
Покличе знову нас з смертельної орбіти.

У сяєво небес, у сяєво надій —
З смертельної орбіти неволі і гріха,
Тече там Джерело цілющої води,
Немає там провини, немає там зітхань.

Вже корчиться Содом в сірчаному дощі,
А Бог виводить нас — і треба все лишити.
Та світиться сльоза на промені душі
І застеляє зір... А поряд — темні сіті.

Чи добре, чи не так — ми будували дім,
В тім домі нам було по-всякому, та звично.
А Бог виводить нас. Содом — уже лиш дим.
Не повторімо жест — упертий і трагічний.

Не озираймося на перехресті днів,
Не озираймося, немов дружина Лота.
О, скільки в світі є тих соляних стовпів,
Що вирвались колись з нестерпного болота!

На що ми озирнемсь? За чим жаліти нам?
Ми мертві для гріха? Чи він нам серце крає?
Стоїть Голгофський хрест — оплачена вина —
Й на ньому наше «я» повільно так вмирає.

Стоїть Голгофський хрест над світом стільки літ...
Стежки на сотні миль затоптані й затерті.
А нам дано життя на грішній цій землі —
Не плакати під хрестом, а на хресті — померти.

Ольга ЧОРНОМАЗ

Видання Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (03322) 544-06
(0332) 78-99-85

Факс: (0332) 789-798

E-mail:

blagovisnyk@yandex.ru

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанку»
м. Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Ольга МІЦЕВСЬКА

Юрій ТРОЦЬ

Володимир ШОЛОМ

Анна ЯРУТА

**Наш представник
в Канаді:**

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у друкарні
видавництва «Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 62-34-68

Наклад 5100 примірників

У номері:

О. Шевченко. Користь ближньому. Привілей єдності ...4	Христос — освячення наше 10
І. Каргель. У пошуках святості 15	Хто такі святі люди? 17
Ю. Вавринюк. Святий 19	

Дві складові
освячення 22

М. Паночко. Нічого, крім правди 20	В. Макдональд. Принципи християнської поведінки 24
Лист 28	С. Звєздова. Жертовник 31
В. Грундс. Зустрічі з Богом 33	К. Кузьменко. Я випробувала все, що в моїх силах 34
М. Савчук. Брами і дороги Єрусалима 36	А. Горошко. Емігранти 41
Н. Бойчук. Помолися за мене, пташко 44	В. Котовський. Утвержені в любові 46
М. Кулець. Моліться за нас, бо ваш Бог нас всіх повбиває ...50	Поетична сторінка. Богдан Степанюк. 53
Події, хроніка, новини 54	Іскра, що летить вгору 56

У колажах Віктора МОКІЙЧУКА використано:

на першій сторінці обкладинки — фрагмент фрески МІКЕЛАНДЖЕЛО
«Створення світу», на другій — картину РЕМБРАНТА «Повернення
блаудного сина», на третій та четвертій — фото Юрія КОСТЮКА.

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що
друкуються.
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«Як учні ж Його це зачули, здивувалися дуже й сказали: «Хто ж тоді може спастися?» А Ісус позирнув і сказав їм: «Неможливе це людям, та можливе все Богові» (Мт. 19:25).

За своєю природою ми, люди, часто здатні переоцінювати свої можливості. Особливо це помітно останнім часом, коли зроблено величезні наукові відкриття і не лише зроблено, але їх запроваджено у життя. Людина відчула себе господарем планети, таким собі маленьким «богом», який може все. З другого боку, дивним є те, наскільки ми можемо недооцінювати себе. І — недооцінювати Бога.

Дивним є те, що людина, яка вийшла в космос, не може досягнути біблійних духовних стандартів. Скільки людей не можуть прийти до Бога лише тому, що, на їхню думку, їм не під силу жити святим життям, як цього вимагає Слово Боже.

Як не дивно, але такий скептицизм проник навіть у серця учнів Христа. Почувши лише одну умову, яку потрібно виконати, щоб увійти у Царство Боже, вони жахнулися: «Боже, якщо це так, то хто ж тоді увійде у те Царство?»

Сумніви учнів були небезпідставними. Дійсно, коли уважно та неупереджено дослідити Слово Боже та ті умови, які воно ставить перед віруючими, ми безсило опускаємо руки, бо бачимо, що практично цього неможливо виконати. Знає про це і Бог. Саме тому Ісус відповів учням: «Те, що неможливе людям, можливе Богові».

На жаль, в багатьох життєвих ситуаціях ми забуваємо про це. І навіть коли мова йде про такий важливий аспект життя християнина, як святість, не дозволяємо Богові контролювати цю ділянку нашого життя. Ми або, жахнувшись високих умов щодо особистої святості, не звертаємо на неї уваги, сподіваючись лише на милість Божу, або намагаємося стати святими самотужки, прикладаючи для цього величезні зусилля і навіть надзусилля.

Дійсно, стати святими нам не під силу. Саме тому на землю прийшов Син Божий, щоб «виконати всяку правду», тобто, маючи людську обмежену природу, безгрішно прожити земне життя. І не лише прожити, показавши приклад, але й прокласти нам усім дорогу до святості. І ми по ній пройдемо лише з Божою допомогою.

Пропонуючи вам тему особистого освячення, ми хотіли б, щоб ви перш за все зрозуміли: те, що неможливе для нас, людей, можливе Богові. Довіра Богові зробить нас святими. Довіра Богові додасть нам сили та здатності зберегти цю святість і в кінцевому результаті, як сказав апостол Павло, «досягнути того, чим і Христос Ісус досягнув був мене», і «знайтися в Нім не з власною праведністю але з тією, що з віри в Христа. Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але... тільки, забуваючи те, що позаду, спішу до того, що попереду» (Фил. 3:9).

Поспішімо і ми разом з Христом до вершин святості, «без якої не побачимо Господа».

2. Привілей єдності

«В них усе спільним було... і благодать велика на всіх них була! Бо жоден із них не терпів недостачі: бо, хто мав поле чи дім, продавали, і за плату за продаж приносили, та й клали в ногах у апостолів, і роздавалося кожному, хто потребу в чім мав».

Ми хочемо, щоб Бог благословляв нас, хочемо, щоб Бог виливав на нас Святого Духа і діяв через нас. Але, зауважте, велика благодать прийшла на першоапостольську церкву тоді, коли ніхто нічого зі свого майна не вважав своїм, а все у них було спільне. Про це легко читати, але це дуже суперечить нашим поняттям і нашої психології. Що ж означає «в них все було спільне»?

Ще Іван Хреститель, який був посланий для того, щоб приготувати путь для приходу Ісуса Христа, пояснював людям, що їм треба вирів-

Закінчення, поч. у № 4, 2003

Олександр ШЕВЧЕНКО

няти кривизни, всякий пагорок понизити і всяку долину підвищити. Але неможливо наповнити долину, якщо не понизити пагорків. І неможливо понизити пагорб, якщо не наповнити долину. Долина тим і наповнюється, що ми беремо частинку гори. Якщо пагорби й долини вирівнюються, то шлях для Господа готовий.

Скільки разів я спостерігав, як люди намагалися акуратно, дипломатично, так, щоб не вразити чийось почуттів, пояснити, що треба жертвувати. Але ми повинні зрозуміти: якщо ми належимо Господу, то й наші фінанси належать Йому.

Якось один багатий юнак підійшов до Христа і сказав: «Я піду за Тобою, куди б Ти не пішов!» Який ентузіазм: хочу бути Твоїм учнем! Христос подивився на нього і сказав: «Піди, продай свій маєток і роздай вбогим. А тоді приходи і йди за Мною». Ця людина намагалася йти за Богом, залишаючи щось собі у своєму житті. Духовно він хотів належати Богові, але матеріально хотів мати інше життя. Так само й з нами: коли питання постає про матеріальну частину нашого життя, ми дуже часто робимо так, як цей юнак — відходимо з печалю. Це не означає, що ми відрікаємося від Бога, що в нас зникає бажання йти за Ним. Це означає лише, що ми настільки вросли в матеріальне наше життя, що ми не можемо переступити через це. Ніхто в першоапостольській церкві нічого з майна не вважав своїм. Саме тому велика благодать була на всіх них. І саме тому не було між ними тих, хто мав якусь потребу в матеріальному.

У дні Ісуса Христа були вбогі: багатий юнак мав, кому давати. Юда говорив жінці, яка вилила миро на Христа: «Навіщо таке марнотратство? Краще було його продати і роздати вбогим». І Закхей сказав: «Половину свого маєтку я роздам бідним». Вбогі завжди були, бо й сам Христос сказав: «Вбогі завжди з вами». Тобто завжди є поле, на якому можна посіяти те, що я маю. Завжди є можливість збагатитися за рахунок того, щоб наповнити чийсь долину. Якщо я хочу, щоб Господь прийшов у моє життя, якщо я хочу отримати Божу благодать, то я повинен приготувати шлях для Господа. Як? Наповнити чийсь долину, підняти чийсь приниження, чийсь потребу.

КОРИСТЬ

В першоапостольській церкві благодать настільки розіп'яла людську природу, що люди могли просто приносити все, що нажили роками, і віддавати. Людину обманути не можна: вони бачили, що більше отримують, ніж віддають.

Наша гріховна природа схильна тільки до того, щоб витратити все для себе. І як не парадоксально це звучить, але люди витрачають себе для себе. Я знаю чоловіка, який працював на трьох роботах і тільки по тричотири години на добу спав. Він був настільки виснажений, що захворів раком мозку, і через декілька років помер. Страшна трагедія — людина витрачала себе для себе.

Пам'ятаєте притчу про блудного сина? Про нього написано, що він розтратив своє майно, живучи розпутно. Про другого ж чоловіка Біблія говорить, що він «розсипав, вбогим роздав, і його справедливість триває навіки».

Як ми можемо витратити себе для ближнього? Іноді буває набагато простіше віддати гроші, не залучивши до цього серця. Іноді набагато простіше допомогти матеріально, ніж взяти тягар цієї людини на себе. Біблія вчить: «Носить тягарі один одного». Тягар — це важко, іноді людина падає під тягарем. І цій людині не стільки потрібні гроші, як наше співчуття, наша увага. Я більше ніж переконаний, що світу потрібні не гроші. Не гроші врятують світ. Світу потрібна любов. Ми повинні взяти участь у потребах інших людей.

Цю бесіду я назвав «Привілей єдності». Ми говоримо про єдність в духовному її значенні. Ми говорили про те, що в перших християн все було спільне. Це матеріальна частина життя. Через те, що багаті люди приносили в першоапостольську церкву гроші за продані землі та маєтки, не було між ними того, хто б мав потребу. Всі потреби, які виникали в них, були задоволені. І тому була благодать.

В людей нині є безліч потреб, духовних потреб. І єдність полягає в тому, що я свій час, своє серце віддаю іншим. О, скільки речей, особистостей, симпатій, інтересів, хобі, нахилів, людей — претендують на наше серце. Чиясь сердечна турбота про мою потребу — це великий дефіцит, тому й ми не відкриваємося один перед одним. Ми не бачимо в цьому смислу. Тому й ми самотні у великих церквах, у великих містах, у великих сім'ях. Люди самотні. Чому? Тому що вони не можуть

знайти настільки близького сердечного співчуття, не можуть знайти людини, яка б могла вислухати їх серцем, підняти їх тягар, понести, допомогти виплутатися із проблем. В цьому й полягає привілей єдності — коли ми служимо потребам інших людей.

Господь має дуже глибокий погляд на Церкву. Він сказав: «Я побудую церкву Свою». Цікаво, що Він не створив Церкву так, як створив світ, хоча Він залишився тим Самим Богом і Творцем, Який створив світ за шість днів. Та Церкву Він вже будує протягом двох тисяч років, і складається вона з живих людей. Тобто Бог не міг створити Церкви просто зі Своєї волі. В будівництві Церкви повинна брати участь і моя воля, моє бажання підкоритися Голові. Коли Бог творив світ, Він просто говорив: «Хай стане світло!» — і сталося світло. «Хай полетять птахи і попливуть риби!» — і так було. Та Церкви так створити не можна, тому що це Тіло Його, це живий організм. І Церкву Бог будуватиме до дня Свого приходу.

Останнім часом я бачу таку тенденцію, що в нашому суспільстві не береться до уваги членство в церкві. Люди кажуть: «Який взагалі смисл в тому, щоб ставати членом якоїсь церкви? Я служу Богові. Я люблю Бога. Я відвідую різні церкви. Навіщо мене хтось хоче прив'язати до якоїсь певної церкви?» Але коли прийде Господь на землю вдруге, як каже Біблія, — то вже не для очищення від гріхів, а для тих, хто чекає Його на спасіння. Він прийде тільки за Тілом, за Церквою. Він не прийде тільки за хорошими людьми, за місіонерами, апостолами, людьми, які жертвують чи їздять по всьому світу, проповідуючи Євангелію. Христос має тісні взаємостосунки саме з Церквою. І прийде Він на землю за Церквою. І якщо я буду найблагороднішою людиною, але опинюся поза Церквою, то буду поза спасінням. Він — Спаситель Тіла.

Я хочу підкреслити одну дуже важливу деталь: тіло складається з багатьох членів. Апостол Павло писав: «Коли скаже нога, що я не від тіла, бо я не рука, то хіба через це не від тіла вона? І коли скаже вухо, що я не від тіла, бо я не око, то хіба через це не від тіла воно? Коли б оком було ціле тіло, то де був би слух? А коли б усе слух, то де був би нюх?» Ви розумієте, що мав на увазі апостол, за що він переживав? Він хвилювався за те, що багато хто

БЛИЖНЬОМУ

з людей хоче мати всі дари, мати всі функції і створити довкола себе організм. Ці люди дійсно обдаровані, тому вони вважають саме Тіло непотрібним, вони принижують його функції. Але Біблія говорить, що Тіло складається не з одного члена, а з багатьох. І Бог так розмістив всі члени тіла, щоб вони рівномірно турбувалися один про одного.

В Господа є великий задум щодо Церкви, яка складається з людей. Я не хотів би, щоб в мене була паралізована рука або навіть й мізинець. Я хочу, щоб моє тіло нормально функціонувало, я хочу бути нормальною людиною. Так само й Христос. Він не хоче, щоб окремі люди працювали, а все тіло було бездіяльним. І саме тоді, коли між нами буде єдність, а під єдністю мається на увазі виконання людиною того, на що вона призначена, тоді Організм оживе.

В Посланні до римлян, 12:1, написано: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте вапні тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу». Все, що я роблю для себе — це не жертва. Жертва — це те, що я віддаю іншим. Я жертвую своїм: своїми грошима, своїм часом, своїми інтересами заради ближнього, заради Господа. Далі написано: «...Перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа». Тобто покоріться Голові, а не плануйте самі своє життя. «Бо як в однім тілі маємо багато членів, а всі члени мають не однакове діяння, так багато нас є одне тіло в Христі, а зосібно ми один одному члени». Багатство приходить тоді, коли ми починаємо бачити привілей єдності, коли кожен з нас буде робити те, до чого він покликаний. Я впевнений, що кожен з вас до чогось покликаний. Є великі покликання: апостоли, пророки, вчителі. А є й менші, на наш, людський, погляд, покликання, хоча вони перед Богом оцінюються так само. Це неправда, що є якісь нижчі покликання. Тому, як «ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво, то виконуй його в міру віри, а коли служіння — будь на служіння, коли вчитель — на навчання, коли втішитель — на потішання, хто подає — у простоті, хто головує — то з пильністю, хто милосердствує — то з привітністю!» Тобто, щоб чинити милосердя і роздавати, треба також мати вміння і мати, що роздавати. Тобто наше майно, наш бізнес, наші фінанси — це теж дар від Бога, тому треба скористатися цим даром для служіння Церкві, для користі ближньому. Якщо роздаєш — то в простоті, якщо милосердствуєш, то милосердствуй з привітністю.

Але наша загальна помилка в тому, що ми чомусь всі ці дари хочемо бачити в одному пасторі і ще в декількох людях. Ми говоримо:

«Ну, ця людина в нас на утриманні в церкві. Вона повинна вміти все, мати всі дари». Або: «Такий пастор нас не влаштує, бо в нього мало дарувань». Та в цьому ми дуже помиляємося.

В мене дуже велика родина, і ми іноді сходимося разом. Перед тим ми дзвонимо один одному і говоримо: «В тебе чудово виходить плов, приготуй його, будь ласка». Інша сім'я готує салат — на всіх. Третім говорять, що вони повинні приготувати щось солодке. І люди готують те, що в них найкраще виходить, хто до чого має нахил. Потім ми приносимо всі ці страви, приготовані з врахуванням того, що їстимуть усі, ставимо на стіл — і маємо щедру вечерю. Так повинно бути в Божому домі, в церкві. Коли ми приходимо, то кожен з нас, як каже Біблія, «псалом має, має науку, має мову, об'явлення має, має вияснення, нехай буде все це на збудування!» Та чи є в мене сьогодні щось? Я впевнений, що в кожного щось є! Але ми чекаємо всього від однієї людини, хочемо, щоб все було в одного. І тоді починається трагедія, коли один починає готувати їжу на величезну компанію людей, то він настільки стомиться, що ледве пересуватиме ногами. Але люди, які нічого не принесли і нічого не вклали, знаєте, як вони виглядають? «О, щось плов сьогодні такий несмачний!» Вони стають капризними, безсовісними. Чому? Та тому, що вони нічого не зробили, вони нічого не принесли. Це не стало спільним. Цінність свята втрачена. Свято робить не одна людина, ми робимо його всі разом. І це повинно прийти в церкву. Всі ми повинні визначити своє покликання і свої дари і збагатити цим церкву, збагатити людей. Уявіть, як чудово було б, якби ми, коли сходимося, всі щось приносили. Ми несемо все в Божий дім, все найкраще, що ми маємо. Церква збагачується нами. Ми збагачуємо один одного і відповідно збагачуємося один від одного.

Я повинен мати єдність і з Господом. В Писанні сказано, що ми «члени Тіла Його від тіла Його й від костей Його!». Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву! Тут апостол Павло говорить про якусь дуже глибоку єдність з Христом. І він бере для цього як образ те, як Бог створив Єву для Адама. І цей образ він переносить на взаємостосунки Христа і християнина, Христа і Церкви. А що ж по суті відбулося з Адамом? Коли Бог творив світ, вся Його фантазія і творча енергія була спрямована на те, чим ми милуємося й до сьогодні і чого вчені не можуть ще й досі дослідити. І коли Бог творив світ, після кожного свого творчого періоду Він повторював, що добре воно. Бог оцінював Свою роботу як досконалу, абсолютну,

завершену. І Адам був створений прекрасним. Та раптом, що дуже дивно, Бог вперше сказав: «Не добре! Не добре бути чоловікові самому». Це дуже дивно, що Бог у створенні Адама виявив щось недосконале. Як Бог вирішив це питання, щоб стало добре? Бог навів на Адама сон, взяв одне з його ребер (це велика таємниця) і створив з нього жінку. Якби Бог створив Єву окремо, то вони з Адамом не могли б стати одним тілом. Але Бог розділив Адама, частину Адама взяв з нього, незважаючи на те, що його скелет був досконалим — повна гармонія м'язів та кісток. Та Бог робить дисгармонію в його тілі, забирає з його тіла якусь частину. І потім ця частина повертається до нього в особі Єви. Адам, побачивши її, вигукує: «Оце тепер вона кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка». Тобто я маю на неї право, вона частина мене. Я маю законне й моральне право називати її дружиною. І ще ця таємниця полягає в тому, що двоє стануть одним тілом. Дві різних особистості. Якщо прослідкувати психологічні відмінності між чоловіком та жінкою, то можна зробити висновок, що це два протилежних полюси. Як же вони можуть стати одним? Це і є таємниця, це й дивовижно. Людина може сперечатися з Богом, кажучи: «Ні, краще бути одному». Але Бог у цих Своїх словах не допускає заперечень: «Не добре бути чоловікові самотнім!»

І що ж відбувається, коли двоє стають одним тілом? Створюється баланс. Ті якості, яких немає в мені (я не можу бути суперособистістю, яка поєднує в собі всі досконалі якості), приходять до мене від моєї половини. Якщо ж я егоїст і боюся, що з приходом іншої людини в моє життя обмежиться моя свобода, то це не означає, що я правий. Божа любов та Його задум, згідно з яким Він і розділив Адама і Єву, полягає в тому, що справжню повноту Бог бачить у єдності. Повнота — в єдності. І апостол Павло бере цю модель, за якою Бог діяв щодо Адама і Єви, переносить на Христа і Церкву і каже, що ми «члени Тіла Його від тіла Його й від костей Його!» Тобто ми вийшли від Нього і

все, що в нас є — від Нього, Ним і для Нього. І тому я розумію, що я є ділом Божої істоти, її частиною. Ви можете собі уявити, яке це багатство, яка це велич — бути частиною Божої істоти, ввійти в Божу сім'ю і стати законним спадкоємцем? Хто такий спадкоємець? Це законна дитина. Біблія називає нас спадкоємцями. Щодо Христа в Біблії сім разів вживається словосполучення «однороджений Син Божий», тобто єдиний Син у Бога. І двічі вживається слово «перворідний». Коли Бог послав єдинородного Сина у світ, то цей Син став вождем, провідником спасіння, Який «до слави привів багато синів». Ми були блудними синами. Ми не мали статусу сина Божого, ми згрішили проти неба і перед Богом. А Ісус, єдинородний Син Божий, прийшов на землю, і оскільки ми мали плоть і кров, Він також прийняв тіло й кров і став провідником нашого спасіння. Тому в Бога сьогодні немає більше єдинородного Сина, в Нього є перворідний Син. В Посланні до римлян написано, що коли Бог нас передбачив, призначив, покликав, виправдав і прославив, ми повинні бути подібними до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами. Перворідний поміж нами, тому що ми також стали дітьми Божими. Та все ж наша досконалість, наша повнота не може прийти незалежно від Христа. В Посланні до галатів написано: «Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли». І далі написано: «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликує: «Ава, Отче!» Тому ти вже не раб, але син. А як син, то й спадкоємець Божий через Христа». Тобто, через Ісуса Христа я є Божим спадкоємцем. Як і з Адама Бог взяв ребро, так і Церква народилася від костей і тіла Сина Божого. І ми повернулися до Нього. Тому наша досконалість, наша повнота тільки в Ньому одному. Я, як людина, можу максимально розвинути і реалізувати себе, виявити свої здібності і розкрити їх тільки тоді, коли пробуваю у Христі.

Але будь-яка досконалість і єдність починається з жертви. Я повинен щось вкласти. Без цього вкладу я не можу ввійти в єдність — все має стати спільним. Я повинен відкинути від себе поняття особистого, я повинен оцінити свого ближнього настільки високо, щоб все своє віддати йому і збагатити його. Тільки тоді я зможу стати частиною цього організму і збагачуватися від нього. Я не можу постійно просити, вимагати, «викачувати» з Церкви. Христос сказав: «Якщо хтось зі Мною не збирає, той розкидає!» Це споживач. Що ж ми вимагаємо від Церкви, що ми вимагаємо від

Олександр ШЕВЧЕНКО,
теле-, радіопрповідник,
ведучий телепрограми
«Угол»

Бога, якщо ми туди не приносимо? Що ми можемо взяти з нашого рахунку в банку, якщо ми туди нічого не вклали? Якщо я вкладаю щось у щось, то в мене й болить серце за це, я хвилююся за це, я молюся, тому що це стало частиною мене. Отож, сила й глибина єдності полягає в тому, що ніщо не може бути особистим, все повинне стати спільним. Адам мусив віддати ребро — це була жертва.

Ви хочете мати міцну сім'ю? Повинна бути жертва — «покине чоловік батька й матір...» В мене не може бути своїх «таточка» і «мамоочки», тому що не вийде єдності в новій сім'ї, якщо я не заплачу цю ціну за міцність та єдність своєї сім'ї. І якщо Адам ребро віддав для Єви, то Ісус все життя віддав нам, настільки Він хотів мати спорідненість з нами — з Церквою. Все починається з жертви.

Подивіться на Авраама. «Вірою Авраам, випробовуваний, привів був на жертву Ісака, і, мавши обітницю, приніс однокрошеного, що йому було сказано: В Ісакові буде насіння тобі». Аврааму було сказано: «Ти будеш батьком безлічі народів. Тільки Ісака віддай Мені». Як увійти в таку обітницю, як стати батьком багатьох народів, якщо віддати єдиного сина? В цьому й вся таємниця — я не можу отримати всіх обітниць, якщо не пройду через жертву. І найдорожче, що Авраам мав і що отримав, будучи вже на схилку років, він повинен був віддати. Уявіть, якби Авраам сказав: «Так, Боже, я хочу, щоб Ти благословив мене і зробив мене батьком багатьох народів, як Ти й Сам обіцяв. Так, дай мені це. Але Ісак мій, Ти його не зачіпай». Але Авраам розумів, що й Ісак належить Богові, тому що навіть саме його народження було дивом. А ми часто хочемо користуватися Божим, але Богові не даємо скористатися нашим. Це вже не єдність.

Єдність приходить через заповіт. Всі близькі стосунки рано чи пізно впираються в заповіт, чи то шлюбний, чи то в заповіт з Богом через водне хрещення. Заповіт робить все спільним. В заповіті немає таємниць, немає особистих інтересів чи амбіцій. Той, хто не любить дружину, не любить себе самого. Ніхто не мав ненависті до свого тіла, але гріє його і годує, як і Господь Церкву. Це нероздільні поняття у заповіті. Тому заповіт — це велика сила, великий привілей, коли стає все спільним. Саме тому Біблія так твердо говорить, що чоловік навіть не має права над своїм тілом, але дружина. І навпаки.

Павло, як будівничий Церкви Божої, бачив, як повинен функціонувати її організм — в діяльності кожного члена відповідно до його здібностей (див. Еф.4). Він розділяє голову й тіло, все тіло керується мозком. Христос

названий Головою Церкви, Головою Тіла. Тут написано, що одне тіло і один дух. Але ми знаємо, що плоть протиставляється духу. Сам по собі Божий Дух злагоджений, цілеспрямований, в Ньому немає різних поглядів, суперечок та незгод. Але й в тілі немає цього. Тіло також настроєне на своє — на гріх. І тіло й дух борються. Якоюсь мірою (я не кажу, що повністю) це є й між Головою Церкви та Тілом. Я не кажу, що Тіло, Церква, настроєна винятково на те, щоб грішити, але є різниця між Головою і Тілом, тому що в Христі — вся повнота, але Тіло ще неорганізоване. Ми бачимо з історії та з власного досвіду, що в Тілі безліч різноманітних деномінацій, течій, братств, суперечок, поглядів, понять, доктрин. І це Тіло треба організувати, його треба підкорити Голові. Це мета Бога, це завдання Боже. Тому й написано, що «один дух». Так, і один Господь, і одне хрещення, і одна віра. Це все написано стосовно Господа. Але щодо Церкви, то написано, щоб ми старалися мати і зберігати єдність духа. А насправді? В нас не так! Нам треба старатися йти до єдності Духа. Ми різні, тому Церкву треба організувати. І щоб її організувати, Бог поставив взаємозміцнюючі зв'язки, зв'язки, які скріплюють Голову й Тіло. Це нервова система тіла. Він поставив одних апостолами, пророками, одних євангелістами, пасторами і учителями. Для чого? «Для вдосконалення святих». Трохи дивно звучить: святі, а їх ще треба вдосконалювати? Але це правда. Юридично, коли я каюся і приймаю Ісуса Христа, то стаю святим, але я ще не досконалий. І для цього поставлені ці зв'язки між Головою й Тілом, які хочуть нас, освячених Господом, довести до досконалості. Тобто поставити нас на справу служіння, щоб збудовувалося Тіло Христове. І все це буде звершуватися над Тілом Христовим, «аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалиго, у міру зросту Христової повноти». І далі написано: «Щоб були ми правдомовні в любові, і в усьому зростали в Нього, а Він Голова, Христос. А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будування самого себе любов'ю». Зростання починається тоді, коли ми всі входимо в справу служіння. І все це ми повинні повертати Голові, Христу, бо з Нього все Тіло, зв'язане суглобом. Це дуже важливо.

Я говорив з одним хворим чоловіком, і він сказав мені: «Ти знаєш, в мене з головою ніби все нормально. Нормально функціонує мій мозок, не пошкоджене моє тіло, такі ж руки, такі ж ноги, але пошкоджені нерви, вони не діють. Я даю команду моєму мозкові, я наказую руці піднятися, щоб витерти піт з

обличчя, але вона не підкоряється. Я той самий, що був учора, я звик, що є нервова система в моєму тілі». Але коли нерви парализовані, то тіло перестає функціонувати.

Це така чудова картина буде, коли все тіло злагоджено функціонуватиме, коли ми будемо покірні Голові, коли ці взаємозміцнюючі зв'язки матимуть великий авторитет і владу в нашому церковному житті, коли ми все нестимемо в дім Божий, коли церква стане для нас місцем, куди ми вклали все, тоді матимемо багатство і ростимемо духовно. Чому немає зростання? Тільки ввійшовши в Тіло, ми можемо функціонувати, і тоді почнеться зростання. Чому? Тому що немає більше нічого особистого, все спільне з Богом, і все спільне з ближнім.

Що ж означає спільне з ближнім? Це означає — нема таємниць один перед одним. Чому нехтують сповіддю? Тому що ми не довіряємо один одному. А чому ми не довіряємо один одному? Уявіть, що в моєму домі в мене є таємниці від дружини, а в неї — від мене. В нас офіційні стосунки, просто: «Привіт, як справи?» — «Все нормально». Але немає глибокої єдності. Ви розумієте, як це страшно, коли ці стосунки будуються на формальному рівні, коли ми боїмося признаватися один перед одним у своїх проступках? Яка в цьому захована таємниця? Та, що в мене немає нічого особистого не тільки з матеріального боку, а й з духовного. Я абсолютно відкритий перед моїми братами, я відкриваю себе совісті всіх людей. Все це повинне бути на такому ж рівні і в Церкві. Але виходить щось дуже дивне: «Але члени тіла, що здаються слабші, значно більше потрібні. А тим, що вважаємо їх за зовсім неспановані в тілі, таким честь найбільшу приносимо, і бридкі наші члени отримують пристойність найбільшу». Ми можемо недооцінювати багатьох органів нашого тіла, доки їх не втрачимо. З чим для нас асоціюється Самсон? Найперше з м'язами, горою м'язів. Але, думаю, що очі — ці маленькі органи в його тілі, чи волосся, були не менш важливими. Без волосся від цієї гори м'язів не було ніякої користі.

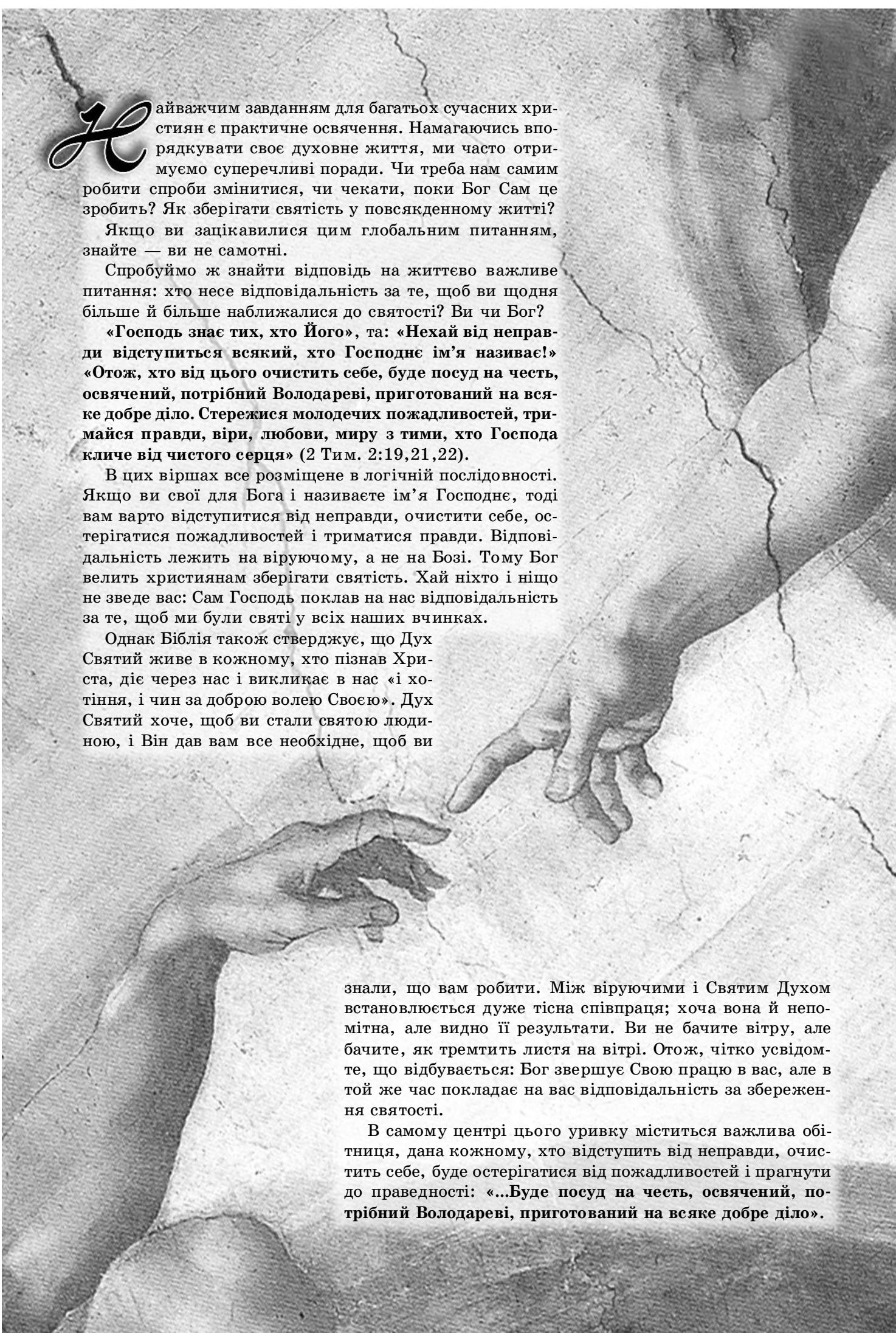
Нам тільки здається, що деякі члени тіла менш потрібні, вони набагато потрібніші. І ті, які видаються нам найменш благородними, про тих ми найбільше турбуємося, «бридкі наші члени» найбільше покриваються. Ми витрачаємо гроші на одяг, щоб покрити їх. Обличчя ми не покриваємо, бо воно не має в тому потреби. Значить, чомусь Бог так влаштував Тіло, «і честь більшу дав нижчому членові, щоб поділення в тілі не було, а щоб члени однаково дбали один про одного».

Зрозуміло, в Церкві є багато недосконалих, навіть противних людей. Але це дорогоцінні люди, бо без них ми ніколи не навчимося терпіти. Я вам серйозно говорю, я не жартую. Здається, як би було легко, якби не було цих людей. Вони завжди дратують нас. Хоча вони й менш благородні, а може, вони навіть і бридкі, може, їх треба навіть прикрити, може, навіть соромно привести сторонню людину, бо соромно за те, що такі люди присутні в церкві і їх треба прикривати. Але прикривати ми зможемо тільки тоді, коли будемо частиною Церкви. А якщо я не частина Церкви, то я буду їх висміювати, буду розносити те, що почув про них, я буду навіть після членських зібрань розповідати те, що вирішувалося на особистому рівні. Чому нині так є? Тому що ми не є частиною Церкви. Ми ж не розповідаємо, що відбувається в сім'ї, ми ж не відкриваємо свою голизну. Ми розуміємо, що це стосується мене, і мені соромно. Про Христа ж написано, що Він не соромиться називати нас своїми братами. Якщо хто з близьких чи рідних нам людей зробить щось безсоромне, то нам навіть іноді соромно зізнатися, що це наш брат. А Христу не соромно, незважаючи на те, що я людина грішна і недосконала. Чому? Тому що Ісус помер за мене, Він вклав Себе в мене. Тому Він не може відкритися від мене. Так, я недосконалий, часто навіть бридкий, так, я впертий, але Він не соромиться мене.

Мені буває соромно визнати себе членом якоїсь церкви, чи назвати когось братом. Але ми повинні «вкривати» таких людей. Цього хоче Бог: більше турбуватися про менш досконале. Тоді в свідомість прийде повага і любов до твоєї церкви, прийде благодать. Тоді будеш прикривати чиясь голизну, будеш молитися за таких людей, захищати, сон втрапиш, бо це — твоє життя, ці проблеми тобі не байдужі. Бо коли страждає один член, страждають й інші.

Говорячи про користь для ближнього, я хочу сказати, що Писання закликає нас: «Гож дбайте ревно про ліпші дари, а я вам покажу путь іще кращу!» Дбайте про ліпші дари для збудування Церкви. Служіть людям, приносьте користь ближнім і Церкві. Якщо я все робитиму для того, щоб Церкву збудувати і підняти, то я зможу розвиватися, відчую, що я потрібний. Потреби завжди є. Разом з тим, в нас Богом закладене бажання реалізувати себе, бажання служити. Тому служімо! Якщо ми турбуватимемося про ближніх, якщо ми всім жертвуватимемо для блага ближніх, то ми будемо самі рости, ми будемо самі розвиватися, будемо збагачуватися. І Церква Божа буде прославлена і коронована вічною славою від Ісуса Христа в день Його славного приходу.

Найважчим завданням для багатьох сучасних християн є практичне освячення. Намагаючись впорядкувати своє духовне життя, ми часто отримуємо суперечливі поради. Чи треба нам самим робити спроби змінитися, чи чекати, поки Бог Сам це зробить? Як зберігати святість у повсякденному житті?

Якщо ви зацікавилися цим глобальним питанням, знайте — ви не самотні.

Спробуймо ж знайти відповідь на життєво важливе питання: хто несе відповідальність за те, щоб ви щодня більше й більше наближалися до святості? Ви чи Бог?

«Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступитися всякий, хто Господне ім'я називає!» «Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло. Стережися молодечих пожадливоростей, тримайся правди, віри, любови, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця» (2 Тим. 2:19,21,22).

В цих віршах все розміщене в логічній послідовності. Якщо ви свої для Бога і називаєте ім'я Господнє, тоді вам варто відступитися від неправди, очистити себе, остерігатися пожадливоростей і триматися правди. Відповідальність лежить на віруючому, а не на Бозі. Тому Бог велить християнам зберігати святість. Хай ніхто і ніщо не зведе вас: Сам Господь поклав на нас відповідальність за те, щоб ми були святі у всіх наших вчинках.

Однак Біблія також стверджує, що Дух Святий живе в кожному, хто пізнав Христа, діє через нас і викликає в нас «і хотіння, і чин за доброю волею Своєю». Дух Святий хоче, щоб ви стали святою людиною, і Він дав вам все необхідне, щоб ви

знали, що вам робити. Між віруючими і Святим Духом встановлюється дуже тісна співпраця; хоча вона й непомітна, але видно її результати. Ви не бачите вітру, але бачите, як тремтить листя на вітрі. Отож, чітко усвідомте, що відбувається: Бог звершує Свою працю в вас, але в той же час покладає на вас відповідальність за збереження святості.

В самому центрі цього уривку міститься важлива обітниця, дана кожному, хто відступить від неправди, очистити себе, буде остерігатися від пожадливоростей і прагнути до праведності: **«...Буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло».**

Христос - освячення наше

Оправдання, освячення — слова, дуже знайомі християнам, вони їх часто промовляють, але не завжди правильно розуміють, не завжди усвідомлюють різницю між ними, часто сприймають їх як синоніми. Наприклад, побуте думка, що людина, увірувавши в Ісуса Христа і покаючись перед Ним в своїх гріхах, відразу отримує прощення, оправдання своїх гріхів, а значить стає святою, освячується, і це їй належить до кінця земного життя, тобто освячення — це результат оправдання, яке дане раз і назавжди і не потребує ніяких додаткових зусиль, ти оправданий — значить освячений. Але це далеко не так, бо різниця між оправданням і освяченням є і дуже суттєва.

Наприклад, оправдання стосується грішної людини, яка гине, бо не знає Христа. Їй треба проповідувати про прощення гріхів і про оправдання. А освячення стосується оправданих і спасених. Саме тому Святе Писання ніде не закликає грішника жити благочестиво, а тільки праведника.

Тоді як оправдання торкається наших гріхів, освячення охоплює всю нашу гріховну натуру, яка повинна ввійти в смерть, а на її місце стати божественна, як написано: «...Щоб ... ви стали учасниками Божої істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2Петр.1:4).

Оправдання стосується нашого минулого стану, а освячення — теперішнього, того, що ми переживаємо нині.

Отож, оправдання — це початок викуплення, освячення — його середина, а повне освячення — кінець славного викуплення. Освячення поширюється на нас, наше життя, нашу натуру і на все наше єство. Воно — це визволення всіх сил душі і тіла, наших

почуттів, членів, талантів і здібностей, нашого часу і всього, що ми маємо від служіння рабству тління для Бога. Освячення має продовжуватися в нас, поки все в нас не буде носити печатки — «Святиня Господу».

Оправдання — тільки засіб досягнення мети, але не сама мета. Мета ж — бути подібним до Сина, відбивати Його образ, а це ніщо інше як повна святість.

Ми ніколи не можемо освятитися, якщо ми не оправдані і не примирені з Богом. Якщо це вже сталося, тоді тільки освячення може показати, наскільки викуплення Христове реалізувалося в нас і наскільки Бог оволодів нами.

А Слово Боже твердо і неухильно вимагає від нас бути святими.

А чого ми маємо бути святими?

Тому що такий Сам Господь: «Бо Я святий...»

Тому що Господь наказує нам бути святими: «Будьте святі...»

Тому що ми вибрані і покликані для освячення: «...Так як вибрав у Ньому Він нас перше закладив світу, щоб були перед Ним ми святі і непорочні...» (Еф. 1:4).

Тому що Господь все зробив для нашого освячення: «...За них Я посвячую в жертву Самого Себе, щоб освячені правдою стали й вони» (Ів.17:19).

Тому що без освячення ми багато втратимо: «А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення з своїх давніх гріхів» (2Петр.1:9).

Тому що без освячення ми не зможемо побачити Господа: «Пильнуйте ... про святість, без якої ніхто не побачить Господа» (Євр.12:14).

Нехай це все переконає

кожного відродженого християнина, що йому треба освячуватися.

Щоб мати повне уявлення про освячення, треба зрозуміти його сутність, мету і засоби.

Слово Боже дає нам повне уявлення про сутність освячення. В першу чергу ми звертаємо увагу на те, що про нього Господь говорить двояко: як про завершений факт, до якого нічого не можна додати, і як про незавершений, який в процесі завершення.

Святість як завершений факт дана нам через жертву Ісуса Христа і є часткою кожного християнина: «...Ми освячені жертвоприношенням Ісуса Христа один раз» (Євр. 10:10); «...Ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої...» (1Петр.2:9); «...Але ви обмились, але ви освятились, але виправдалися іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1Кор.6:11).

Та Дух Святий говорить нам про святість і як про процес, як про те, що треба набувати. Наприклад, щоб ми творили «святиню у Божім страху» (2Кор.7:1), що «воля Божа — освячення наше» (1Сол.4:3-4), щоб ми були святі, тому що Він святий (див. 1Петр.1:15—16).

Та чи не суперечить це одне одному? Ні! Завершене освячення належить кожному віруючому, як найменш, так і найбільш успішному, і в основі його лежить діло Ісуса Христа, яке Він звершив для Своїх як членів Своєї сім'ї. Ми його отримуємо увірувавши, як і прощення і оправдання. А щодо освячення, яке продовжується, то в основі його лежить діло Духа Святого, яке ще має виконатися в нас і стосується нашої поведінки і життя тут, на землі.

Коли Дух Святий скаже про Свою роботу над викупленим: «Звершилося!» — тоді це освячення буде закінчене. Кожному з нас Господь говорить: «Ти вже освячений в Улюбленому; перебувай в цьому становищі і, як святий, досягай ще більших успіхів в своєму житті, думках, мові, вчинках, поки між ними і Моїм, для тебе звершеним ділом, не буде ніякого протиріччя.

Сутність освячення деякою мірою пояснює саме слово «освячувати». Воно означає відділити для особливої мети. Тобто освячення — це повне відокремлення людини — її духа, душі і тіла — від того, чим шкодив їй диявол, світ, власне «я» або плоть; це відокремлення від усього, що було не Божим, коли воно не має влади над людиною, але тільки Господь. Приклади освячення, відділення ми знаходимо в Старому Заповіті. Господь наказав Мойсею: «Иди до людей і освяти їх сьогодні та завтра, і нехай вони виперуть одіж свою. І нехай вони будуть готові на третій день, бо третього дня зійде Господь на гору Синай...» (2М.19:10-11). Мойсею потрібно було відділити народ від звичайних занять, потурбуватися, щоб на його одязі не було ніяких плям, щоб він був приємний для Господа і міг до Нього наблизитися. Але Ізраїль і сам мав від усього відділитися для Господа, бо Він сказав: «І ви будете освячуватися, і будьте святі, бо Я — Господь, що освячує вас» (3М.20:7). Їхнє освячення не повинно було бути нав'язаним Мойсеєм, насильним, а ділом їхньої волі, їхнього бажання, вони самі мали захотіти цього. Інакше воно не матиме успіху, як не має успіху примушування членів церкви через церковні постанови відмовитися від чогось гріховного. Ми можемо нав'язати якусь поведінку, змусити когось залишити щось гріховне, але в глибині серця вони будуть прив'язані

до цього, а значить не відділеними, не освяченими. Все, що робиться з примусу, з нав'язування, формує лицемірив, які перебувають в протиріччі між своїм внутрішнім і зовнішнім станом. Звідси напрашується висновок, що освячення не можливе без нашої волі, без нашого особистого рішення бути в повній згоді з Божою волею.

Далі ми читаємо, що Господь називає Себе Тим, Хто освячує: «Я — Господь, що освячує вас» (3М.20:8), що означає, що Господь виконує наше освячення через нашу згоду, довіру Йому і наше глибоке рішення відділитися від гріха, прикладаючи до цього зусилля.

Звернімо увагу на такі вірші Божого Слова: «...Ісус, щоб кров'ю Своєю освятити людей, постраждав поза брамою» (Євр.13:12), «Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євр.10:14), а ще: «...Очистимо себе від усякої нечисти тіла та духа і творімо Божу святиню в страху!» (2Кор.7:1). Перші два вірші говорять про те, що Господь є початком і кінцем нашого освячення, що кров Христа нас омила, відділила, осватила і що саме в самопожертві Ісуса сила нашого освячення, щоб наше життя було подібним Його життю. Третій вірш дає нам зрозуміти, що без нас, нашого бажання і зусилля освячення не матиме завершення, ми повинні бути його учасниками, навіть якщо вся наша діяльність полягала б лише в тому, щоб повністю довіритися Богу, повністю прийняти Його Самого.

Людям важко зрозуміти цю істину, і вони впадають в одну з двох крайностей: або не пильнують за собою, не прикладають ніяких зусиль, щоб зберегти себе в святості Божій, надіючись, що Господь все Сам зробить; або ж беруть діло освячення у свої руки, покладаючись тільки на себе,

і звичайно, що ті й інші терплять поразку. Отож, заклич Всемогутнього, передай Йому всяке діло, а сам будь повністю Йому відданим, щоб негайно виконати Його волю, — і ти скоро побачиш, як Він чудово виявить Себе і освятить Свій храм, яким є ти; Він тебе «освятить... цілком досконало, а непорушений дух... і душа, і тіло непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа» (1Сол.5:23).

Сутність освячення можна зрозуміти і з того, як власне Бог освячує. Святість згідно Писання — це те, чим володіє тільки Господь, більше ніхто, як написано: «Немає святого, подібного, Господу, немає нікого, крім Тебе» (1Сам. 2:2), «Бо один Ти святий...» (Об.15:4). А це значить, щоб нам бути святими, то святість Божа має перейти в нашу істоту, ми стаємо святими, коли Він особисто присутній в нас. Є в Біблії багато прикладів, коли особиста присутність Бога освячувала певне місце, як ось в пустелі при куці, який не згоряє: «...Зніми взуття з ніг своїх, бо місце на якому ти стоїш, — святе» (2М.3:1-5); чи скинію, а потім храм, коли слава Господня наповняла їх (див.2М.40:33-35; 1Цар.8:10-11). Так, Бог освячує те, що бере в Своє володіння. В цьому і тепер сутність освячення. Тільки туди, куди приходить Він, приходить і святість. Тільки тоді, коли Господь Христос стане дійсним Паном нашої волі і силою нашої волі, коли Його ество заволодіє нашим еством, нашим мисленням, нашою поведінкою, — тільки тоді виявиться святість у всякому нашому ділі, чи буде це в духовному житті, чи в звичайному, повсякденному.

Що ж до мети освячення, то кожен християнин повинен її знати, інакше він не буде духовно зростати, бо не знаючи, що від нього хоче Господь, спрямовуватиме свої

зусилля не в той бік або ж зовсім збайдужіє, і його переповнюватиме лінь і малодушність, що приведе до духовних втрат.

Отож, яку мету переслідує Господь, закликаючи нас до освячення?

По-перше, реально і практично визволити нас від гріха, як написано: «Він визволить людей своїх від гріхів їх» (Мт.1:21). Ми знаємо, що гріх — це страшна сила, яка хоче забрати в рабство і народ Христів. А Господь хоче, щоб діти Його не грішили, як Він і сказав одному оздоровленому: «Не гріши більше», Він хоче, щоб вони очистилися від всякої скверни плоті і духа (див.2 Кор.7:1).

По-друге, метою Господа в нашому освяченні є зробити нас Своєю абсолютною власністю. «...Ви не свої» (1Кор.6:19), «...Очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах заповідливих» (Тита 2:14) — ці вислови говорять нам, що Господь викупив нас для Себе Самого. А ще написано, що «вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для того, хто за них був умер і воскрес» (2Кор.5:15). Отож, чи радієш ти кожному своєму подиху, що він належить Господу, чи радієш кожному удару свого серця, що воно б'ється для Нього? Чи відхилиєш ти будь-які претензії на своє життя, від кого б вони не йшли, визнаючи владу тільки одного Господа? Ні день, ні година, ні хвилина не повинні належати тобі, а тому, Хто Своєю смертю купив тебе Собі у власність; увесь твій час, твій масток, твої діти і ти сам — Господні.

По-третє, мета нашого освячення та, щоб Христос пережив Своє життя в нас. Господь хоче, щоб Його життя так проникло в нас, як життя виноградної лози проникає у всі її гілки і проявляється в бруньках, квітах і плодах (див. Ів.15:1-15), Він хоче

бути в нас як хліб, який ми приймаємо, засвоюємо і з'єднуємося з ним (див. Ів.6:48-54); Він хоче щоб ми жили і діяли через Нього, як Він жив і діяв через Батька (див. Ів.6:57). Це розумів й апостол Павло, коли казав: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал.2:20), «...Щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове» (2Кор.4:10-11). Допоки християнин живе тільки власними зусиллями, підтримує свою мораль виконанням своїх обов'язків і старається триматися на певній висоті, на якій його поважають, до того часу він не живе життям освячення, але життям «руки своєї». Тоді може бути багато діяльності, яку називають плодом, але ним вона не є, тому що це створив не Христос в ньому. «...З Мене знайдений буде плід твій» (Ос.14:9), — сказав Господь. Тож дозволюмо Христу, щоб Він створив плід в нас через життя Своє, бо це мета Його щодо нашого освячення; умалюймося, щоб Він міг зростати в нас, до того ж так, щоб ми могли сказати: «Він в мені все і у всьому».

По-четверте, мета Божа стосовно нас сягає ще вище, а це не більше і не менше як бути подібними до Господа. Можливо, ця думка когось видасться еретичною, але це Дух Святий сказав через апостолів: «Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його...» (Рим.8:29), або: «...Дивимося всі на славу Господню і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Господа Духа» (2Кор.3:18). Подоба Христа в житті, в ділах і вчинках, подоба Христа в радості і стражданнях, подоба Христа в словах, думках і почуттях — ось що прагне велике серце Небесного Батька.

Ознайомившись з Божою метою щодо нас і нашого освячення, ми можемо подумати, що вона надто висока і

велика, і засумніватися в своїй здатності досягти її. Однозначно, що вона перевершує людські можливості, і найменшого в ній ми не зможемо досягти своїми силами. Наша самовпевненість в цьому питанні може привести нас до таких невдач, що ми покинемо шлях освячення, нарікаючи на самих себе і на Бога.

А ще, щоб освятитися, ми можемо намагатися переробити нашого «старого чоловіка»,

«Святий нехай ще освячується!»

Об'явлення 22:11

якого змінити, ослабити чи зробити кращим просто неможливо. Через те, що «старий чоловік» невинний, то Бог створив у нас «нового чоловіка», який і має перемінитися в Його образ. Тому не намагаймося вимити добіла цього негра, яким є «старий чоловік», чи витиснути олію з каменя або знайти добрих плодів на поганому дереві. «Старий чоловік» в нас має бути розп'ятим і відчуженим. І нам потрібно шукати не сил в собі для перемоги, а особу, яка цю перемогу дала б. Недаремно апостол Павло після слів: «Хто мене визволить від тіла цієї смерті», вигукнув: «Дякую Богові через Ісуса Христа...» (Рим.7:25). Бо він знав цю Особу, знав Спасителя, Який і був його Визволителем.

Всі наші засоби стосовно освячення повинні приводити нас до Христа, щоб ми заховалися в Ньому, Який є нашим життям і нашою силою і Який Сам викликає в нас і бажання, і дію згідно Своєї волі.

Отож, з-поміж засобів освячення першим варто назвати пізнання нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа і нашого становища в Ньому. Ті,

хто не зростає в «пізнанні Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа», перебувають в жалюгідному стані. Нам треба пізнати «недосліджені багатства» Христові, глибоко пізнати дивну особу Ісуса Христа, щоб мати багате життя віри. Якщо ми хочемо вічного життя, життя, яке може освятити нас, то Сам Господь сказав: «Життя вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів.17:3). Так само отримати тверду віру, надмір благодаті і миру, божественну силу ми можемо тільки через пізнання Господа Ісуса. Апостол Павло все вважав за сміття ради пізнання Ісуса і мав єдину пристрасть — поширювати пахощі пізнання Його на кожному місці.

Що ж до пізнання нашого становища в Ньому, то нам треба глибоко знати, що ми в Христі маємо не тільки деякі блага, а Його Самого, що ми маємо частку в Ньому, що ми одне тіло з Ним, члени Його. Нехай навічно закарбується в

нашому серці, що в Ньому нам дароване усе потрібне для життя і благочестя, що Він став нашою премудрістю, праведністю і освяченням, що ми збагатилися в Ньому всім і не маємо нестачі в жодному дарі, що всі багатства Христа в нашому розпорядженні, щоб панувати у житті через одного Ісуса Христа (див. Рим.5:17).

Наступним засобом для нашого освячення є наше постійне перебування в Ісусі Христі. Всі дари благодаті нам уже подаровані, але стають нашою власністю через Його перебування в нас, а нас в Ньому. Христос в нас, а ми в Христі — ось що може зберегти нас від гріха і уподібнити нас Христу, досконало освятити.

Ще одним засобом нашого освячення є повне віддання себе Духу Святому. Він називається Духом святині. Він є Той, Хто виконує наше освячення. Тому нам треба повністю довіритися Духу Святому, віддати себе в Його розпорядження і бути слухня-

ними кожному Його бажанню.

Четвертим засобом освячення є використання і заглиблення в Слово Боже.

Якщо ми хочемо бути справді освяченими, то нам треба вивчати Слово Боже для себе і використовувати його для себе, а не для того, щоб когось повчати. Якщо ми хочемо отримати нові благословення і сили від читання Божої Книги, нам треба заглиблюватися в неї з благоговінням, наче робимо це вперше. Тільки тоді Слово нас нагодує і дасть життя. Не даремно Господь говорив: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом, що походить із вуст Божих» (Мт.4:4). Те, що було життям і їжею Христу, те буде життям і їжею нам.

Наступний засіб освячення — віра. Освячення — це ніщо інше, як життя і поводження «в усякому догоджанні» Господу (див. Кол.1:10), а Богові «догодити без віри не можна» (Єв.11:6). Отже, на шляху освячення треба по-

ХТО ОЧИСТИТЬ СЕБЕ,
БУДЕ ПОСУД НА ЧЕСТЬ,
ОСВЯЧЕНИЙ, ПОТРІБНИЙ ВОЛОДАРЄВИ,
ПРИГОТОВАННИЙ НА ВСЯКЕ ДОБРЕ ДІЛО.
2 ТИМОФІЯ 2:21

вністю і безперечно довіритися Господу, повністю поклатися на Нього, на Його слово, на Його обітницю, навіть якщо чогось не відчуваємо і не розуміємо. Віра присвоює собі все, що бачить у Христі, і ходить з усвідомленням, що все для неї, саме для неї.

Серед засобів освячення ми знайдемо молитву, спілкування зі святими, а також страждання, які також відіграють

свою роль в нашому уподібненні до Христа. Яку саме, допитливий читач з'ясує, заглибившись в ці поняття.

На завершення наголосимо, що все, що стосується нашого зростання в освяченні, нашого уподібнення Христу, залежатиме від того, в яких стосунках ми перебуваємо з Господом — чи живе Він Сам в нас і чи віддані ми Йому безумовно. Якщо живе Він у вас

і ви Йому віддані, то «Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1 Сол.5:23).

*Підготував
Василь МАРТИНЮК
за книгою «Христос
— освячення наше»
Івана Каргеля*

У пошуках святості

Колись з милості Господньої я був навернений до Нього, в мені дійсно виникло чудове божественне життя. Сам Господь наповнив моє серце, і воно горіло бажанням служити Йому у всьому і користися Йому одному. Я радо виконував Його волю, тому що вона ніколи не здавалася мені важкою. Непорочна чистота пронизувала мою душу і сили її, так що здавалося неможливим коли-небудь ще згрішити. Це тривало досить довго, і здавалося, що Господь може незабаром відобразитися в мені. О, я чудово пам'ятаю, що в той час майже неможливо було засмутити мене: якщо хтось намагався зробити це, то воно не залишалося в моєму серці, тому що там, в мені, було дещо, що перемагало спокуси чи давало мені сили не піддаватися їм. А якщо хтось робив так, що удар дійсно потрапляв, то все одразу ж було прощено. Що це була сила згори, мені було зрозуміло, хоча я ще не знав, що це був мій Господь, Який діяв могутньо в мені. В ті дні я був воістину смиренным, приниженим в своїх очах. Я був дійсно лагідним і міг багато чого знести; в усіх напрямках, зовсім несвідомо, розвивалися плоди Духа. В той час, однак, я не бачив

Свідчення

всього цього, а тільки потім, коли вже по-іншому дивився назад, на блаженне минуле.

Та чому ж це все стало інакше? Може, різні обставини сприяли цьому? Одна обставина була, ймовірно, головною причиною. Більш досвідчені віруючі приписували це блаженне життя в мені дії першої любові, а не Христу і Духу Святому, і безперестанку повторювали, що все це зміниться, тому що перша любов швидко минає. Для доказу вони показували мені на таких серед дітей Божих, які вже багато десятків років йшли Господнім шляхом і тепер стоять на досить низькому ступені освячення. Спочатку в усвідомленні чудесної сили в мені, що не може бути по-іншому, я продовжував йти далі по новому життєвому шляху. Мало-помалу, однак, ці повчання почали знаходити в мені відгук, особливо коли Господу вгодно було показати мені мою слабкість чи безсилля. Це усвідомлення, різні спокуси, то тут, то там маленькі помилки, які повинні були б тісніше зв'я-

зати мене з Господом, через Якого я до цього часу перемагав, наводили мене на думку, яка постійно зростала: це вже відхід першої любові; і оскільки це, ймовірно, дійсно неминує, то, напевно, немає іншого шляху, і я, хоча й проти своєї волі, буду, врешті-решт, змушений здатися. О, якби хтось міг би мені тоді сказати, що я можу подолати все це «Тим, Хто нас полюбив», що ми «в правдивому Сині Його, Ісусі Христі» і що Той, «Хто в нас, більший від того, що у світі». На жаль, я ще не бачив цього сам. І так все йшло повільно вниз — до

малодушності, маловір'я включно.

Я почав помічати, як моє серце, яке колись пломеніло, ставало холоднішим в любові до Господа, братів і Слова Божого, і що при цьому воно почало втрачати чуйність щодо гріха, який завжди обплутує нас. Одного разу мені стало зрозуміло, що я не можу вже прощати так швидко: мені стало важким те, що колись було таким солодким; ще більше — коли я все-таки прощав, все ж не міг того забути. Стара істота, зіпсована природа знову проявилася. Я бачив також, як гордість поступово проникала в моє серце, тому що я почував себе добре, коли мене хвалили, і мені ставало боляче, коли робили мені зауваження. Далі, я дуже важко переживав, коли мені різко відповідали, і знав, що кров припливала мені до обличчя, якщо хтось суперечив мені. Так йшло в усіх напрямках — скрізь нечистота, скрізь помилки. Чи могло так тривати далі? Що цього не повинно бути, я відчував дуже глибоко. Але з чого мені потрібно почати? Я чудово розумів, що повинен залишитися на одного разу досягнутій духовній висоті, і якщо не перед Богом, то щонайменше перед людьми. Я доклав усіх зусиль, щоб не дати проявитися тому, що не узгоджувалося з Богом і з моїм сумлінням. Як радів я тоді, коли воно не пробилось хоча б назовні. О, ця робота власними зусиллями, це хотіння добра, яке не завжди втілювалося, це бажання бути вгодним Богові з постійним усвідомленням, що всередині тебе все гниле й нечисте! Наскільки жалюгідною і нещасною в собі самій і перед Богом робить все це людину!

Так минуло сім чи вісім років, коли одного разу мені потрапили в руки дві брошурки, які показали мені моє нещастя таким, яким я пізнав його протягом всіх цих років,

а також конкретно чітко підтвердили Писанням, що все моє нещастя вже усунене у Христі, моєму Викупителі. Я бачив, що у Ньому були згромаджені всі блага, яких я так прагнув, і шлях до них був дуже простим — це шлях віри. І як не дорогоцінно прийти до цього світла, до такого пізнання, все ж таки це ще не спасає, далеко ще не робить багатим і сильним у Ньому того, хто звик ходити у власній силі. Так було й зі мною. Яким було моє наступне починання? О, я хотів прийняти всі ці милості і багатства, опанувати цим, щоб мати можливість застосовувати їх у своєму житті! Оскільки в цих брошурках було так зрозуміло показано, що через віру все — наше, то я хотів додати все це собі вірою, але марно. Я почав тоді молитися, волати до Господа і плакати перед Ним: «Господи, Ти бачив, немає любові в моєму серці; дай мені любові, дай мені благодаті прощати, як Ти прощав. Ти знаєш також, що я не маю смирення — дай мені смирення, дай мені лагідності і терпіння, дай мені прагнути Слова Твого».

Часто я говорив Господу: «Господи, Ти знаєш, це безчестить Тебе, що я не маю цих дорогоцінних якостей; вони ж повинні прикрашати Твоїх учнів, і я хочу мати їх тільки для Твоєї слави». Я дорікав Йому: «Господи, це перешкоджає Твоєму ділу, якщо я не такий, яким повинен бути; і навіть тому Ти мав би дати мені їх».

І як ти думаєш, дорогий читачу, чи дав мені Господь всі ці дари благодаті? Ні в якому разі! Навпаки, чим далі, тим більш нещасним я ставав. Мене не покидало одне, а саме: тверде, непохитне переконання, що те, що я маю тепер і що було моїм щоденним досвідом, не може бути тим викупленням, яке таким важким шляхом здобув для мене Син Божий, — тому

я не переставав боротися, але благав Його майже до відчаю.

Через багато років, коли я одного разу знову в такому ж відчаї атакував Господа проханням про ці дари, сталося, що під час моєї молитви хтось наче гукнув мені: «Нерозумний, це все даремно: ти все одно не отримаєш їх!» Я зупинив свою молитву й почав думати, чи може бути така відповідь від Господа чи ж вона від ворога. Коли я, вже заспокоївшись, роздумував далі так, то мені м'яко, але дуже рішуче були нагадані слова Господа: «Я в них, а вони — в Мені». Спочатку я ніяк не міг зрозуміти, який зв'язок між цими двома висловами, які отримав. Але це тривало недовго, і врешті мені все стало зрозуміло. Я побачив, як Він, мій любий Господь і Спаситель, стояв за дверима мого серця і показував, що Він Сам повинен бути там, всередині моєї душі, а не самі тільки дари благодаті, яких я так прагнув.

І дійсно, до цього часу я був байдужим щодо Нього та Його проживання всередині мене: я тільки хотів отримати Його дари. Вони повинні були задовільнити мою бідність, мою велику потребу і взагалі всі потреби, тоді як Він Сам стояв перед дверима мого серця і прагнув потрапити всередину. Я не знаю, чи відомо дітям Божим, що існує такий стан, коли Він стоїть за дверима у Своїх дітей. У них, можливо, тоді багато роботи, багато ревності, багато турбот, як у Марфи, але Його Самого немає в усьому цьому: вони так само, як і я був, нещасні. О, знай же ти, викуплений Господом, що ці чудові слова з Об'явлення, 3:20, де він говорить: «Ось стою під дверима», — звернені не до ненавернених, а до віруючих, до тих, яких Він любить, які заховані в Його рани. Я був також одним з таких. В той час, коли протягом багатьох років Він показував мені моє нещастя, мій жалюгідний

стан, мою бідність та сліпоту, щоб я почав прагнути Його, Він Сам мусив залишатися не в мені. То ж чи дивно, що я, шукаючи замість Нього тільки Його дари, відходив з порожніми руками? Без сумніву, я ще довше змушував би Його стояти біля дверей мого серця, якби Він спорядив мене Своїми дарами, або ж, як блудний син, пішов би з ними в далеку країну. Так буває з багатьма дітьми Божими: вони хочуть мати в своєму житті всі найкращі якості: Його любов, лагідність, смирення та силу, але ніколи навіть не усвідомлюють того, що Він повинен бути поряд.

Чи знаєте ви, яке, власне, ставлення склалося в мене до Нього в той печальний час? Я посадив Його високо, по правиці Отця (звичайно, Він там і є), а сам залишився в бідності та скруті на цій землі. Він був для мене неприступним, в Якого я, однак, випрошував певні дари, щоб мені якось звести кінці з кінцями. Брати мої, так ми ніколи не отримуємо засобів і сил для освячення: вони

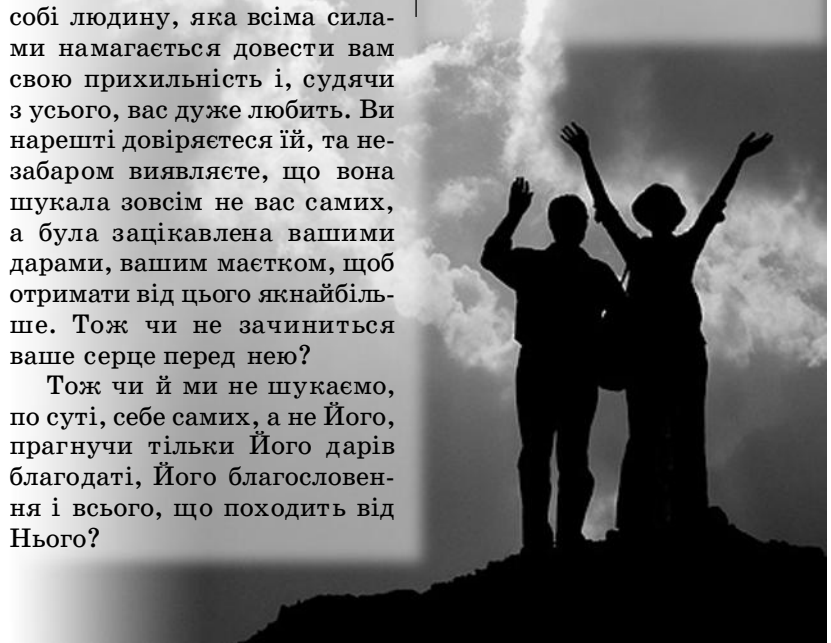
ніколи не приходять без Нього Самого, вони не можуть відділитися від Його особистості. Господь не посилав Своїх дарів тому, що Сам хоче жити в душі і наповнювати її Собою. І душа, яка носить Його в собі, стає разом з тим носієм Його сили, любові, святості, лагідності та смирення і, зрозуміло, Його дарів.

Та чи ж міг Господь чинити з нами по-іншому? Уявіть собі людину, яка всіма силами намагається довести вам свою прихильність і, судячи з усього, вас дуже любить. Ви нарешті довіряєтеся їй, та незабаром виявляєте, що вона шукала зовсім не вас самих, а була зацікавлена вашими дарами, вашим маєтком, щоб отримати від цього якнайбільше. Тож чи не зачиниться ваше серце перед нею?

Тож чи й ми не шукаємо, по суті, себе самих, а не Його, прагнучи тільки Його дарів благодаті, Його благословення і всього, що походить від Нього?

Христос в нас і ми у Христі — це єдина основа, на якій може бути досягнута Божа мета зберегти нас від гріха і перемінити нас в образ Христа. Тільки в Ньому ми можемо приносити плоди. Тільки в Ньому ми можемо молитися і бути почутими.

*І.В. Каргель,
із книги «Христос —
освячення наше»*

ХТО ТАКІ СВЯТІ ЛЮДИ?

«Хто такі святі люди? Чи є такі нині?» З цими запитаннями наш кореспондент звернувся до випадкових співбесідників. Їхні відповіді пропонуємо нижче. Сподіваємося, що цей список доповните Ви, шановні читачі. Тому чекаємо ваших листів з роздумами на цю тему.

Людмила, 28 років, економіст, м. Луцьк:

— Свята людина — це, мабуть, безгрішна людина, але таких не буває. Всі ми грішні. Є такі люди, що високої думки про себе і називають себе святими, але насправді такими не є.

Світлана, студентка Луцького інституту:

— Я від духовності дале-

ко, та думаю, що святість — це безгрішність. Людина протягом усього свого життя показує своїми вчинками, яка вона.

Геннадій, колишній кишеньковий злодій, нині християнин:

— Одного разу весною я їхав в трамваї. За звичаєм я зрізав гаманець з останніми рублями в якогось дідуся. Він

вийшов на зупинці і виявив пропажу. Одрозу він підняв очі, в яких було якесь незвичайне світло, до неба і сказав: «Господи, прости ту грішну душу, спаси, благослови». Він благословив мене, не прокляв. Після того я не міг вже красити, той гаманець почав пекти мої руки, я не міг бути з друзями, я ходив по вулицях в пошуках того дідуся, святого чоловіка, готовий був віддати йому всі гроші, навіть до церкви ходив. Та де ж його знайдеш в багатолюдному місті? Потім мені Бог дав відкриття, що святий вчинок того дідуся був поштовок до того, щоб я став віруючим.

Для українця словосполучення «святий людина» передусім асоціюється із канонізованими особами, в житті яких був особливий духовний подвиг. Їхні зображення, перш за все ікони, теж ставали «святими», а отже — об'єктом поклоніння.

На фото: зображення святого Василя Великого з книги «Літургон», Київ, 1604 р.

Раїса, 53 роки, бухгалтер, м. Рожище, Волинь:

— Святих людей немає, один Бог святий. Наблизитися до святості можуть лише ті люди, що вірують у Бога. Я раніше, бачачи віруючих, думала, що то такі святі люди!.. А потім побачила, що вони далеко не такі.

Володимир Бобик, 30 років, євангеліст, м. Львів:

— Мій дідо був пастором в селі на Тернопільщині. Коли він помер, то потім голова колгоспу в тому селі часто казав, що він знав лише одного чоловіка, що був святим, — мого діда... На жаль, наші вчинки, тобто вчинки християн, не показують людям світу цього, що ми святі. Як не дивно, люди, навіть ті, що й Біблії не читали, відчувають, що значить поводитися свято, хоч самі так не чинять.

Валентина, 36 років, домогосподарка, Полтавщина:

— Святі люди — це такі люди, як Ісус Христос. Але таких людей нема. Є лише по-

свячені люди Богу на служіння.

Павло, 28 років, християнин, м. Київ:

— Свята людина — це та, що живе за Євангелією. Я виростав серед таких людей, це були друзі мого батька, вони як вірили, так і жили. Свою віру вони доводили практично. За віру йшли в тюрму, на заслання. Готові були віддати своє життя. Наша мета, віруючих в Євангелію, — жити так, як жив і чинив Ісус Христос. Так більше ми будемо святими: «Святий нехай ще освячується». А святість означає відділення від гріха, від усього світського.

Ольга, 29 років, юрист, м. Київ:

— Святий чоловік — це той, всі думки якого, все його життя належить Богу, вірі. Відповідно своїми вчинками він доводить приналежність Богу. Свята людина — це не та, що лише в церкві, на богослужінні показує свою святість, а й поза церквою також свято чинить. Взагалі, мені важко дати визначення святості. Є історичні неповторні приклади святості, доведені факти: Сергій Радонежський, Серафим Саровський, святі Києво-Печерської Лаври. А насамперед, у святості потрібно рівнятися на Ісуса Христа. Якщо взяти приклад митника і фарисея, то чому саме митник вийшов з храму виправданим Богом? Тому що він глибоко усвідомлював свою

гріховність. Можливо, це і є той початок на шляху до святості. Я регулярно відвідую Покровський храм, дивлячись на сучасну канонізацію, приходжу в жах. На жаль, сучасні приклади священників далекі від святості.

Жінка середніх років, не назвала свого імені, Волинь:

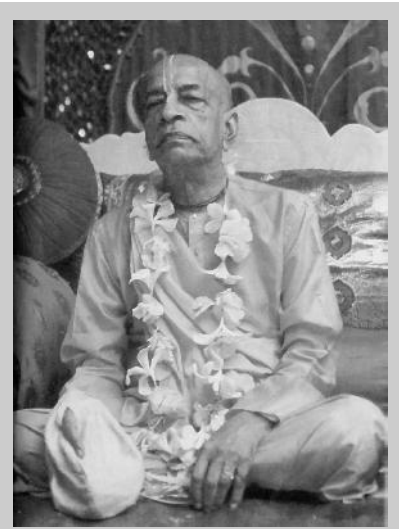
— Як може проста людина бути святою? Я знаю, що святий лише Бог — Ісус Христос.

Світлана, 39 років, лаборант-технолог, Волинь:

— У нашому селі багато віруючих, я бачу, які то люди, що називають себе святими. Вони далекі від святості. Бути святими — це значить любити людей і робити їм тільки добро, на зло відповідати лише добром. Моя донька відвідувала недільну школу (дітей там було не більше десяти), потім вона захворіла, потім їй ніяк було ходити до тієї школи. Коли вона перестала ходити до недільної школи, нею перестали цікавитися, їй ніхто не відвідав. Мені цей вчинок дуже не сподобався. Зараз недільну євангельську школу відвідує моя менша донька.

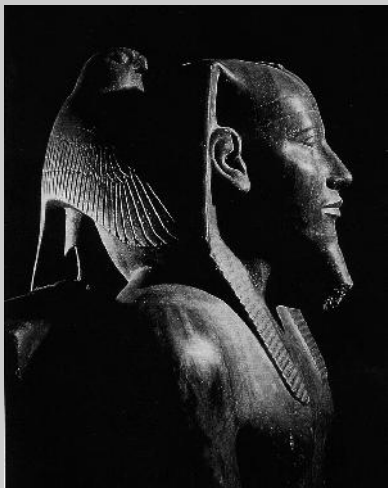
Геннадій Андросов, журналіст, м. Миргород:

Заповідь Ісуса Христа: «Будьте святі, бо Я святий!»

В індуїзмі широко розповсюджена практика йоги — особливих методів керування психікою, — за допомогою якої людина може досягнути певного рівня нірвани (звільнення), а отже стати святою. Дуже часто йоги, що піднялися на особливу висоту у медитації, стають об'єктами поломництва та поклоніння.

(1 Петр.1:15) надзвичайно важлива й актуальна для християн, особливо в ці дні, тому що за сучасними лозунгами «Бог є любов!», «Ми маємо владу дітей Божих!», «Бог завжди і все прощає!», «Бога потрібно постійно славити і хвалити» якимось відійшло на задній план питання

В багатьох древніх цивілізаціях уособлення святості були вожді народу. Нерідко ця святість вважалася такою високою, що їх навіть не рахували за простих смертних людей, а втіленням божества. Саме таким святим вважався фараон у Древньому Єгипті.

про святість. Коли я підняв цю тему в церкві міста Миргорода, то аж здивувався, наскільки жваво аудиторія відгукнулася на неї. Виникла тривала дискусія, пастору довелося дати домашнє завдання членам церкви — скрупульозно дослідити Писання, що саме воно говорить про святість, і принести відповіді. Декілька чоловік наполегливо цитували з Євангелії, що ми — діти Божі, а значить святі (мовляв, Бог так нас називає, що нам людська думка). Що ще треба додавати? Справді, нічого. Ми святі через жертву Ісуса Христа, ми вірою прийняли дар святості. Але Євангелія чомусь рясніє попередженнями, щоб ми ще більше освячували-

Святий

В усі часи у багатьох народів були і є «святі». Так називають людей, які своїм життям, служінням Богові та людям досягли зовнішньої та внутрішньої досконалості, досягли святості. Їх шанують, їх наслідують, їм поклоняються. Багато простих смертних вважають великим щастям зустрітися, поспілкуватися з такими подвижниками.

Я теж мав щастя бути знайомим із святим чоловіком. Ним був мій дідусь. Ні, до нього не йшли паломники, він не вів особливого подвижницького життя, не вважався особою широкої популярності. Це був простий селянин, який все життя турбувався про хліб насущний для своєї сім'ї. Але для мене він залишився святим у повному розумінні цього слова. Неговіркий, навіть більше, замкнутий, він до кінця життя жив тільки одним — Господом. Я пригадую його у різних життєвих ситуаціях, але найбільш вражаючим для мене залишився невеликий епізод, напередодні його смерті. Ще й досі перед моїми очима стоїть ця картина як нагадування, як взірець святого і богобійного життя.

Якось перед різдвяними святами він захворів. Старий зношений організм важко боровся із хворобою. Родина уже готувалася до похорону. Він зовсім зліг, вставати йому було важко, його розум відмовлявся працювати, і хворий часто зовсім втрачав відчуття реальності. Він то просив забрати його додому, хоча лежав у своїй кімнаті, на своєму ліжку, то кудись поривався йти, то просив покликати когось із рідні, кого поряд не могло в цю мить бути.

Якось увечері я із сім'єю приїхав його відвідати. Цілий вечір ми просиділи біля його ліжка, розмовляючи з родиною: дідусь майже увесь час спав, розмови з ним не було. Нарешті ми почали збиратися додому. Я підійшов до ліжка: «Дедушка, ми вже хочемо їхати». Він розплющив очі: «Підніміть мене». Йому допомогли сісти. Він склав руки і неголосно (йому було важко говорити) почав молитися: «Господи, поблагослови Юру, Ларису, його діток, його родину. Поблагослови його працю...» Він ще щось говорив, уже не пам'ятаю, що саме. Я плакав. Мені мимоволі раптом у пам'яті зринули слова псалма: «...Зацвіте справедливий як пальма, виженеться, немов кедр на Ливані, — посаджені в домі Господнім цвістимуть на подвір'ях нашого Бога, іще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі, щоб розповідати, що щирий Господь...» Лише зараз я повністю зрозумів суть цієї поетичної метафори. Я плакав і думав: «Господи! Ця людина не може тверезо оцінити навколишню ситуацію, марить, втрачає пам'ять, забуваючи, де вона. Яким же потрібно бути святим та «свіжим», щоб у такому стані залишитися «при розумі» щодо своїх стосунків з Богом». Молитва була такою ж живою, твердою та сильною, незважаючи на хворобливе та старече тремтіння голосу, як і багато років тому.

Дідуся вже немає. Але його молитва ще й досі звучить у моєму серці. Вона залишилася однією з найцінніших молитов, що були звершені за мене. Бо нею молилася свята людина. Людина, яка за крок до смерті духом «цвіла, як пальма».

Юрій ВАВРИНЮК

ся (див. Об. 22:11), звершували своє спасіння в страху Божому (див. 2 Кор. 7:1).

Згадаймо притчу про таланти (див. Мт. 25:14-30). Господар, тобто Бог, дав слуги

Святими люди часто вважають не лише особливих людей, але і особливі місця, які згодом перетворюються на об'єкти паломництва та поклоніння.

На фото: язичницький «святий пагорб» (Республіка Марі Ел), на якому стоїть «святий» знак. Шматки тканини, прив'язані до загорожі, принесені паломниками. Поряд, як правило, росте дерево, теж прикрашене такими ж різнобарвними ганчірками і теж називається «святим».

(тобто християнинові) талант (святість), але останній взяв і закопав той талант. Зауважте, що він його зберіг, святість залишилася цілою і неушкодженою, загорнутою в хустину: «На тобі, пане, твое!» Але Господар не був тим задоволений, Він відкинув того раба

Читаючи висловлювання людей про святість, впадає у вічі дві деталі: багато хто вважає святість чимось настільки високим, що досягнути її практично неможливо, хіба що декому з вибраних. І друге: більшість людей святість хочуть бачити у святих людях. Нерідко невіруючі люди, бачачи, як віруючий чинить щось недобре, зауважують: «А тобі ж цього не можна робити, ти ж святий». Світлана, хоч, як вона себе охарактеризувала «далека від духовності», цілком слушно зауважила: «Людина протягом усього свого життя показує своїми вчинками, яка вона». А що ми показуємо? Чи бачать люди нашу святість?

геть, бо в нього не було плоду святості: «А негідного раба вкиньте в темряву кромішню!» Це важливе попередження кожному з нас.

Потім, приклад фарисеїв. Чи знаєте ви, що слово «фарисей» означає відділений, тобто святий? Фарисеї гордилися тим, що вони діти Авраама по закону (як нині християни стверджують, що вони діти Божі). Але фарисеї освячувалися ззовні, а всередині були сповнені гріха (див. Лк. 11:39). Істинна святість — внутрішня. І більше того, з дня на день повинна примножуватися в нас. А це видно з наших вчинків. Тому важливо мати свідчення навіть від «сторонніх» (див. 1Тим. 3:7), щоб вони, бачачи наші добрі діла, прославили Бога в день відвідання (див. 1Пет. 2:12). Тут, як сьогодні модно говорити, «исповедание веры» не допоможе. Нічого не дасть те, що я себе буду називати святим, головне, якої думки про мене Ісус Христос. Чи являємо ми святість Христову? «Ви не виявили Моєї святості!» (5 М. 32:51). Навіть Мойсей (найсмирненніший чоловік) через це не увійшов в обітовану землю. Дехто стверджує, перекручуючи Писання, слова апостола Павла (див. 1Кор. 4:3), що про себе не судить і йому байдуже, що про нього люди кажуть, головне, що Бог назвав його святим. Але думки людей, не тільки братів і сестер по вірі, а й світських, істинний християнин не має права ігнорувати. Люди, навіть ті, що Євангелії не читали, бачачи наші вчинки, розуміють, чи ми свято чинимо.

«Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді»

(3 Ів.4).

Ми з вами оправдані Ісусом Христом. Ніхто з нас не сумнівається, що саме Ісус Христос — Цар правди. «Я — дорога, і правда, і життя!» (Ів. 14:6). Коли ми були у світі, то про правду уяви не мали, як те народне прислів'я говорить: «Всяк про правду трубить, та не всякий правду любить». І ми трубили всі. Газета «Правда» за дві копійки була колись. А там правди було якраз на дві копійки. Пілат питав Ісуса: «Що таке істина?», тобто правда. Він і не здогадувався, що Христос — істина. А ми цю Істину пізнали, або точніше — ця Істина відкрилася нам. У чому істина? В тому, що ми є грішники, а Бог святий. Істина в тому, що Ісус помер за грішників, щоб дати нам життя. Ця Божя правда освітила наш розум і наше серце. «Тепер, оправдавшись вірою, ми маємо мир з Богом» (Рим. 5:1).

Правда Божя зробила нас вільними (див. Ін. 8:32). Боже Слово є правда, і ми маємо проголошувати цю правду і, що головне, так само жити. Є небезпека, що наші слова розходяться з практикою. Один проповідник добре і правильно говорив за кафедрою. Його дружина довго слухала, а потім одного разу сказала: «Може, нам ліжко поставити біля кафедри й тут жити. Бо ти вдома не такий, як за кафедрою». Отже, ми повинні не тільки проповідувати про правду, а й жити за правдою. Бо в Царство Небесне не ввійде той, хто чинить неправду. Здається, що ця істина відома й першокласникам, але скільки проблем в церквах, бо деякі служителі не попильнували і допустили в своє життя неправду. Говорити правду, тільки правду і нічого, крім правди!

Нічого, крім правди!

З виступу єпископа Михайла ПАНОЧКА на конференції служителів ХВС
Полтавської області, 14.02.2004 р., м. Миргород.

Наш розум повинен також бути чистим. «Що тільки правдиве, чесне, чисте, — про те, думайте!» (див. Фил. 4:8). Наші думки бачить Господь. Лукавий кидає на наш розум всякі неправдиві думки, підозри, брехню. Все це треба негайно відкидати.

Наші руки повинні бути також чистими. «Хто зійде на гору Господню? Той, у кого чисті руки і щире серце» (Пс. 24:3). В церквах, браття, будьте чесні у фінансах. Скільки служителів впало, спокусившись ними!

Як не хочемо проблем, поступаймо справедливо. На вас можуть наговорювати, але до вас неправда не пристане, якщо ви її самі не зробите. Є служителі, що бояться, щоб на них не накидали неправди зверху. Ми повинні боятися, щоб всередині не загнити. Те, що зверху, відлетить, бо воно не моє. А те, що всередині, залишиться. Лише щире покаяння може змінити гріховну внутрішню натуру. Тому озброймося правдою!

Сьогодні неправда справа і зліва. «Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить», — ще Шевченко писав.

Кругом неправда, а ми — світло для світу, уособлення правди.

Владі треба також казати правду в очі, не боятися. Але тільки не грубо, не зухвало. А казати з лагідністю, скромністю. Як Ісус стояв перед Пилатом, то той

Йому сказав: «Я маю владу Тебе розп'ясти і маю владу відпустити Тебе» (Ін. 19:10). Ісус спокійно йому відповів: «Не мав би ти ніякої влади наді Мною, якби не було тобі дано згори». Ісус не принизив Пилата, Він мовби підняв його — «ти маєш владу згори». Це Пилату сподобалося. Сьогодні б деякі лідери харизматичних церков певно б запросто «обламали» Пилата. Але поведінка Ісусова — це Правда.

Моє побажання: любіть правду. Блаженні ті люди, які люблять правду. Особливо, молоде покоління, — бережіть честь замолоду. Ніхто нам так не попсує репутацію,

як ми самі собі. Можна робити важливі організаційні справи, добрі справи, але якщо всередині буде гіркий корінь неправди — це страшно. «Понад усе бережи своє серце!» (Пр. 4:23), щоби там ніяка неправда не поселилася. Можна бути проповідником і пророком, але якщо за проповідником буде волочитися неправда, вона його погубить. Господь пізнав Своїх, і поставив на них печатку: «Нехай відступить від неправди всякий, хто називає ім'я Ісуса» (2Тим. 2:19). Коли на хмарах з'явиться Цар Правди, всі, хто носять печатку правди, будуть миттєво підхоплені назустріч Господові. Правда притягує правду! Чим ближче ми до правди, тим будемо ближче один до одного, до братства, до людей. Бо в нашому серці панує Цар Правди! Цей світ вже достатньо наївся неправди. Люди хочуть свіжого подиху правди. Будьмо носіями цієї Правди, живімо в Правді, як бажав того апостол Іван: «Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді».

Нехай не буде в тебе в торбі твоїй подвійного каменя до ваги, великого й малого, не буде тобі в твоїм домі подвійної ефи, великої й малої. Камінь до ваги буде в тебе повний і справедливий, ефа буде в тебе повна й справедлива, щоб продовжилися дні твої на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі. Бо огида перед Господом, Богом твоїм, кожен, хто чинить таке, хто чинить несправедливість.

5 М. 25:13-16

Питання освячення є чи не найголовнішим питанням усєї Біблії та у взаємовідносинах Бога з людиною. Власне, для того Господь і послав Свого Сина на землю — освятити людину. Бо втра-та першими людьми святості в Едемському саду є перш за все втратою спілкування з Богом: Творець за Своєю сутністю є особою святою, тому цілком закономірним є факт Його відділення від несвятої людини. Цікаво, що термін «святий» в біблійній мові, як старовірської так і грецькою мовами, також означає «відділений», але вже в іншому значенні: відділений для Бога. Іншими словами: ось ця річ, істота, день є власністю Господа. У Старому Заповіті ми натрапляємо на багато випадків, коли Єгова наказував щось освятити: гору, жертвник, тварин, священнослужителів. Процес освячення також регламентувався Богом,

ДВІ СКЛАДОВІ ОСВЯЧЕННЯ

Він давав чіткі вказівки щодо методів, правил та послідовності освячення чогось чи когось. Ці правила диктував Господь як Той, Хто Сам був святий, і людина не мала жодного права їх змінювати. Але вони носили лише тимчасовий характер і не робили людину святою, вони були, як згодом сказав новозаповітний автор, «тінню майбутніх благ».

Саме тому на грішну землю приходив святий Бог. Ісус Христос, як Син Божий, надприродним чином поєднав у Собі небесну святість та людську зіпсутість і проторував Своєю смертю на Голгофі дорогу до повної святості. Знову ж таки: правила встановлює Бог. Людина нічого не

може додати чи відняти від процесу освячення, вона повинна свідомо та беззастережно прийняти ці умови. Тому недоречними є спроби деяких людей знайти якийсь свій особливий шлях до святості. Історія знає багато таких випадків, коли люди ішли на величезні подвиги, страждання, відречення для того, щоб здобути святість. Але існує лише єдиний шлях до цього, і він не потребує ніяких змін чи удосконалень: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Що ж вимагається від людини, щоб стати святою? Відповідь проста: вірою прийняти від Ісуса Христа святість як подарунок, як незаслужу-

ну милість: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий» (Еф. 2:8); «А з Нього ви в Христі Ісусі, що став... праведністю, освяченням і відкупленням» (1 Кор. 1:30). Для багатьох людей така простота в питанні надбання святості є незрозумілою, ми звикли, що цінні речі дістаються нам дорогою ціною. Хоча в цьому випадку ціна святості справді була дорогою, але її заплатив Син Божий. Але це біблійний факт: святими ми можемо стати тоді, коли увіруємо у спасаючу, очищаючу, освячуючу кров Сина Божого і просто приймемо цю святість у своє серце, у своє життя. «І більше нічого?» — запитаєте із здивуванням. Саме так, більше

нічого, «Не від діл, щоб ніхто не хвалився», — наголошує апостол Павло (Еф. 2:9).

Але багато з тих, хто в щирості та простоті приймають у своє життя Божу святість, роблять велику помилку в наш час і ця помилка дедалі частіше проголошується з високих кафедр. Вона приховує від людей ще один не менш важливий аспект святості, відсутність якого може звести нанівець це велике придбання, яке грішна людина отримала в мить свого навернення до Бога. Лозунг такої помилки: «Тільки віруй!» став досить поширеним. За своєю суттю він є правильним, але не повним відкриттям шляху до святості.

Процес освячення можна поділити на дві частини, умовно назвавши їх правовою і моральною або «святістю на хресті» і «після хреста».

Що ж мається на увазі під цими поняттями?

Правова частина освячення, як ми зазначили, є дарунком Божим. Ми не прикладали для її здобуття ніяких зусиль, ми не були безпосередніми творцями святості, ми лише стояли збоку біля хреста і дивилися, як Божий Син стає жертвою за наші гріхи, як Він, взявши в нас все брудне та негідне, «прибиває» його до хреста. І коли процес освячення відбувся, коли Отець прийняв жертву і «кинув за хребет» усі ці гріхи як милість, як дарунок, ми отримали святість. Від нас вимагалось одне: простягнути руку і взяти його. Святість подарована нам як новий, чудовий будинок, який побудували для нас батьки, і після його закінчення просто вручили нам ключі від нього та юридичні документи. Цей будинок тепер нам належить по праву, хоча ми і пальцем не торкнулися, щоб його звести. Святість, здобута на Голгофі, дається нам як правовий документ, як перепустка у Боже царство.

Але є ще друга частина святості: моральна. Ми іноді забуваємо, що отримавши щось у спадок, ми морально відповідальні за це. Уявіть собі: ви вперше увійшли в новий, без будь-якого недоліку будинок і отримали документи, які засвідчують, що він ваш. Ви в захваті, ви не можете ним намілюватися, ви безперестанку дякуєте тому, хто його вам подарував. Яким стане цей будинок, скажімо, через п'ять років, коли ви не будете в ньому прибирати, опалювати його, оберігати від псування, не будете ремонтувати? Що залишиться від його новизни та ідеальності? А якщо ще довше так «протягнути», будинок взагалі може зруйнуватися.

Щось подібне можна сказати і про святість після хреста: ми, отримавши від Бога подарунок, морально відповідальні за його збереження, ми повинні підтримувати на належному рівні нашу святість. Дуже добре про це сказав Павло в уже процитованому вище місці: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:8-10). Зауважте, спасенні «не від діл», але «для добрих діл».

Діло Христа — на хресті. Чому багато сучасних християн мають упередження стосовно добрих справ, в той час, коли Писання чітко наставляє нас робити добрі діла, хвалить нас за них і ганить, якщо ми їх не маємо? Просто тому, що вони не розуміють різниці між добрими ділами до хреста і після хреста.

Можливо, деякі не розуміють також, чому кров Христа настільки важлива в Божому плані відкуплення. Відкуплення — це дуже складний процес, який міг бути задуманий і здійснений лише святим ро-

зумом. Плата була необхідною. Штраф має бути заплаченим за будь-яке порушення закону. Добрі справи не мають ніякого відношення до штрафу. Тому добрі діла без плати кров'ю не мають законної цінності. Кров Ісуса — єдина плата за гріх, яку визнає Бог. Наївно думати, що виконання десяти заповідей чи золотого правила спасе мене.

На жаль, деякі відомі вчителі внесли неправильне вчення в тіло Христове. Вони просто не змогли зрозуміти, що якщо на хресті діла, які виходять від нас, не мають значення, то після хреста нам дана заповідь робити добрі справи. Результатом стало вчення під назвою «лише віра». Воно змушує християн мати лише віру, але не мати добрих діл чи якихось моральних зобов'язань перед моральним законом Божим. Такі вчителі засуджували християн в тому, що думка робити добрі діла і проявляти покору моральному закону — це прояв їх особистої, а не Божої сили.

Звичайно ж, добрі справи ми робимо своїми силами. Але натхнення і підкріплення нам дає Христос, який живе в середині нас. «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил.2:13). Плід перебування Христа в нас — це добрі справи.

На хресті добрі діла — як брудна одежа, після хреста добрі справи — це прояв Христа в нас.

Будь-яка людина, омиа в крові Агнця, і яка має свідоцтво Христове, буде мати бажання виконати всю праведність, Його заповіді і робити діла, які угодні Йому.

Отож, оправдання на хресті — це законне проголошення неба про те, що, коли ви каєтесь, відкуплюючи кров Христа проголошує вас законно звільненим від всіх гріхів і колишньої вини. Це декрет,

який виносить Бог, коли ми визнаємо хрест як шлях до визволення від гріха.

На хресті я оправданий миттєво, лише за одну велику мить. Але після хреста оправдання, яке залишилося в силі, продовжується в добрих ділах (див. Як.2:21-25). Освячення після хреста — це розвиток богоподібності і моральної ідеальності від хреста до вінця. Так само як відкуплююча кров важлива для нашого спасіння на хресті, освячення — найважливіший елемент спасіння в

житті християнина після хреста.

Освячення — означає відокремлений спосіб життя чи прояв якостей святості в житті людини, а не просто як констатування факту, що ми були освячені на хресті в мить покаяння. На хресті я був освячений жертвою когось іншого, але після цього у мене з'являється особиста свята природа, дана мені Богом.

Досягнута праведність так само виходить від Бога, як і дарована. Для того, щоб праведність на хресті була зара-

хована, Бог має Сам зарахувати її. На хресті я миттєво отримую законні складові спасіння, такі, як оправдання, прощення, переродження (нове народження) і всиновлення. Після хреста я прагну моральної зрілості, ідеальної святості і росту в пізнанні. Після хреста мої близькі стосунки з Богом розвиваються, і я вчуся все краще і краще зберігати цей життєво необхідний зв'язок з Богом.

*(За проповідями
Біла Буркета)*

ПРИНЦИПИ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ПОВЕДІНКИ

Як людина освячується?

Ми іноді запитуємо: «Як ми можемо бути впевненими в тому, що спасення одного разу особистість буде вести святе життя? Як можна найкраще забезпечити те, щоб людина вела життя, відмежоване від гріха і світу?»

Якщо б кому-небудь з людей доручили скласти відповідну програму, то в результаті, напевно, вийшла б система правил і зобов'язань. Ця людина наполягала б на тому, щоб християнин підкорявся закону. Віруючий став би святим, засвоївши певні норми поведінки. «Чини так — і будеш жити!»

Це святість через виконання закону. Ці закони можуть включати в себе десять заповідей, дотримання суботи, заборону алкоголю, наркотиків кінофільмів, тютюну, танців, аморальності і так далі. Приблизна кількість «роби це» і «не роби цього» зростала б до безкінечності.

Та оскільки закон без покарання є тільки хорошою порадою, то повинна існувати й система покарань для тих, хто не живе за законом. Найбільш поширеним покаранням в цьому випадку є

втрата спасіння. Іншими словами, ми спасаємося вірою, але якби ми почали вести нехристиянське життя, ми б позбавили себе вічного життя. Ті, хто проповідує спасіння через виконання законів, серйозно вірять, що страх перед покаранням — єдиний спосіб утримати християн на вузькому й прямому шляху.

Такий підхід до святості є фатальною помилкою. Він суперечить Писанню. Ніде в Біблії ми не знаходимо послань на те, що через дотримання певних законів і уникнення певних табу ми стаємо святыми. Навпаки, Павло докоряє галатів за те, що вони насмілилися звабитися цим вченням. Він запитує: «Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?» (3:3). Іншими словами, якщо ви не можете спастися через виконання закону, як же ви тоді можете освятитися цим вченням?

Ця спроба освячення не тільки суперечить Священному Писанню, але і є недіальною. Через свою гріховну природу людина прагне саме того, що заборонено. Винен в тому не закон, але гріх, який живе в людині.

Любов, а не страх

Божий шлях освячення не такий. Господь говорить: «Я спас вас з милості. Я дав вам Духа Святого, Який живе в вас, і Він зробить вас здатними ходити згідно з вашим покликанням. Якщо ви протистоятимете спокусам і відвернетеся від гріха, то отримуєте від Мене нагороду. Русійною силою ваших вчинків нехай буде любов, а не страх!»

Під благодаттю мотивом святості є любов, а не страх. Буквально інстинктивно віруючі керуються прагненням святості, варто тільки їм подумати про те, яку ціну Господь Ісус заплатив за викуплення від гріхів. Думка про Голгофу є найсильнішим імпульсом до того, щоб вести здорове, праведне і угодне Божі життя.

Можливо, хтось заперечить: «Якщо християн ставити тільки під благодать, тоді вони почнуть робити, що хочуть, і вести таке життя, яке їм хочеться». Іншими словами, вчення про благодать сприяє гріху. Сперджен відповідає на це: «Ні за своєю натурою, ні за благодаттю людина не може знайти аргументів для гріха й милості Божої...

Ненавидіти Бога за те, що Він такий милостивий до мене? Проклинати Його за те, що Він так благословляє мене?.. Той, хто вірить в Ісуса, судить зовсім по-іншому. Бог такий милостивий? Тож я не засмучуватиму Його. Він справді готовий простити мої гріхи? Тож я буду любити Його і не грішити проти Нього... Нам не потрібні більш узагальнені і благородні аргументи для того, щоб привести людину до істинної відданості Божому ділу і зневаги до всякого гріха, ніж аргументи, які будуються на вільній милості Божій».

Правда, благодаттю, як і всім іншим, можна зловживати. Без сумніву, що дехто й зловживав своєю свободою від закону як приводом до гріха. Та це винятки.

Хоча ми вже не під законом, але ми не беззаконники. Ми підзаконні Христу, як це зауважує Павло в 1 Посланні до коринтян, 9:21. Господь Ісус, а не закон служить орієнтиром в житті віруючого.

Принципи християнської поведінки

Питання полягає в наступному: «Яка поведінка є пристойною для віруючого? Чи є та чи інша форма діяльності правильною чи помилковою?»

Біблія дає нам загальні поради щодо того, як віруючий може жити відповідно до свого небесного покликання. Вона так конкретно відповідає на безліч питань, що подальші пошуки не потрібні. Наприклад, Біблія вчить не впрягатися до чужого (буквально «неоднорідного») ярма (див. 2 Кор. 6:14). Віруючому не варто брати шлюб з невіруючою чи братися за працю для Господа разом з

невіруючим. Тут нам навіть не треба спочатку молитися про це чи запитувати поради. Відповідь вже міститься у Слові Божому.

Але в житті християнина виникають сотні ситуацій, про які Писання не говорить прямо. Бог дав нам ряд принципів, і якщо виникає питання: «Чи правильно буде, якщо я зроблю це чи те?», тоді ми один за другим застосовуємо ці принципи.

Чи можу я якось прославити Бога?

Ми завжди запитуємо: «Чи не принесе це шкоди?» Але нам варто було б запитати в себе: «Чи зможу я цим якось прославити Бога?» Апостол Павло рекомендує такий принцип: те, що ми робимо, повинне служити для слави Господа. Цей принцип поширюється навіть на такі буденні речі, як їжа та пиття (див. 1 Кор. 10:31). Відомий євангеліст проповідує Євангелію на славу Богу, а його дружина — з тих же мотивів — миє посуд. Кожна благоприсойна справа може здійснюватися на славу Богів. Навіть раби-християни, працюючи в полі, можуть служити «як Господу», «як раби Христові», «як Господу, а не людям» (Еф. 6:5-7)

Але залишається багато такого, чим ми не можемо прославити Бога: те, що є нечесним, нечистим, несправедливим і навіть сумнівним. В цьому випадку було б смішно схилити голову і молитися: «Господи Ісусе, прослався через те, що я хочу зробити».

Чи «від світу» це?

Світ ненавернених людей створив свій власний життє-

вий стиль, свою моду, музику, релігію і філософію. Він задовольняє більше людське тіло, аніж її дух, спотворену природу більше, ніж те, що приготував для неї Христос.

Віруючі вже не від світу цього, як і Христос також не від світу (див. Ів. 17:16). Оскільки світ, все ще вороже настроєний проти Бога, кожен, хто любить світ, є Його ворогом (див. Як. 4:4; 1 Ів. 2:15). Той, хто народжується згори, отримує від Духа інтуїцію до всього того, що від світу. Його інтуїція відразу може стати гострою настільки, наскільки він зростає у благодаті.

Чи вчинив би так Христос?

Господь дав нам приклад, щоб ми йшли Його слідами (див. 1 Петр. 2:21). Тож в будь-яких обставинах доречним буде запитання: як поступив би Ісус?

Декому, можливо, хотілося б заперечити, що Ісус їв з митниками і грішниками (див. Мр. 2:15-16). Це правда, але правда й те, що Він — Бог, чинячи так, завжди залишався вірним Своему Отцеві. Він ніколи не терпів їхніх гріхів і не мав втрат у Своему свідченні. Ми також можемо їсти з безбожними грішниками, якщо викриваємо їхні гріхи (див. Еф. 5:11) і звіщаємо їм Євангелію (див.

...ЯК ПОБАЧАТЬ ВАШЕ ЧИСТЕ ПОВЕДІННЯ 1 ПЕТРА 3:2

Рим. 1:14-15). «Приклад Христа, який Він дав, живучи на цій землі, повинен стояти перед нашими очима як єдиний масштаб святості» (Р.К. Чепмен).

Чи хотів би я, щоб Ісус застав мене за цим під час Свого приходу?

Ніхто не знає часу приходу Господа. Це може статися в будь-яку мить. Іван нагадує нам про те, щоб нам не посоромитися перед Ним під час Його приходу (див. 1 Ів. 2:28). Ми були б посоромлені, якби Він застав нас під час здійснення злих чи сумнівних справ, під час перегляду фільмів, які викликають непристойні думки, під час читання брудної літератури, словом, під час задоволення наших тілесних пожадлиостей. Нам би було соромно, якби Він запитав нас: «Що ти тут робиш?» чи якби Він запитав нас, як запитав Петра: «Чи любиш ти Мене більше, ніж вони?»

Якій природі це служить?

Кожен віруючий має дві природи — стару й нову. Стара природа невиліковно грішна; нова природа невимовно чудова. Обидві ці природи перебувають одна з одною у стані постійної протидії. Перемогу отримує саме та природа, яку ми годуємо.

Ми «годуємо» ці природи тим, що бачимо, чуємо і робимо; місцями, які ми відвідуємо, нашим оточенням, діяльністю нашого мислення. Якщо ми годуємо в собі вовка, не варто й сподіватися, що перемогу отримає овечка.

Чи можу я дозволити собі поводитися так, коли думаю, що моє тіло — храм Духа Святого?

З часу навернення Святий Дух постійно живе в людині (див. 1 Кор. 6:19). Ця Особа Святої Трійці розглядає тіло людини як храм — святе місце, в якому може жити

Дух. Нам варто жити з повним усвідомленням святості нашого тіла і пам'ятати про те, що в ньому живе Свята Особа. До того часу, поки ми міцно тримаємося за цю істину, ми можемо протистояти сексуальній нечистоті, об'їданню і п'янству. Ми не допускатимемо того, щоб пристраститися до речовин, які викликають захворювання на рак, таких як тютюн і наркотики, котрі змінюють душевний стан. Ми ймовірноше дотримуватимемося розумних принципів здоров'я і безпеки, які підтримують наше тіло в хорошому стані, необхідному для служіння Господу.

Чи є ця поведінка пристойною для Божої дитини?

Будучи дітьми Царя, ми зобов'язані оправдати наше високе покликання (див. Еф. 5:8, Кол. 1:10).

Коли ми бачимо, як хтось валяється в калюжі, це може нас вразити, але не здивувати. Однак, якщо ми побачимо сина глави уряду бездомним, то це нас шокує. Він нього ми такого не чекаємо. Люди зі світу чекають від віруючих кращої поведінки, ніж від самих себе. Варто тільки віруючому впасти, як вони накидаються на нього: «О! А я думав, що ти християнин!» І це незважаючи на те, що вони зазвичай самі роблять той же гріх!

Але так і повинно бути! Світ повинен чекати від нас більшого, хай же більше він від нас і отримає.

Якщо йдеться про те, щоб витратити гроші, чи можна їх вкласти у щось краще?

Дещо в житті вважається добрим, інше — кращим, а третє може бути найкращим. Щоб підвищити ефективність нашого життя, нам варто постійно робити переоцінку цінностей.

Хороше часто буває ворогом кращого. Можливо, ми

витрачаємо гроші на те, що не є гріхом, та все ж воно може бути поверхневим, минулим, таким, що не має особливого значення. З іншого боку, ми могли б витратити гроші на звіщення Благої Вістки, тим самим забезпечуючи собі прийом комісією біля воріт блаженства (див. Лк. 16:9).

Чи не можна провести час більш раціонально?

Користування часом в будь-якому випадку повинне бути не справою законництва, а прекрасної свободи. Кожному з нас даровані 24 години на добу, і нам варто вирішити, як розпоряджатися ними. Існує безліч можливостей витрачати час на добре і зле, а то й намарно.

Як добрим управителем, нам варто обережно використовувати час (див. Еф. 5:16), тобто з усякої можливості черпати якнайбільше блага. Це неминуче означає відмову від багатьох видів діяльності на користь тих, пріоритет яких значно вищий. Це може означати відмову від запрошень. Це може означати скорочення нашого робочого часу для того, щоб більше часу присвятити молитві чи вивченню Слова Божого. В будь-якому випадку це повинно означати, що зібрання общини мають перевагу перед сімейними святами та іншими громадськими обов'язками.

Який вплив має моя поведінка на інших?

Деякі види діяльності в житті, з моральної точки зору, є нейтральними. Ними є так звані морально нейтральні вчинки. Християнин має право робити їх. Самі по собі вони не є неправильними (див. Рим. 14:13, 15, 20; 1 Кор. 8:9-13).

Коли Павло говорить: «Усе мені можна, та не все нажиток. Усе мені можна, та будує не все!» (1 Кор. 10:23), то має на увазі перш за все не самозростання, в зростання інших. «Головний принцип

поведінки щодо інших людей — бути знаряддям для їхнього зростання, тобто сприяти їхньому духовному росту. Користування свободою за рахунок іншої людини не принесе користі й самому» (В.Е. Вайн).

Чи сумнівно це?

«А все, що не від віри, гріх» (Рим. 14:23). Тут йдеться про щось морально нейтральне, що саме по собі не є неправильним. Коли я вважаю, що якийсь певний вчинок неправильний, та все-таки йду і роблю це, тоді я згрішив. Можливо, для іншого християнина це не гріх, тож нехай він з чистою совістю робить це. Однак, якщо моя совість при цьому нечиста, якщо я не можу вчинити так, виходячи з позиції віри чи з впевненістю, що це правильно, то все ж, чинячи так, я грішу.

Коли важко сказати, чи чиста білизна, чи брудна, то діють за правилом: «Коли є сумнів — вона брудна». Якщо перенести це правило на морально нейтральну поведінку, воно звучатиме так: «Якщо сумніваюся, краще не зроблю цього».

В Першому посланні до солунян, 5:22, сказано: «Стережіться лихого в усякому вигляді!» Тут міститься необхідне попередження. Неодружена пара може подорожувати по всій країні і бути чистою від неправедного статевого спілку-

вання, але вона піддається підозрам. Вчитель недільної школи може зайти в бар і випити склянку кока-коли, але йому буде важко переконати в цьому свого учня, який випадково побачив його, коли той виходив з трактиру.

Чи є це тягарем?

Існує різниця між гріхом і тягарем. Гріх завжди неправильний; тягар не обов'язково повинен бути неправильним, але він може стояти на перешкоді для духовного зростання. Нам варто скинути «всякий тягар та гріх, що обплутує нас», та бігти «з терпеливістю до боротьби, яка перед нами» (Євр. 12:1). Під час бігу на олімпійських іграх існують правила, яких треба дотримуватися, бо інакше бігуна дискваліфікують. Однак жодне з правил не забороняє бігну бігти, підвісивши до ніг двофунтові гири. Він може зробити це, але не виграє забігу.

Павло думав про тягар, коли писав: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, та буде не все!» (1 Кор. 10:23). Тягарі не служать для зростання християнина. Вони не обов'язково неправильні, але й не приносять користі.

Чи не перетворює це мене в раба?

Це ще одна ділянка, де щось може бути законним, але

його варто уникати, якщо воно веде до залежності. Апостол говорить: «Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1Кор. 6:12). Тут він говорить про те, що насправді не є неправильним, але може стати таким, якщо отримає владу над нами. Павло ніколи б не дозволив собі самому потрапити в залежність від їжі та пиття. Ми могли б продовжити список всього можливо, що саме по собі не є негативним.

Як це буде виглядати в очах Христа?

Хтось одного разу висловився, що найвищим екзаменом християнської поведінки є питання, як вона виглядає в очах Христа. Чи схвалить Він її? Чи не почували б ви себе незручно, якби Він сидів поряд з нами?

Істина полягає в тому, що Він завжди з нами. Усвідомлення того, що святий Господь є нашим постійним Супутником, здійснює освячуючий вплив на наше життя.

Ось принципи, які нам дав Бог, щоб полегшити прийняття моральних рішень. Якщо ми знаємо їх, пам'ятаємо про них і застосовуємо їх, ми можемо бути впевненими, що зробимо правильний вибір, угодний Його серцю, який триматиме нас на шляху до святості.

Вільям МАКДОНАЛЬД

**ПІЛЬНУЙТЕ ПРО СВЯТІСТЬ,
БЕЗ ЯКОЇ НИХТО НЕ ПОБАЧИТЬ ГОСПОДА
ЄВРЕЇВ 12:14**

Поштар Сава звичними рухами перебирав сьогоднішню пошту. Більш як за два десятки років поштової служби ці рухи відшліфувалися до автоматизму — у нього виробився власний, тільки йому одному зрозумілий метод розкладання листів у стару, а від цього ще більш шановану, поштарську сумку. Цю сумку знали всі без винятку жителі селища і навіть більшість собак, які стерегли обійстя цих жителів. Різноколірні листи немов би за помахом чарівної палички акуратно лягали на декілька стопок і лише іноді, коли адреса була неповною чи написана нерозбірливо, на якусь долю секунди рука застигала в невпевненості: куди покласти. Які тільки листи не проходили через його руки, які особисті потаємні секрети ховалися за зовні безпристрасними конвертами! Сава, якого в селищі шанобливо називали Юхимичем, був чесний та добросовісний, ніколи не відкривав чужої кореспонденції, доставляв її вчасно та акуратно. За це його любили та поважали.

Юхимич раптово зупинився: в руки потрапив лист, який не вписувався в загальноприйняті поштові рамки. Підсвідомо він хотів відкласти його в бік, ще навіть не знаючи, що в ньому не так, але передумав і зосередив увагу на конверті. Звичайний стандартний конверт, звичайна марка, адреса... Ага, щось не так з адресою. Перше, що впало у вічі, — зворотна адреса. Там стояло лише два слова: «Апостол Павло». «Дивне прізвище», — подумав Юхимич і перевів погляд на місце, де мала бути адреса того, для кого отой Апостол

надсилав листа. Те, що він прочитав, спантеличило його ще більше — чітким акуратним почерком на конверті було виведено: «Святому і вірному у Христі Ісусі». Старий поштар бачив різні конверти з різними адресами, часто любив розповідати історію про те, як одного разу цілий тиждень шукав по селищу «діда Гандрея» якому невідомий онук написав листа — і таки знайшов його. Але таке...

Юхимич декілька разів перевертав конверт, перечитував, шукав найменшу зачіпку, навіть для чогось понюхав його, але марне: він ніяк не міг второпати для кого ж цей лист. «Святому і вірному... Гм... — думав Сава. — Ну, святий, ну, вірний... Слова ніби зрозумілі, а от хто конкретно святий — незрозуміло».

— Що там в тебе, Юхимичу, — гукнув з-за перегородки завідуючий поштовим відділенням Матвій Григорович. Він помітив, що робота в Сави чомусь зупинилася, а це говорило про те, що сталося щось серйозне.

— Та ось лист якийсь цікавий, ніяк не втямлю, кому він, — якимось розгублено відповів Юхимич. Для нього, старого поштового вовка, як він з погордою себе називав, було незручно признаватися, що в їхній селищній поштовій системі виникла заминка.

— А що ж там таке? Без адреси чи прізвище не прочитаєш?

— Та, без адреси воно то без адреси, а прізвища ніби і нема, лише якомусь святому...

— Святому кажеш? — протягнув Матвій Григорович. — Щось не пригадую такого прізвища в селищі.

Лист

Мовою притчі

— Та це не прізвище, просто святому... Ну, святому, тут і все...

Поштові чиновники довго розглядали лист, висловлювали свої припущення, аж поки не зійшлися на думці, що це, напевне, лист їхньому батюшці: ну, хто ж ще може бути святим. Та йому, як кажуть, сам Бог велів бути святим, недаремно ж — священик!

На тому й порішили. Юхимич закинув стару сумку на плече і почвалав до батюшкового обійстя.

Вдома нікого не було. Постоявши хвилю на порозі, поштар побачив сусіда, що порпався на городі.

— Остапе, а де ж твій «святий» сусід? — напівжартівливо, напівсерйозно запитав Сава.

— А, це ви, Юхимичу. Святий, кажете? — з якоюсь неприхованою іронією перепитав той. — Та, думаю, що мій святий сусіда сидить зараз в барі за чарчиною. Він частенько туди навідується. Може, навіть частіше, як до церкви. А що ж у вас за справа до нього? — підійшов ближче до тину.

— Та ось тут лист цікавий прийшов на відділення, вирішили з Матвієм, що то нашому священикові. — Сава витягнув із сумки трохи пом'ятого за останні півгодини конверта.

Остап довго дивився на конверта, мовчки вислухав його історію і, хвилю подумавши, повернув листа поштареві:

— Думаю, Юхимичу, ти не за адресою прийшов. Священик то священик, та лишень, як на мене, святі якісь не такі повинні бути. Підино ти краще до старої Миколаїхи, тої, що під Куцовою горою живе. Ота-то справді свята. Вона жодної неділі, жодного церковного свята не пропустить, вона всі звичаї церковні знає, вона вже десятки разів по Лаврах та Почаївах їздила, та по різних там святих місцях. То, певно, для неї...

Сава звичним рухом закинув сумку на плече і повернув в напрямку Куцової гори.

Миколаїхи на подвір'ї не було, але й шукати її не треба було — з-за хліва на всю околицю чувся якийсь гармидер, в якому перемішалися перелякане куряче кудкудаканя, протестуючий лемент півня і над усім тим — гострий, як ніж, дискант господині. Спочатку годі було щось второпати у тій катавасії звуків, але, прислухавшись, Сава почав розрізняти деякі слова, які без сумніву, належали старій Миколаїсі:

— А бодай ви виздыхали, бодай вас собаки рвали! Ах, гаспиди прокляті, чи більше нема де кубашитися, а бодай вам... — далі дискант ставав таким писклявим та емоційним, що слова вже важко було розібрати.

Сава стояв, не знаючи що робити далі. Йти за хлів в такий виховний момент було якось незручно, а ще незручніше те, що прийшов

все-таки до святої. Поки роздумував, Миколаїха, розчервоніла, з виглядом переможця, який повертався з герцю, випливла з-за рогу. Вгледівши гостя, втомлено витерла чоло за паскою і, ніби вибачаючись, пояснила:

— Ах, прокляте ж створіння, всі грядки мені перемарнували, бодай їх нечистий побрав. А вчора ще й сусідська коза залізла в город, наробила порядку. Десь ті іродові Сичуки не годують того гаспиди рогатого...

Саві стало ще більш незручно. А найбільш образливо, що і та виявилася не тією, кого він шукає.

— А що вас, Юхимичу, привело до нашої хати? — раптом зовсім іншим, єлейно-солодким тоном запитала Миколаїха. — Якась вісточка може є, хоча, здається й не чекаю. Знаєте, ото надумала до святої Лаври сходити, але на кого ж господарку лишити, тут так треба дивитися за всім... — Вона хотіла ще щось сказати про «гаспидів», але тоді потрібно було б міняти тон з єлейного на сердитий, а така часта зміна виглядала б негарно. — Нічого, от трохи підроблюся, таки відвідаю святі місця...

Сава так і не сказав справжньої причини. Дипломатично перевівши мову на іншу тему, він для годиться перекинувся із Миколаїхою кількома фразами і, так само дипломатично попрощавшись, вийшов за фіртку.

«Ти бач, яка okazія, — думав розгублено. — І Миколаїха виявилася не святою. І куди тепер з тим листом...»

І раптом як осяяння з неба, він почув далеке мелодійно-приглушене дзинчання. Ще мозок не опрацював отриману інформацію, не розшифрував, але інтуїція підказала, що треба йти на оте дзинчання. Наступної миті він зрозумів, що ото за звук: в кінці вулиці, під самим лісом, жив Карпо Гуцак. Його знали в цілому районі, а може і далі. Цілодобово на широкому подвір'ї кипіла робота: вдень Карпові хлопці метушилися біля власної пилорами (саме вона ото так тепер дзинчала), а вночі туди інші «підрядники» звозили з лісу здоровенні колоди. Лісники і навіть обласне начальство мовчало, немов би отого виробництва і не було.

Сава почвалав туди. Все село знало, що Карпо зі своєю сім'єю ходить до «штундів» або, як зараз модно стало їх називати, «євангелістів». В селищі вони мають великий, сучасний дім молитви, проводили в клубі євангелізації, закликали людей до покаяння, до святості. Сава також бував в них, і навіть поважав: все-таки не п'ють, не розводяться, не матюкаються.

Карпо був на місці. Поважно підійшов до поштаря, вислухав його проблему, довго розглядав листа. Потім, трішки знітившись, нахилився до Сави і, дивлячись йому у вічі, відповів:

— Юхимичу, ти розумний чоловік, тобі багато пояснювати не треба. Воно то так, я віруючий, служу Богові, дітей намагаюся вчити доброму, але ж... Ти сам бачиш... Яюсь воно і жити треба. Усі ж знають звідки той ліс і як він потрапляє до мене. Ну, хто як називає, для когось він крадений, для когось чистий... Ні, не можу я взяти того листа. Ти знаєш що, піди-но до Степана Яворського, він помічник нашого пастора, хороший брат, хороший проповідник, та й за церковну пошту відповідає...

Юхимич пішов назад. Ще довго чувся йому спів пилорами, але її тональність була чомусь вже не мажорною...

Ось і Степанова хата. На стук вийшла гарна білява молодичка, правда, як Саві здалося, з якимось сумом в очах.

— Степан?.. — зічено перепитала. — Так так, він вдома, от тільки не знаю, де він. Марійко, гукни татка...

Сава вирішив надати розмові офіційного тону.

— Як мені відомо, — почав він, — ви помічник пастора, проповідник, ходите в молільний дім. В селі вас знають як хороших, порядних людей, навіть святих. Отут в мене є один лист, він напевне для вас, — і простягнув конверта.

Степан взяв листа і вголос прочитав те, що було написано на ньому. Потім глянув на дружину і ще раз, але вже не так впевнено і значно тихіше та повільніше, прочитав ці слова. Помовчав, мовчки кинув оком на дружину. Та, ніби зрозумівши щось в тому погляді, вийшла з кімнати.

— «Святим і вірним... святим і вірним...» — ні до кого не звертаючись, ще раз промимирив Степан. — Бачте, добродію, Слово Боже вчить нас бути святими та вірними, та, на жаль, не завжди воно так виходить. От якраз ми з Оленкою, ну, з дружиною, вже другий день не розмовляємо. Через якусь там дрібницю погризлися, а тепер чекаємо, хто ж перший пробачення попросить... А на дітях злість зганяємо... Отака-то святість... — він криво посміхнувся, але листа не спішив віддавати. — Знаєте що, Юхимичу, нехай він в мене залишиться: я обговорю це питання з пастором, скоріше всього це для нього лист...

Від Яворського Сава пішов заспокоєний, з почуттям виконаного обов'язку, але з якоюсь незрозумілою тривогою на серці: «А якщо... А якщо і пастор виявиться... того... Невже в нашому селищі немає святих та вірних? Чомусь раніше не звертав на це уваги. Люди як люди, хто кращий, хто гірший, всі нібито християни. А от святі... Ти диви, яка каша заварилася...»

* * *

Недільне зібрання в молитовному домі нічим особливим не відрізнялося від інших. Чудово співав хор, проповідники добре говорили, молитви були гарячими та голосними. Закінчував служіння пастор. Звичною ходою підійшов до кафедри, розгорнув Біблію і ораторським голосом зачитав Слово Боже.

— Апостол Павло в Посланні до ефесян говорить так: «Павло, з волі Божої апостол Христа Ісуса, святим, що в Ефесі, і вірним у Христі Ісусі, нехай буде вам благодать та мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа!» — Він зупинився, прокашлявся, закрив Біблію і вже не так впевнено продовжив: — Брати і сестри! Ці апостоли слова були адресовані безпосередньо віруючим в місті Ефесі і мало хто з нас сприймає їх як особисте звернення. Але Біблія адресована і нам, то можна вважати Павлові слова як звернення і до нас. Чи не так?

Слухачі ствердно закивали головами. Вони любили слухати свого пастора. Він завжди натхненно проповідував, його проповіді були змістовні та живі. Він знову прокашлявся:

— Позавчора в нашому селі сталася цікава подія. Розпочалася вона на нашому поштово-му відділенні, а закінчитися має, надіюся, на цьому зібранні. В село прийшов лист, адресований людині «святій та вірній». — Пастор високо підняв конверт. Заінтриговані слухачі з цікавістю дивилися на світлий клаптик паперу, хто сидів ближче, зауважив, що він ще не розклеєний. — Цей лист обійшов все село, наш шановний Юхимич відвідав багатьох односельчан, кого вважав святим. Нарешті він потрапив до мене...

Пастор знову кашлянув в кулак. Слухачі здивовано переглянулися: як правило, за кафедрою він почував себе впевнено та невимушено.

— Я не наважився його розкрити, бо... — проповідник, здалося, хотів щось пояснити, але передумав, чи не знайшов слів, чи... Але раптом узяв себе в руки і вже більш сміливо продовжив: — Я подумав, що найкраще буде, як я оголошу про цей лист на зібранні, чи не так брати і сестри? Надіюся, що серед нас всетаки є святі та вірні. — Він запитально подивився в залу, але в цьому погляді було не стільки запитання, скільки болісне благання: «Ну, відгукніться ж хтось, виручте мене, заберіть з моїх рук отого листа, бо аж пече в долоні...»

Пауза ставала все більш незручною та важкою. Зібрання мовчало. Зібрання святих і вірних...

А у вашу церкву ще не приходив такий лист?

ЖЕРТОВНИК

В Середній Азії є обряд, який називають «худаї» — буквально «жертва Богу, жертвоприношення», коли люди ріжуть півня або барана і пригощають інших людей м'ясом. Бувають святкові і поминальні «худаї», але кінцева мета в них одна — умилюстити Творця, удостоїтися Його прихильності.

З подібною метою, думаю, у всіх народів з давніх-давен приносилися в жертву різні тварини, а то й люди — тільки приносилися вони різним богам. Людство віддавало найдорожче тим, кому

вірило: фетишам (від португальського «fetic» — магічна річ), тотемам, оракулам, ідолам, духам, тваринам або рослинам, видуманим богам. Але перша в історії людства жертва живому істинному Богу, Творцю Всесвіту, була принесена... Ним Самим! Коли перші люди — Адам і Єва згрішили, «зробив Господь Бог Адамові та його жінці одягу шкураю — і зодягнув їх». Так написано в Книзі Буття. Тобто Бог взяв чисту непорочну тварину, поразив її ради людини, щоб якось покрити вину людей, а

шкури віддав Адаму і Єві. Трохи пізніше їхній син Авель приніс Богу агнця, чим догодив Богу, а його брат Каїн приніс плоди проклятої землі, чим Йому не догодив.

Яке ж відношення ця древня історія має до нашої сьогоденної розмови? Що не є пряме. Сучасні люди, які працюють на фірмах, в магазинах, в кафе, на фабриках і заводах, в різних установах, витрачають свої сили, талант і час, щоб щось заробити. Реальність така: в що або в кого людина вкладає всю свою душу, а також основну частину здобутих грошей — те (той) і є його богом або богами.

Півжиття збирав гроші на машину, купив-таки машину, і починає мало не молитися на цю свою дорожочність, пилінки з неї здмухувати. Інший вклав багато в сім'ю, в кохану жінку — це і є його культ, зміст його існування. Добре, звичайно, мати нежадібне, жертвне серце, але питання в тому, кому або чому ми жертвуємо. Ви, можливо, гордитесь, що не ледар, трудоголік, що більшу частину життя проводите на роботі, захоплені нею, пристрасно любите все, що з нею пов'язане. Але що буде, коли втратите все це? Для декого це смертельний номер.

Наше серце наче спеціально шукає, чому чи кому віддати себе. Можливо, через те, що Бог, Який створив цей світ, є любов, а людина створена за Його образом і подобою. Ні одна людина, визнає вона це чи ні, явно чи таємно, але без любові просто не може існувати, просто нездатна. Інше питання, що кожен переживає її на різних рівнях. До прикладу, є найвища форма любові — агапе — Божа любов. Саме такою, чистою, безкорисною і безумовною любов'ю нас полюбив

Господь і хоче, щоб Його діти також любили один одного. Але є те, що грішний світ називає любов'ю, але насправді це — всього-на-всього задоволення своїх егоїстичних, іноді тільки фізіологічних потреб, пристрастей, пожадливоростей.

Намалюйте в своїй уяві планету: переконаю вас, є величезна кількість речей, улюблених вами, дорогих вашому серцю! Ви купуєте плакати з фотографіями кумирів (а можливо, не ви, а хтось з ваших знайомих) або зображенням коней на свіжій зеленій траві (як гарно!), ви витрачаєте гроші на смачні напої і їжу, ви даруєте подарунки дорогим вам людям — що це? Елементарно: вияв любові. А любов не буває без жертв, вона сама по собі глибоко жертвна.

В багатьох древніх племенах любов до власного життя і абсолютна духовна темнота приводили до того, що в жертву богам для збереження племені приносився найсильніший, найдостойніший його член, причому нерідко така людина йшла на смерть добровільно. Так що «камікадзе» за своєю суттю не нове явище. Так само, як і аборт — убивство власних дітей. У язичницького племені амонітів було божество на ім'я Молох (сьогодні це загальна назва), поклоняючись якому, кидали дітей в огненну піч. Пророк Єремія пише: «І побудували жертвні пагірки Ваалові... щоб через огонь переводити синів своїх та своїх дочок Молохові, чого їм не наказував Я, й що не входило в серце Мені, щоб чинити ту гидоту...» (Єр. 32:35). А Бог сказав в законі, що хто дасть із дітей Молоху, той нехай «буде конче забитий» (ЗМ.20:2). Любов до себе, а простіше кажучи, егоїзм, штовхає людей на подібні вчинки.

Але є зовсім інші жертви.
«Так бо Бог полюбив світ,

що віддав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Ісус «умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, він упокорив Себе, будучи слухняним аж до смерти, і то смерти хресної» (Фил. 2:7-8), «...замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правіці престолу Божого» (Євр. 12:2). Фактично, жертва за нас Ісуса Христа на Голгофському хресті — це була відповідь Бога, виконання Його частини заповіді з Авраамом, що в ньому благословляться всі народи. Духовно, не Ісак, а Ісус є тим насінням, нащадком Авраама, який віддав в жертву Богові свого єдиного любого сина.

Бог хотів би дуже багато зробити на землі Своєю дивною благою рукою. Але Він ще в Едемському саду віддав владу на землі людям. І Він до цього часу практично нічого не може зробити без людини.

Адам з Євою згрішили, і у Творця одразу ж виник план їхнього спасіння — через смерть власного Сина. Але — людина повинна була дозволити Богові зробити це. Авраам послухався, дозволив, і був складений заповіт, благі наслідки якого ми зараз пожинаємо.

Що ж? На цьому все? Ісус помер, воскрес — і ми, хто вірить в це, хто покався в гріхах і народився згори, прийняв Ісуса в серце, спасенні — і все? Напевно, нам то нічим вже жертвувати не треба? Ну добре, припустимо, ми жертвуємо весь свій час для Господа, Якого любимо, ще — ми віддаємо Йому десятини і пожертви, ще — присвячуємо себе, витрачаємо сили на служіння Йому: молитви, проповіді, відвідування людей, добротинність і т.і.

Тож що ще треба? Невже цього недостатньо?!

Недостатньо. Коли слуги царя Давида несли Божий ковчег, через кожні їхні шість кроків приносилася щедра жертва. Взагалі, Біблія говорить, що ми вже не «свої» (1 Кор. 6:19), що «все Моє — Твоє, і Твоє — Моє» (Ів. 17:10) — тобто, якщо ми в заповіді з Богом, ми повністю віддаємо себе, посвячуємо себе Йому. Християни часто чують вирази: «віддати себе Богові», «бути Йому посвяченим», та особливо не заглиблюються в їхній зміст. Готовність шукати не свого, а Божого, підкорити свою волю, свої бажання і плани Його волі, Його бажанням і планам, жити не для себе, а для Нього (див. Рим. 14:8), приліпитися до Нього всім серцем, Ним жити, рухатися й існувати (див. Дії 17:28) — ось що означає «віддати чи посвятити себе Богові», ось що таке жертва.

Бувають ситуації, коли тобі треба віддати Господу те добре, благословенне, дороге й улюблене, що Він же тобі дав — свого «Ісака». Це боляче, важко, це хрест, але Бог не хоче, щоб ми когось чи щось любили більше, ніж Його, Він — ревнитель. Одного разу поряд з Його божественним ковчезом поставили статую филистимського божка Дагона. «А другого дня вранці повставали ашдодяни, аж ось Дагон лежить ницьма на землі перед Господнім ковчезом! І взяли вони Дагона, і поставили його на місце. А наступного дня повставали вони рано, — аж ось Дагон лежить ницьма на землі перед Господнім ковчезом! А Дагонова голова та обидві долоні рук його лежать відтіні на порозі, тільки тулуб Дагонів позостав при ньому» (1 Сам. 5:3-4). Так само й Він, люблячий і улюблений Наречений, забирає з нашого шляху всякого ідола — чи то робота, машина чи людина.

У видатної Божої служительки Кетрін Кульман було те ж саме. Вона безтямно закохалася в одного чоловіка, вийшла за нього заміж, що не було волею Божою хоча б тому, що він був до цього одруженим і мав маленьких дітей. Бог стукав у серце Кетрін, і, нарешті, вона Його почула. Вона розповідала пізніше: «Я відчула біль у серці, такий великий біль, що його не можна було висловити. Якщо ви думаєте, що легко йти на хрест, то це тільки тому, що ви там ніколи не були. Я була там. Я знаю. І мені треба було йти самій...» (З книги Джемі Бакінгема «Донька Доли»).

Насправді ж, вона була не сама, як і ми всі, не самотні, коли несемо свій хрест. Той, Хто висів на хресті, поніс на Собі всі наші хрести. І Він співчуває нам до цього дня. «Тепер же вони обоє (Кетрін Кульман та її чоловік — прим. Ю.З.), стоячи поряд на брудній дерев'яній платформі вокзалу, знали, що вони вже не належать собі. Вони належали іншому».

Дорогоцінний мій брате і дорогоцінна сестро, належ Йому, твоєму Спасителеві і Пану над панамі! І сказали Ізраїлеві мужі до Гедеона: «Пануй над ними і ти, і син твій, і син твого сина, бо ти спас нас від руки Мідіянина». І сказав до них Гедеон: «Не буду панувати над вами я, і не буде панувати над вами син мій, — Господь пануватиме над вами» (Суд. 8:22-23). Він має на це законне право, Він віддав Своє життя за нас!

Принеси себе в жертву Богові, і ти обов'язково отримаєш те, що отримав Авраам: «Благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі і немов той пісок той, що на березі моря» (1 М. 22:17).

Юлія ЗВЕЗДОВА

Зустрічі з Богом

Бувають дні, коли турботи особливо поглинають нас. Щоб щось зробити добре, ми повинні на цій справі зосередити свою увагу. Іноді по кілька годин підряд ми й на мить не звертаємося подумки до Бога. І коли так буває, може стати легше, якщо згадати, що наш Небесний Отець ніколи не буває зайнятим настільки, щоб не думати про нас. І коли ми подумаємо про це, то напевно, зможемо помолитися так, як молився один воїн перед вирішальною битвою: «О, Господи, Ти знаєш, яким зайнятим я буду сьогодні. Якщо я забуду Тебе, Ти не забувай мене». І якщо ці слова служитимуть не тільки для оправдання своєї духовної лінії, ми можемо їх щиро повторити. І коли ми лягаємо увечері в ліжку, щоб дати спокій своїм стомленим тілам, ми можемо заспокоїти й свої душі, згадавши, що Бог, Який не спить і не дрімає, безперестанку оберігає нас.

Але, незважаючи на це, стараймося свідомо всі свої справи робити з Богом і для Його слави. Шукаймо Його мудрості, покладаймося на Його силу, але не забуваймо хвалити Його за любов. Не можна не помічати Бога, не можна тільки брати від Нього і вимагати тільки уваги до себе. Треба дякувати Йому вже за те, що Він ніколи нас не забуває.

Можна собі уявити, скільки зустрічей і справ було щодня у президента Авраама Лінкольна. Але одного разу, коли про зустріч з ним попросила одна бабуся, в якій не було до нього ніяких важливих справ, він люб'язно погодився. Бабуся увійшла в кабінет Лінкольна, президент піднявся, привітався з нею і запитав, чим він їй може допомогти. Жінка відповіла, що їй нічого не потрібно. Вона просто почула, що Лінкольна подобається один сорт печива, спекла його і принесла президенту. Зі сльозами на очах президент відповів: «Ви — перша людина, яка увійшла в мій кабінет не для того, щоб щось просити чи добиватися, а для того, щоб щось дати мені. Дякую вам від усього серця!»

Коли ми входимо у присутність Божу, спробуймо хоч один раз відкласти список своїх прохань і замість того просто дати щось Йому — нашу вдячність, нашу любов. Можете бути впевнені, що для нашого Отця немає нічого приємнішого від нашої щирої вдячності. Чому б просто не принести Йому хвали, подумати про Божу милість, ще раз згадати про багатство Його благодаті і благословити Його святе ім'я? Тож принесімо сьогодні цей дар Тому, Хто подає нам всі блага.

Вернон Грундс

Я випробувала все, що в моїх силах

Мені 26 років, замужем, є дитина. Я вчитель біології та хімії, але в цей час не працюю, бо у відпустці для догляду за дитиною. Мої батьки невіруючі. Але я знала про Бога з дитинства, і коли мені було важко, часто зверталася до Нього. Потім, коли вийшла заміж, я розмовляла з віруючими, захоплювалася їхньою святістю, але сама бути такою не хотіла, хотіла мати можливість грішити. Я не хотіла, але Господь хотів. Тепер я — віруюча і вважаю це величезним здобутком. Не те, що не жалію, а навіть і не уявляю собі життя без Христа.

Я раптом дуже важко захворіла. Все почалося у вересні 2002 з нежитю. Потім були кровотечі з носа, оніміла права частина обличчя, ослабли м'язи щелепи, і я не могла жувати нічого твердого. Коли в січні 2003 року почало двоїтися в очах, а потім стало косити праве око, тоді я захвилювалася і почала звертатися до лікарів. Увесь цей час в мене була субфібральна температура (37.1-37.2), дуже сильно боліла голова, і була жахлива слаб-

кість. Під вечір я зовсім вивалася з сил, здавалося, немає сил, щоб жити. А мені ж тільки 25, у мене чудовий люблячий чоловік і маленький синочок (1,5 року), про якого я так довго мріяла.

Лікарі порадили одразу ж зробити знімки головного мозку (комп'ютерну томографію чи МРТ). Зробила, але на знімках нічого серйозного не виявили, і поклали мене в неврологію, щоб лікувати запалення носоглотки. Півтора місяця я лежала в лікарні, випробували 4 види антибіотиків, кололи різні ліки, які відновлюють нерви, робили навіть УФД крові. Але мені ставало дедалі гірше: праве око було біля самого перенісся, онімів й лівий бік обличчя, праве вухо перестало чути, жувати я вже не могла, більше того, я не могла зімкнути зуби. Коли лікарі зрозуміли, що десь виникла помилка в діагнозі, то направили мене до обласного лора. Він побачив новоутворення в носоглотці і взяв шматочок тканини на аналіз. Діагноз поставили в Києві — рак носоглотки IV стадії з поширен-

ням у мозок. І гістолог, коли ставив діагноз, сказав чоловікові, що в ділянці носоглотки операцію не роблять, назначать опромінення та хіміотерапію, але це вже не принесе ніякої користі, тому що пухлина вже проникла в мозок, що звертатися треба було раніше, з першими симптомами хвороби, тоді, можливо, і можна було б все виправити. В Київському інституті отоларингології направили до професора для підтвердження діагнозу. Цей професор лікував найбільш тяжких хворих. Діагноз підтвердив. На питання чоловіка, чому не можна робити операції, відповів, що операції в цьому місці не роблять, тому що довелося б зносити півчереп, а я молода, може в мене, і так все відновиться. Назначив дозу променевої і хіміотерапії. З Києва додому ми повернулися зовсім пригніченими. Важко було дивитися на чоловіка, він заспокоївся тільки тоді, коли прийняв рішення повернутися до Бога. Я також пішла за ним. До цього часу в мене сформувалося переко-

нання, що допомогти мені може тільки Господь, Він єдина надія. Коли я лікувалася у відділі неврології, мене лякала моя хвороба, не хотілося завдавати турбот рідним, але, йдучи в лікарню, я твердо вірила, що мене обов'язково вилікують. Спочатку я надіялася на ліки, потім на лікаря (мене лікував дуже розумний хороший лікар). Потім мені потрапила в руки книжечка, в якій автор писав, що можна вилікуватися від будь-якої хвороби, треба тільки захотіти і невтомно лікувати хворий орган. Я спробувала і це. Але минав час, мені ставало дедалі гірше, і я зрозуміла, що випробувала все, що в моїх силах. Залишався останній шанс — Господь, Який давно простягав до мене руки і чекав, коли я зрозумію, що сама не зможу перебороти хворобу. Я покалася в Чернігові, там, де лікувалася, в онкодиспансері. Віруючі мене тоді дуже підтримали.

Тої ночі, коли я покалася, мені здавалося, що Господь мені говорив, щоб я потурбувалася про свою голову і пила томатний сік. Потім мені вперше за півроку перестала боліти голова, вухо стало чути, трохи вирівнялося око і до мене повернулася енергія. Я відчула себе здоровою, і вже не було ні сил, ні бажання залишатися в лікарні, але була в ній довше через наполягання рідних. Я ж вірила, що Господь зцілив мене. Минув другий етап цього страшного лікування. Лікарі говорили, що будуть ще й ще назначати хіміотерапію та опромінення, тому що в мене особливо складний діагноз і треба боротися до кінця. Після першого етапу моя пухлина зменшилася більше, як наполовину, що здивувало лікарів. А після другого етапу зникла зовсім. Зробили знімки головного мозку — все чисто. В мене ще косило око, і жувати я

могла тільки білок вареного яйця й нічого твердішого. Але як я раділа вже цьому зрушенню! І як я боялася, коли в черговий раз їхала на консультацію до професора, а їздила я туди раз на місяць. Боялася, що мене знову покладуть в лікарню. Але він оглядав мою носоглотку і говорив: «У вас все — слава Богу. Таке дуже рідко буває. Їдьте додому і продовжуйте в тому ж дусі». На початку червня ми з чоловіком їздили в Рівне і відвідали зібрання, на якому було понад 1000 чоловік. Всі вони молилися за моє зцілення, було пророцтво, що Господь явить Свою милість. Влітку я почувала себе дуже добре, могла вже жувати навіть свіжі огірки. А в день мого народження, воно також влітку, в мене перестало двоїтися в очах. Це відбувалося зі мною вже півроку, і я вже не вірила, що коли-небудь мій зір відновиться. Я зрозуміла, що це подарунок від Господа. Наступного дня пухлина випала з мого носа — буровата пориста субстанція. В кінці серпня в мене перестало косити око. Відновилися вії, почало відростати волосся, рівномірне і дуже густе. Я так дякувала Господу за це чудо! У вересні професор сказав мені, що в мене все добре. Небезпека минула. Все це зникло настільки швидко, що близькі друзі, спостерігаючи за мною, говорять, що це не можливо, що, напевно, лікарі помилялися з самого початку — і не було в мене ніякого раку. — Ну, — говорю, — вони-то бачили новоутворення червоного кольору, про яке писали в паперах, та й скельця в мене лежать зі зразками цієї тканини.

Тепер до кінця своїх днів я буду дякувати Богові і славити нашого Творця.

Катерина КУЗЬМЕНКО,
с.мт. Зноб-Новгородське,
Сумська обл.

Світильник, що горить для Христа

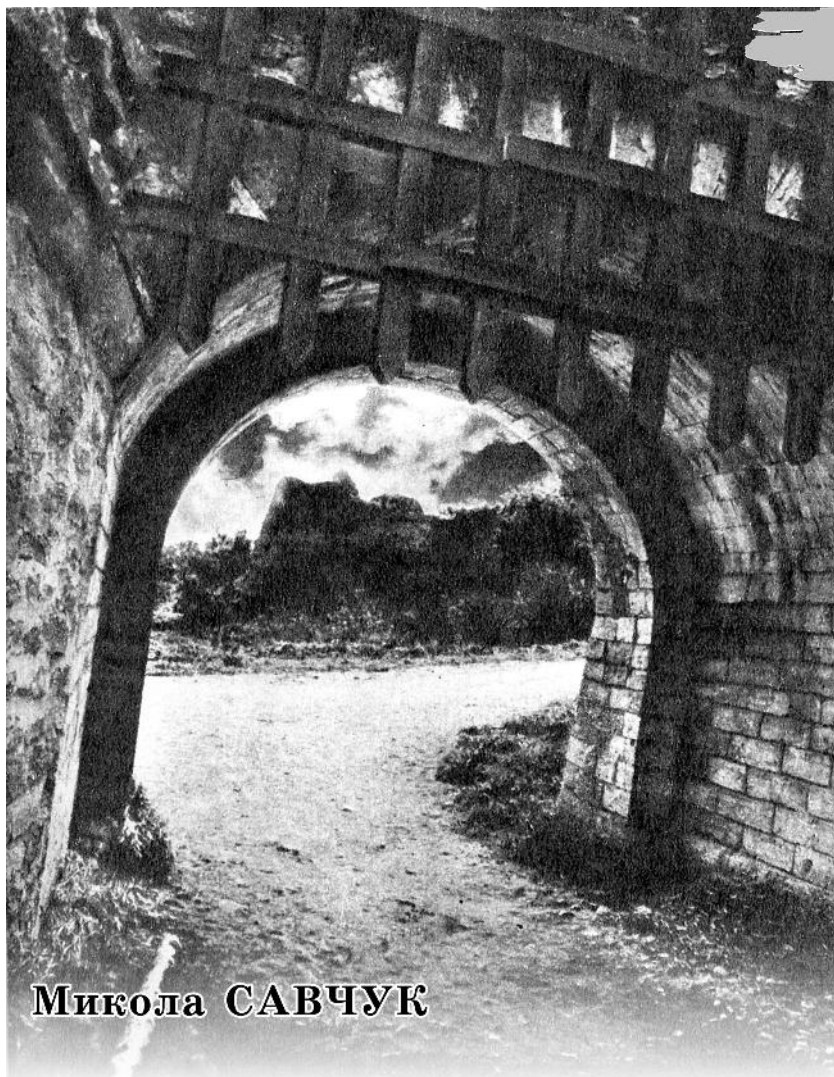

«Я — Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити в темряві» (Ів. 8: 12).

У XVIII столітті вулиці Філадельфії після заходу сонця занурювалися в темряву. Ті, кому вночі треба було кудись іти, йшли дуже обережно, щоб не спіткнутися об камінь чи не впасти в яму. Один з жителів Філадельфії, якого звали Бенджамін Франклін, вирішив подати землякам хороший приклад і почав запалювати щовечора біля свого дому ліхтар. І коли люди вночі навпомацки пробиралися вулицями міста, підходячи до дому Франкліна, вони потрапляли в оазис світла і розуміли, яке це благословення, коли хоч щось видно. Невдовзі й інші філадельфійці почали вішати біля своїх будинків ліхтарі. І після заходу сонця місто ставало затишним, освітленим, безпечним.

Світ довкола нас оповитий духовною пільмою. І багато кого ця пільма безцільності життя приводить у відчай. Самі ми не можемо скрізь розігнати цю темряву, але дещо зробити ми можемо. Ми можемо запалити яскравий світильник свого нового життя, життя, купленого Христом, і він буде горіти Христовим світлом. Наш Спаситель нам говорить: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили наші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5: 16).

І замість того, щоб опустити руки і сидіти в темряві, ми можемо показувати шлях всім довкола нас. І засяє в нас Христос, і душі, які спотикаються і падають в духовній темряві, побачать Його і підуть на «Світло для світу».

Микола САВЧУК

Брами та дороги Єрусалима

«Проходьте, проходьте ви брамами, чистьте дорогу народів! Будуйте дорогу, будуйте дорогу, дорогу ту бити, очистьте від каменя, підійміть над народами прапора! Ось звіщає Господь аж до краю землі: Розкажіте сіонській дочці: Ось приходить Спасіння твоє, ось із Ним нагорода Його, і заплата Його перед Ним!» Ісаї 60:10.

Дні приниження і ганьби скінчилися навіки. Вороги переможені раз і назавжди. З усіх сторін земної кулі до Єрусалима тече багатство народів. Бог підняв місто із руїн, і тепер воно радо вітає своїх за-

гублених синів і дочок. Спустошені вулиці знову повні людей, знову підносяться до неба пісні хвали. Стіни Єрусалима знову стали оселею радості і щастя. Здається, що ще потрібно? Насолоджуйся, втішайся, народе! Ти спасений, ти врятований! Але ні, пророк не зупиняється на описі раювання, і проголошує Господній наказ мешканцям міста: «Проходьте, проходьте ви брамами, чистьте дорогу народів! Будуйте дорогу, будуйте дорогу, дорогу ту бити, очистьте від каменя, підійміть над народами прапора!» Годі відпочивати! До праці!

Господи, навіщо? Відпо-

відь проста: «Ви не єдині, кого Я збираюся привести до цього міста. У мене ще є тисячі, мільйони, мільярди людей, які мають прийти до цього осередку благословень. Але щоб вони прийшли, спершу потрібно зайнятися дорогами, які ведуть до Єрусалима».

Абстрагуючись від символів, можна сказати, що в Ізраїлі буде актуальною та ж проблема, що завжди була актуальною для України. Дороги — у занедбаному стані. Дороги — потребують ремонту. А якщо немає доріг, немає зв'язку з навколишнім світом — місто блаженства ризикує стати відгородженою зоною. Територією недоступною, усім, хто хоче туди дійти. А значить, досить прохолоджуватися, шановні жителі Єрусалима, на вас покладена важлива місія. І покладена не ким-небудь, а Царем царів.

Звичайно, описані Ісаєю події стосуються історії Ізраїлю, а саме періоду тисячолітнього царства, однак, читаю-

чи богонатхненні повеління пророка, мимоволі проводиш паралелі із сучасністю і жителями іншого Єрусалима — Небесного. Адже кожний, хто пережив народження згори, отримує спасіння, а отже — громадянство Міста, «що Бог його будівничий та творець» (Євр.11:10). Від миті нашого навернення до Христа, ми «вже не чужі й не приходьки, а співгорожани святим, і домашні для Бога» (Єф.2:19), «життя ж наше на небесах, звідки й ждемо Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Фил. 3:20).

Отож, церква — це представництво Небесного Єруса-

лима на Землі. Ми — її члени — ще перебуваючи тут, духовно вже є громадянами цього славного міста. Але тепер, коли ми вже у церкві, коли ми спасенні, і, здається, саме час заспокоїтися і відпочити, Бог говорить: «У Мене ще є інші...» і через пророка Ісаю дає шість повелінь:

- проходьте крізь брами;
- очищайте дороги;
- будуйте дороги;
- приберіть із дороги каміння;
- підійміть над народами прапор;
- і нарешті, розкажіть народу про близький прихід Господній.

Це не пропозиція за чашкою кави, це повеління, які не обговорюються. Це наказ генерала, а з наказами, як відомо, не сперечаються: або ти виконуєш його, або ти злочинець, чи, користуючись біблійною термінологією, «лукавий і лінивий раб». Думаю, не потрібно довго поширюватися, яка доля чекає на таких рабів. Очевидно: відмовляючись забезпечувати вхід до неба іншим, людина ризикує своїм власним статусом небесного громадянина. І тут не до жартів.

Отже, поміркуймо над тим, що Бог хоче сказати нам. Звернімо увагу на перше повеління у цьому переліку: проходьте брамами. Сучасний англійський переклад «Good News» подає цей фрагмент дещо ясніше, там вказується ще й напрямок, у якому слід проходити, а саме — назовні, з міста.

Микола САВЧУК,
кореспондент «Благовісника»

Вийти з міста — це не просто перетнути міський кордон. Це означає вийти із зони комфорту, залишити «тепленьке місце». Вийти з міста означає чимось пожертвувати. Тим, хто залишаються в місті, легше, у них нібито менше проблем: вітри не дмуть, дощ не січе — благодать та й годі... У цих християн інша проблема — внутрішня — егоїзм. Їх не хвилює те, що десь є люди, які заблюкали на бездоріжжі, що цих людей любить Бог, що за них Христос проливав свою кров. Свій власний затишок значно важливіший. Тілом вони у церкві, на території Небесного Єрусалима, а душа — далеко за його межами. У кращому випадку, вони пообіцяють приєднатися до праці пізніше, мовляв, ви починайте, а ми допоможемо, але потім забудуть обіцяне з тією ж легкістю, з якою обіцяли.

Егоїзм — ось одна із найбільш проблем церкви, ось одна із причин, чому віруючі не свідчать іншим, чому усе їхнє «християнське» життя зводиться до звичайного відвідування зібрань. Прийшов, посидів чи сказав проповідь, заспівав кілька пісень, віддав Богові «борг», та й усе. А оскільки таких християн (чи то прихожан?) немало, звернення Ісаї сьогодні набуває особливої ваги.

Виходьмо крізь брами! Не закриваймося за стінами молитовних будинків! Церковні служіння — це прекрасно, палкі проповіді з церковних кафедр — теж гідні відзнаки, однак головне служіння не тут. Воно за межами внутрішньоцерковного розпорядку. Головна проповідь не та, що промовляється у неділю зранку, а та, що лунає щодня «за межами міста», серед гріховного світу — проповідь сло-

вом і ділом на вулиці, вдома, на роботі.

Один мудрий чоловік сказав, що неправдива інформація з'являється там, де немає правдивої. Сьогодні у світі ходить багато неправдивих чуток про євангельських християн. Чи не тому, що християни відгородилися від світу і мало заявляють про себе у суспільстві з доброго боку?

Виходьмо крізь брами! Не чекаймо, доки люди зі світу прийдуть самі. Для того, щоб вони прийшли, спершу потрібно побудувати дороги. Велике доручення Христа чітко говорить: «Ідіть і навчіть...» Не лежіть, не сидіть, і навіть не стійте, але ідіть, щоб показати світові світло. Місце світильника — на висоті. Там, де його усім видно. Світити у церкві — це прекрасно, але візьму на себе сміливість заявити: якщо християнин світить лише в зібраннях, то можна з впевненістю сказати, що це світильник, який стоїть під посудиною.

Виходьмо крізь брами! Йдімо до людей! Коли ми не вийдемо крізь брами, у них не буде кому заходити — церква не буде рости, зупиниться рух Божої справи. Сьогодні Бог шукає готових відкласти у бік свої власні бажання, залишити своє насиджене місце, щоб узяти на себе відповідальність бути послом неба на території пекла.

Наступне повеління не менш важливе — чистьте або, як сказано в іншому перекладі, рівняйте дорогу. Тобто дорога вже є. Можливо, вона довгий час служила, була корисною, але з плином часу на ній з'явилися вибоїни. Спершу маленькі, потім більші, аж доки вона не стала зовсім непридатною для руху. Вірніше, їхати ще можна, однак чим далі, тим це стає важче робити. Занадто трясе, та й швидкість невисока. Можливо, хтось, дивлячись на цю дорогу, з ностальгією пригадає, як

колись тисячі людей йшли по ній до неба, хтось пригадує, як сам пройшов цим маршрутом і продовжує користуватися нею, вперто відмовляючись визнати очевидне: дорога стала старою і хороші спогади про не менш хороше минуле тут не допоможуть. Допоможе обновлення, реставрація, капітальний ремонт.

Образ дороги тут символізує ті засоби і методи, за допомогою яких людину можна привести до пізнання істини, до зустрічі з Богом, іншими словами, до Небесного Єрусалима. Сьогодні, як ніколи, потрібно обновити, поремонтувати «старі дороги», які настільки втратили свою придатність, що людям стало важко добиратися ними до Бога. Важко не тому, що дороги погані, а тому, що невблаганний час зробив свою роботу. Методи праці не бувають хорошими чи поганими, вони бувають результативними і нерезультативними. Методи евангелізації, актуальні у 70-их, втратили актуальність у 90-их. Ті, що спрацювали на початку 90-их, не дають бажаних результатів тепер. Зносилася дорога... Та не біда, головне — взяти не методи, а принципи. Ті, що працювали у Христа, працювали в апостолів. І вже відповідно до вічних, нестаріючих принципів, повчитися кращому, що було у наших попередників, і використати це у наш час.

Сьогодні ні для кого не секрет, що серед молодого покоління християн розвинулося дещо зневажливе ставлення до пережитого старшими. З одного боку, це можна пояснити тією активною і не завжди обдуманною пропагандою минулого, яка вже не один рік провадиться у церквах. Мовляв, от ми колись... От які зібрання були... А тепер ну все не так... Молодь же не влаштовує ось те «колись», вона хоче бачити реальну роботу в наш час, а реальною роботою переважна більшість тих, хто зі

стогоном згадує колишні злети, на жаль, не відзначаються. Далі спогадів справа не йде, а це, відповідно, викликає спротив у «молодих і енергійних». Напевно, вирішення такого конфлікту поколінь полягає у спільному пошуку згоди. Старшим варто лояльніше ставитися до сучасних тенденцій, не критикувати усе, чого, бачте, колись не було, тоді як молодшим — не відкидати того кращого, чому можна повчитися у ветеранів евангельського руху.

Без минулого немає майбутнього. Нерозумно прямувати до мети, не розпитавши про досвід тих, хто пройшов перед тобою. «Розпитайтеся про дорогу давню» — радить Боже Слово. Більше того, потрібно не лише розпитатися, але й відновити те, що було втрачено.

Гаразд, уявімо, що люди таки вийшли з міст і відновили старі дороги. Здається, все, проблему вирішено, тепер люди, які забажають потрапити у місто, зможуть це зробити. Але Бог передає наступний наказ: «Будуйте дорогу!» Це означає, що самого лише відновлення старого не досить, потрібно будувати якісно нові шляхи. Навіть якщо порівняти усі старі дороги, провести детальний аналіз методів, якими користувалися раніше, і скористатися ними, цього буде не достатньо. Зростає світове населення, і сьогодні Богові потрібно спасти більше людей, ніж учора, а завтра — більше, ніж сьогодні.

З точки зору людської логіки (чи скоріше людської лінії), відновили старе — та й досить, але Бог не бажає зупинятися на цьому. Він є Богом, який творить усе нове. Творчість — це Його візитна картка. Він не є Богом шаблонів. Він — Бог різноманітності, багатогранності, і якщо ми називаємося Його дітьми, то ці риси мають виявлятися і у нашому житті. Учора можна було обійтися трьома стандартними методами, а сьогодні потрібні ще десять. Сьогодні до Небесного

Єрусалима мають прийти більше врятованих, потрібно більше доріг, більше старань, більше молитов, більше нових підходів у праці.

Будівництво — це нові плани, нові перспективи, нові можливості. Ми живемо у світі, який розвивається щогодини, і моє глибоке переконання, що у час технічного і наукового прогресу церква повинна бути на передовій. Вона має стати осередком творчих, інтелектуальних та будь-яких інших зусиль, щоб задіяти усі можливі засоби для спасіння грішного світу.

«Будуйте дорогу, дорогу ту битую!» — крізь століття лунає голос пророка. Сучасний англійський переклад, який ми уже цитували раніше, подає цей заклик так: «Build a highway!» Ті, хто хоча б раз був у заокеанській стороні або хоч трохи цікавився її особливостями, знають, що таке оцей самий «хайвей». На українську ці слова можна було б перекласти як «Будуйте автостраду!». Саме так, не протоптуйте стежки і навіть не викладайте шлях бруківкою. Цим можна було вдовольнитися учора, але не сьогодні. Автострада! Час вимагає змін!

Звичайно, будуючи нове, є ризик занадто захопитися, збитися з курсу і спрямувати дорогу у іншому від неба напрямку, ось саме тому й існують відновлені старі дороги, що можуть приносити не такі великі результати, але все ж слугують еталоном напрямку, куди потрібно спрямовувати людей. Саме тому будівництво повинне відбуватися під чітким керівництвом згори, керівництвом не від власних мрій чи амбіцій, мовляв: от погляньте, яку я дорогу побудував, куди вашим братися! — а від Божого Духа. Тим більше, що Він сам дав нам прекрасну інструкцію, як це робити. «Покликуй до Мене, і

тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» — обіцяє Господь (Єремії 33:3).

Розповім тобі те, чого ти не знаєш... Сам Бог хоче показати нам нові речі, вивести нас на нові вершини, нові горизонти. Від нас залежить одне: покликауй, зумій вислухати те, що тобі скаже Господь, а потім виконай це. Усе до геніальності просто.

Затримка нових ідей, нових відкриттів, не через Бога, а через нас. Бог перший зацікавлений у пробудженні, Він перший хоче, щоб були спасенними наші рідні, щоб отримали зцілення душі і духа наші сусіди, щоб воскресли для нового життя цілі міста! Це Його бажання, це Його мрія, саме за це пролита Його кров. Затримка — через нас. Просто покликауй, просто слухай, просто виконуй.

Пам'ятаю розповідь одного брата про те, як одного разу він молився до Бога і Його запитував: «Господи, чому немає руху? Чому немає свіжих відкриттів? У чому причина того застою, у який потрапили десятки церков?» Господь відповів дуже зрозуміло: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду...» Чекай, Господи, але куди Ти стукаєш? Це ж Твоя власна Церква! Як не прикро, але у лаодикійській церкві Христос опинився за дверима... Так, як, на жаль, і у деяких теперішніх церквах. Він стукає, хоче увійти, хоче відкрити їм велике і незрозуміле, чого вони не знають, але чи впусять Його туди?

Де Христос у нашому житті? Чи стали Його бажання нашими бажаннями? Чи готові ми покликувати, відклавши убік власні упередження, приймати Божі проекти і братися за їх виконання? Чи готові ми будувати

нові дороги? Матеріалу для роздумів вистачає. Зрештою, як і після осмислення четвертого повеління: «Очистіть дорогу від каменя!»

Дороги до неба можуть бути відновлені та побудовані, але після цього на них також не повинно бути зайвого каміння. Каміння на дорогах створює проблеми для перехожих. Об нього можна поранити ноги, спіткнутися і навіть впасти. Якщо його вчасно не прибрати, неминуче, хтось зазнаватиме травм, хтось пораниться. Можливо, смертельно, і якийсь пілігрим так і не дійде до Небесного Єрусалима. Скільки таких мандрівників через це припинили свою подорож до неба!

Живеш поруч із віруючим і помічаєш, що його поведінка не відповідає тим високим ідеалам, які сповідаються на словах. Або прийшов у зібрання і не можеш нарадитися: і співають гарно, і розумно говорять, а потім бачиш, що віруючі далеко не ангели, що вони теж люди і теж помиляються... І ось одна із цих помилок торкнулася особисто тебе... І зростає обурення, і виникають запитання... Як же це зрозуміти?! Та що це таке?!

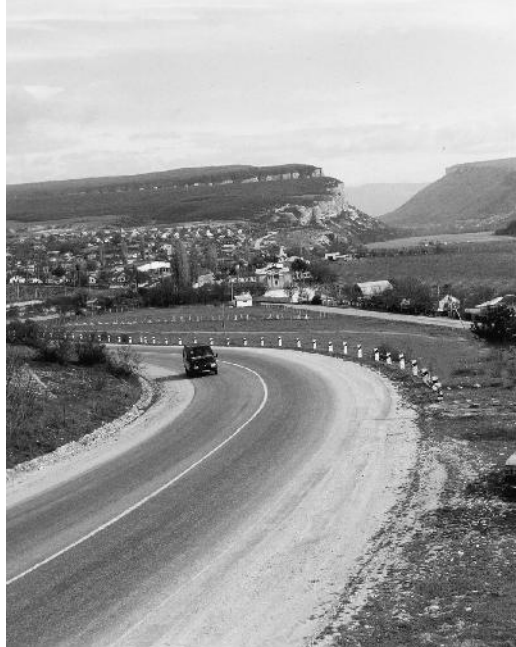
Ви переживали подібні ситуації? Я — теж. Одні муж-

ньо зносять такий удар, приходять до усвідомлення того, що рівнятися треба не на людей, а на Ісуса, а інші... А інші повертаються і йдуть геть. І одна така людина своєю антирекламою може нейтралізувати рекламну кампанію десяти евангелізацій. І тут ми говоримо не про випадки, коли людина лише шукає приводу для того, щоб спокуситися, а про об'єктивні ситуації, реальні випадки, коли недоліки християн стають камінням на дорозі до неба.

Каміння на дорогах — це небезпека, це запрограмовані невдачі. На шляху до неба не має бути нічого, через що людина могла б спіткнутися. Саме тому потрібно позабирати зі своїх душ усе, що може стати перешкодою для інших, сміливо розібратися зі своїми характеристиками, сказати «ні» своїм «улюбленим», нібито невинним гріхам. Саме тому необхідно постійно, з допомогою Святого Духа аналізувати свій власний духовний рівень: «Чи у вірі ще я? У якому стані мої відносини з Богом? Який приклад я подаю тим, хто навколо мене? Про що свідчать мої вчинки, слова, думки?»

Випишіть на аркуш паперу те наше, що не подобається Богові і людям. Це і є каміння, яке може привести до падіння наших ближніх. Ось із чим потрібно боротися, проти чого спрямовувати свої сили. Зрештою, це й буде освяченням, яке Бог бажає проводити у нашому житті, освяченням, яке є передумовою пробудження церкви і нації.

Забирати камінці із дороги нелегко. Зміна характеру, боротьба зі своєю гріховною, тілесною натурою — важка праця. Праця, у якій немає вихідних чи канікул, але є шанс перемогти, бо «хто проти нас, коли Бог за нас?» Від

нас залежить рішення: вступимо ми у цю боротьбу чи ні. Яке рішення приймете ви?

Наступне повеління Бога теж можна витлумачити символічно. Після того, як дороги побудовані і ця проблема вже стала минулим, Він наказує: «Підійміть над народами прапора!» Прапор — це не просто шматок тканини, це символ, який репрезентує цілу державу, це об'єкт пошани і честі. Коли гадають про прапор, одразу спадають на думку героїчні історії, почуті ще у дитинстві, історії про те, як воїни берегли свої прапори, як жертвували життям, аби прапор не дістався ворогові. Постає запитання: що ж є прапором Царства Божого, Божої армії? Чим нам потрібно так дорожити, що потрібно так берегти? Відповідь знаходимо у книзі Пісень над Піснями: «...Прапор його наді мною — кохання!», іншим словом — любов. Та, яка «довготерпить, милосердствує, не задрить, не величається, не надимається, не поводить ся нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!» (1 Кор. 13:4-7). Погляньмо на своє життя, чи є у ньому перераховані вище якості? Чи раптом не втрачено прапор у битві? Чи не викрав його підступний ворог?

Роль прапора у війську чи державному житті унікальна: він показує, з ким люди мають справу. Варто лише поглянути на прапор — і одразу зрозуміло, хто перед тобою. Розповідається на вітрі жовтоблакитний, отже, українець, смугасто-зоряний — американець, любов — християнин. Поглянув — і все зрозуміло, так би мовити, без коментарів.

«Нову заповідь Я вам даю: любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! З того пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати

любов між собою», і — заповідав Ісус. Про нашу приналежність до числа Його учнів говорять не наші знання Біблії, не наші гучні фрази, і навіть не наша зовнішність, хоча усе це теж є важливим. Першочергове значення має любов. І лише при її наявності все інше має сенс, інакше усі наші пожертви, відвідування зібрань і духовні обдарування — «мідь та дзвінка або бубон гудячий!» (1 Кор. 13:1).

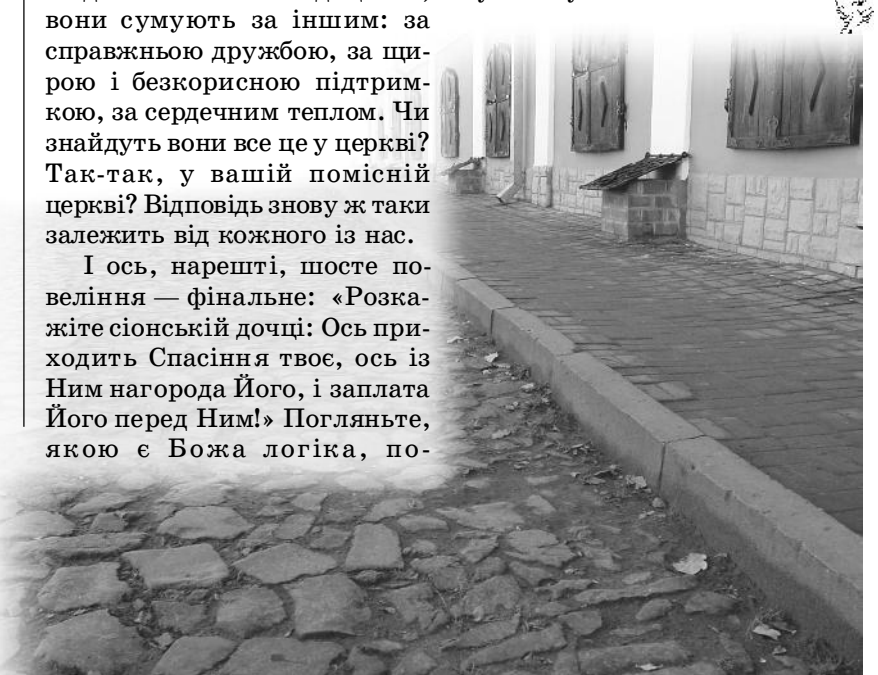
Місце прапора у війську, як і місце світильника у домі, — не бути прихованим чи занедбаним. Прапор має майорити на висоті, там, де його усі бачитимуть. Якщо він на своєму місці, його не можна не помітити. Якщо християни будуть мати любов поміж собою, якщо любов, а не з'ясування стосунків чи розбіжності у поглядах, підійметься понад усе, буде найголовнішим пріоритетом, людям захочеться прийти у такі церкви.

Один мудрий чоловік зауважив: «Маяки не стріляють із гармат і не б'ють у дзвони, щоб звернути на себе увагу». Любімо, і ми побачимо, як на нашу любов, наче метелики на світло, почнуть злітатися люди. У цьому світі холодно від нерозуміння і відчуження, люди втомилися від цього, вони сумують за іншим: за справжньою дружбаю, за щирою і безкорисною підтримкою, за сердечним теплом. Чи знайдуть вони все це у церкві? Так-так, у вашій помісній церкві? Відповідь знову ж таки залежить від кожного із нас.

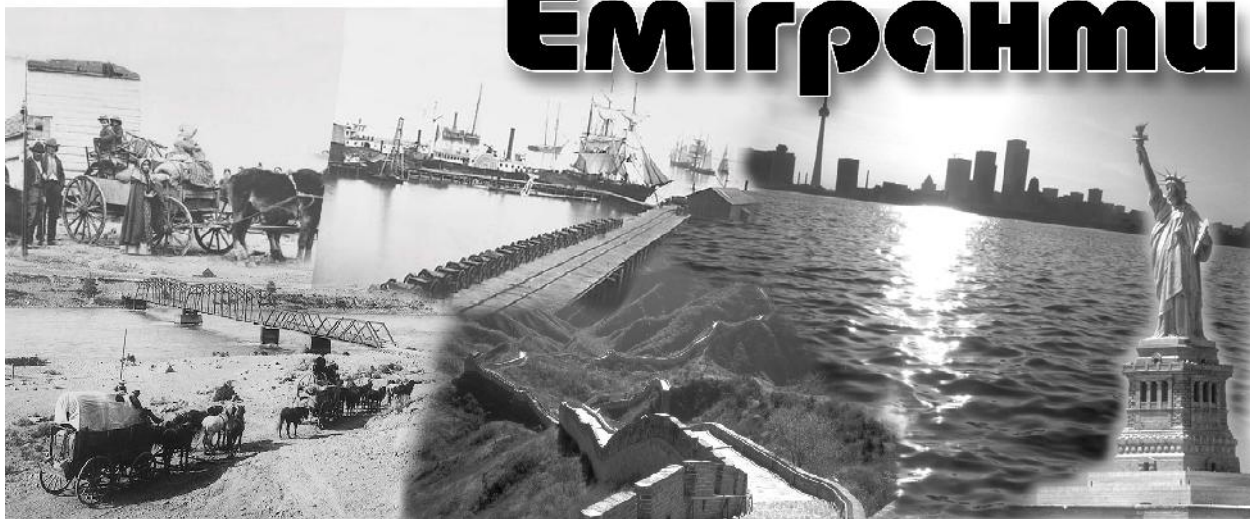
І ось, нарешті, шосте повеління — фінальне: «Розкажіть сїонській дочці: Ось приходить Спасіння твоє, ось із Ним нагорода Його, і заплата Його перед Ним!» Погляньте, якою є Божа логіка, по-

слідовність Божих думок. П'ять попередніх наказів стосуються дії — проходите, очищайте, будуйте, приберіть, підійміть — і, нарешті, лише шостий має справу із словами: «Розкажіть!» Спершу — діла, а слова — вже потім. Спершу виконайте усі Божі завдання, а вже потім звертайтеся до людей.

Лише тоді, коли ми пройдемо усі попередні кроки, наші слова набудуть ваги. Саме так, лише тоді, коли ми вийдемо зі своїх затишних містечок і займемо активну позицію у суспільстві, коли повчимося досвіду у минулих поколінь і одночасно будемо вдаватися до нових, сучасних методів роботи, коли серйозно поставимося до питання особистого освячення, коли наша любов стане очевидною світові — саме тоді ми маємо повне право на весь голос заявити: «Ось приходить спасіння! Кайтеся люди! Навертайтеся до Живого Бога!» — і тоді ці слова будуть не просто звуком, а матимуть силу і підтвердження від Господа. Тож нехай будуються дороги, нехай здійснюється над світом прапор любові, нехай більше людей отримають громадянство Небесного Міста, Міста, у якому чекають кожного!

Емігранти

Розпочинаючи в минулому році (№ 2) публікацію спогадів Олександра Шевчука під назвою «Емігранти», ми не сподівалися, що вона буде мати продовження. В попередньому номері ви мали нагоду ознайомитися із спогадами Бориса Сороковцева, безпосереднього учасника «китайської» еміграції. Сьогоднішня стаття не повністю відповідає започаткованій темі, але ми вважаємо за доречне опублікувати її саме під цією назвою, яка несподівано для нас стала рубрикою. Вона розповідає про останню хвилю еміграції, яка ще продовжується. Але той факт, що матеріал публікується за брошурою, що видана з нагоди 10-річчя приїзду перших емігрантів тієї хвили в США, говорить про те, що ця еміграція вже стає якоюсь мірою історією. Ми не маємо можливості надрукувати цю брошуру повністю або хоча б більшу її частину, як просив Антін ГОРОШКО — один із її авторів, але й не можемо обминути увагою. Вона розповідає не про всю еміграцію, лише ту, яка заснувала церкви, що згодом згуртувалися в Об'єднання слов'янських церков християн віри євангельської Східного побережжя Америки.

Переселення

Останні десять років минулого століття згадуються тепер як роки великої еміграції християн з колишнього комуністичного табору до Америки.

Перші роки цього переселення були нелегкими. Хоч набагато легшими, ніж у попередніх емігрантів. Ми мали спонсорів і різноманітну початкову допомогу від американських церков.

Служба еміграції розкидала наш люд по всіх штатах, призначивши американські церкви бути нашими опікунами. Матеріальної скрути не було, навпаки — з перших днів мали одяг, харчі. Але

душі томилися за зібраннями, за братерською спільністю, хотілося якнайшвидше відновити церковне життя.

Почали збиратися в домах молитви спонсорів, як правило в другу зміну, після американських служінь. Там, де були слов'янські громади старої еміграції, то нові емігранти поповнювали їх. Але вже з перших днів з'явилися проблеми. Пастори старої еміграції не могли допомогти, бо їх було мало і вони були не згуртовані. Довелося самим шукати виходу з тих скрутних обставин. Спочатку була журба в молитвах, а потім Бог давав думки і волю до дій.

Перші кроки

Слід зауважити, що важливою особливістю нової еміграції була велика кількість освічених людей, які мали досвід служіння, і талановитої та енергійної молоді.

Переселилися ті, котрі в умовах державного атеїзму зберегли вірність Христу і Церкві, страждали в сталінських таборах та карцерах, терпіли звільнення з роботи і навчальних закладів. Посвячені служителі з досвідом служіння в об'єднаному братстві почали згуртовувати нових переселенців. Молодь також почала шукати спільності, заводити знайомства та нових друзів. В різних місцях на сході Америки і в Канаді почали відбуватися перші молодіжні зібрання.

Перший молодіжний з'їзд відбувся в Бафало, штат Нью-Йорк, 7 червня 1990 року. Над його організацією багато потрудилися Михайло та Леонтій Остаповичі. Гаслом цього з'їзду були слова — «Світло для світу».

Після закінчення конференції відбулася братерська бесіда про співпрацю між церквами і молоддю. Дух Божий запалив серця пасторів та лідерів молоді змагатись за єдність в служінні Христу в нових умовах.

Наступним кроком до єднання був молодіжний з'їзд у

травні 1991 року в Філадельфії, штат Пенсільванія. Організатором виступила церква, в якій пастором був довголітній слуга із старої еміграції брат Степан Воловець. На з'їзді із закликом до ревного служіння Христу виступали С. Українець, А. Горошко, Д. Дідок та інші брати. Після служіння відбулася зустріч братів С. Воловця, І. Федорчука, А. Горошка, Д. Дідка, С. Українця, В. Кусмія, А. Моравського, В. Марача, Ю. Грищика, В. Хорошенка, М. Поврозника. Більшість висловлювала думку про потребу мати обраних старших служителів, щоб допомагати новоутвореним церквам в їхніх потребах і допомагати організувати церкви там, де їх ще не було.

Слід зауважити, що не всі служителі на той час мали правильне розуміння потреби централізованої праці. Деякі старалися бесіду скерувати на щось маловажне: хустки, шорти, моди і т.п., про що треба говорити в місцевих церквах.

Першим практичним кроком до скликання служителів була ініціатива братів О. Матвійчука, Ф. Сальви, П. Кучерявого, В. Латціса, які в другій половині 1991 року закликали пасторів, дяконів, проповідників з'їхатися 25 січня 1992 року в Ротчестер, Нью-Йорк, для вирішення церковних проблем нової еміграції.

Ще до утворення координаційного комітету в 1992 році мали місце братські переговори в церквах міст Ротчестер, Сіракузи, Бінгтон, Ютіка (Нью-Йорк), Спрінгфілд (Масачусетс), Клівленд (Огайо), Чикаго (Іллінойс), Лондон (Канада) та в інших містах.

Координаційний комітет

25 січня 1992 року в Ротчестері (пастор С. Левчук) відбувся перший з'їзд служи-

телів слов'янських п'ятидесятницьких церков східних штатів Америки. Дяка Богові, багато служителів дали згоду приїхати на цей з'їзд. Були й такі, які зайняли позицію вичікування, не вірили в успіх, хоча згодом також приєдналися.

Було близько 75 служителів, а всіх учасників — понад 150. Одностайно прийшли до думки, що потрібно якомога швидше обрати старших в народі Божому, щоб допомагати церквам централізовано проводити Божу працю. Зійшлися на тому, щоб утворити об'єднання церков як міжцерковний духовно-адміністративний орган.

З метою підготовки установчого з'їзду на цій конференції було утворено координаційний комітет у складі В. Самарського, С. Левчука, П. Кучерявого, С. Українця. А координатором комітету був вибраний М. Сулима.

Згадані брати навідували навколишні церкви і окремі групи віруючих, говорили про різні труднощі, з якими зіштовхнулися після переселення в Америку, допомагали в налагодженні стосунків між віруючими для єдності в церквах, доводили до відома про потребу утворення об'єднання як духовного центру.

На місцях брати запитували, як будуть вирішуватися питання, пов'язані з різним розумінням і практикою щодо Вечері Господньої, реєстрації церкви та інше.

Більшість схвалювала потребу мати братерську спільність і співпрацю як вияв послуху заповітам Христа (див. Ів. 17:11).

Другий з'їзд служителів церков

23-24 травня 1992 року в м. Бінгемтоні відбувся другий з'їзд пасторів і служителів церков Східного Побережжя Америки. Нарада була скликана координаційним комітетом, головував пастор з м.

Ютіки Мина Гнатюк, секретарі — А. Горошко та В. По尼жайло.

З доповіддю про працю координаційного комітету виступив М. Сулима, а також члени координаційного комітету. Нагадувалося про численні труднощі в еміграційних церквах, які потребують і чекають допомоги від старших служителів. Вже тоді говорилось про підготовку молодих проповідників. Брат М. Сулима доповів, що Асамблея Божа США готова допомогти відкрити біблійний заклад з програмою міжнародного інституту ІСІ. Про обидві ці пропозиції відбувся широкий обмін думками.

Учасники наради переважно більшістю голосів вирішили утворити Об'єднання слов'янських церков християн віри євангельської Східно-го Побережжя Америки.

В координаційний комітет було вибрано ще чотирьох служителів: А. Горошка, М. Гнатюка, В. Коцюбу, В. Сірука. На цій нараді було схвалено пропозицію брата М. Сулими про утворення Слов'янського біблійного інституту. Брат М. Сулима дав інформацію про погодження тематичної програми з міжнародним біблійним інститутом ІСІ, про схвалення і практичну допомогу з боку старших Асамблей Божих штату Нью-Йорк в здійсненні цієї мети.

Нарада схвалила пропозицію делегатів мати часопис «Живе слово», в якому висвітлювалося б життя і діяльність Біблійного інституту та церков об'єднання.

12 вересня 1992 року в місті Акрон був заснований Слов'янський біблійний інститут (СБІ). Комітет Об'єднання з пасторами церков благословили адміністрацію СБІ: М. Сулиму — президента, Ската Сирбера (скарбника), Д. Лівандовську (секретаря-перекладача). Цього ж дня було проведено першу лекцію на тему: «Дух Свя-

тий», яку прочитав доктор теології Стів Дурасов.

Десятирічне служіння об'єднання

В травні 1993 року в місті Ротчестері відбулася звітно-виборна конференція Об'єднання, в якій взяли участь більше ніж 70 служителів з різних церков і гості з Канади.

Основним завданням конференції було затвердження структури Об'єднання і обрання відповідальних служителів. Було прийнято таку структуру: керівник, два заступники, секретар, скарбник, Комітет, Розширена пасторська рада, відділи, старші пресвітери у регіонах, Комісія з підготовки Статуту та Віровчення Об'єднання.

Конференція обрала М. Сулиму головою Об'єднання, М.Гнатюка і В. Самарського — заступниками, А. Горошка — секретарем, А. Моравського — скарбником, С. Левчука — головою ревізійної комісії, С. Українця — головою молодіжного відділу, В. Коцюбу — відповідальним за евангелізацію, В. Сірука — відповідальним за організацію різних заходів, Г. Матвіїва і П. Кучерявого — старшими у регіонах, Я. Якобчука — директором недільних шкіл.

В серпні 1993 року в місті Сіракузах відбувся перший евангелізаційний з'їзд. Прибуло понад 1700 учасників. В цьому році, восени, відбулася нарада голів об'єднань слов'янських церков ХВС Північної Америки: Л. Бондарука, М. Брандебури, М. Сулими. В нараді також взяли участь П. Іонко, Р. Довбуш, Ф. Смольчук, С. Пунк.

В січні 1999 року на пасторській конференції в м. Філадельфії за участю голови Союзу ХВЕСП України М. Паночка було підписано угоду про співпрацю Об'єднання з Союзом ХВЕСП України. В цьому ж році було обрано

єпископа Є. Пилипіва — члена Комітету — заступником голови Об'єднання.

З 2000 до 2003 року працю в Об'єднанні веде новообране керівництво: С. Радчук, В. Лимонченко, Є. Пилипів, В. Самарський, П. Новик, П. Кучерявий, М. Сулима. Для праці з молоддю обрано М. Остаповича і М. Іллюка, затверджено Раду старійшин в складі М. Сулими, А. Горошка, П. Ізвюка, П. Кочадія, М. Гущина.

Через те, що брат С. Радчук виконує велику працю евангелізації в інших країнах світу, обов'язки голови Об'єднання з 2001 року виконує єпископ Віктор Лимонченко.

Десять років дороги. Роздуми

Хочемо сказати, що до цього місця нам допоміг Сам Господь (див. 1 Сам. 7:12).

Навіть те, що після переселення ми змогли знайти один одного і прийти до єдності, уже сприймалося як благословення. Радісно було, коли збиралися на спільні наради, щоб турбуватися і радитися, як швидше відновити богослужбові зібрання і централізувати працю церков на новій землі.

За цих десять років доро-

ги ми мали дуже багато спільних служінь: пасторських, молодіжних та церковних. Спільно пробували в Слові та радості спасіння. Господь допомагав нам іти дорогою єднання, щоб не згубитися в новій країні.

Бог бачив наші безкорисні та щирі прагнення, чув молитви і допоміг об'єднатися в одну Божу родину. Жаль лише, що є служителі, які ще досі приглядаються, не йдуть зі всіма по тій заповіданій Богом дорозі єднання та любові (див. Ів. 17:21).

Діти швидко вибирають не тільки англійську мову, але й численні пороки суспільства. Все частіше трапляються випадки, коли молодь залишає батьків і слов'янські церкви, губить культурні і духовні цінності свого народу. Ось чому деякі церкви, щоб зберегти молодь, використовують рідну і англійську мови.

Бог допоміг нам з перших днів зрозуміти, як важливо дати біблійну освіту дітям і молодим проповідникам. Пастори підтримали поради Об'єднання: в церквах тепер діють дитячі недільні школи, в яких сотні наших дітей вивчають Слово Боже і рідну мову.

«Слов'янсько-американська демократія в дії»

Історично склалося так, що США стали притулком для людей різних національностей, в тому числі і слов'янських. Нині слов'яни є невід'ємною частиною Америки. Серед слов'янського населення назрівають свої проблеми, які потребують вирішення з боку держави. Тому для захисту прав слов'ян 26 січня 2004 року в Хорватському центрі Сакраменто відбулося відкриття нової організації під назвою SLADA — «Слов'янсько-американська демократія в дії». Це перша (не тільки в Каліфорнії, а й у Сполучених Штатах взагалі) громадська організація, яка має стати сполучною ланкою між слов'янською громадськістю з її потребами, проблемами та інтересами і владою. «Створюючи цю організацію, — сказав Омар Китанов, радник Ради директорів SLADA, — ми поставили перед собою завдання дати можливість членам нашого суспільства формувати і висловлювати свою думку про політичні процеси в країні, добиватися того, щоб наші голоси були взяті до уваги в державних установах. Наша мета — надати всі ресурси та інформацію, щоб кожен міг зробити вибір і висловити своє ставлення до того, що відбувається».

«Помолися за мене, пташко...»

«Помолися за мене, пташко...»

Наче різнокольорові метелики, жовте листя злітало з дерев, лагідне сонечко тоненькими промінчиками віталось з перехожими, які того осіннього ранку поспішали хто на роботу, хто до школи, а хто ще деінде. І ніхто не звертав уваги на невеличкого зросту, стареньку і акуратненьку бабусю, яка звичними руками підмітала вулицю, що вела до нашого дому молитви. Не звертали уваги, бо бабуся ця чи не щоранку ось уже декілька років на своєму «бойовому посту».

— Бабусенько, ви така старенька, чому ви підмітаєте цю вулицю? Хіба вам за це платять?

— Ой, пташко моя, Господь любить порядок, і я люблю. Годна чи не годна, але мушу це робити...

— А скільки вам років?

— Та вже сотка доходить... Ох і набідила-ся я, і горя зазнала на своєму віку. Шість дітей виростила: аж п'ять доньок і одного сина дав мені Господь. Пороз'їжджалися вони по світу. З наймолодшою, Оксаною, доживаю свого віку. П'ятнадцятеро онуків у мене, 16 правнуків, вже і праправнуків двоє маю. Я сама дітей своїх піднімала. У війну важко було: і голодно, і холодно. Пам'ятаю, як німці закрили в сараї за те, що бандерівців переховувала. А маленькі діти плакали сильно, закриті вдо-

ма... — Згадує бабуся ті страшні дні. І таким теплом віє від старенької бабусі Юлі, що так і хочеться розмовляти з нею далі.

— Бабусенько, що тримає вас на цьому світі?

— Господь тримає, хто ж іще? А також ця вулиця, на якій я живу і яку мушу прибирати. І ця дорога на цвинтар, там чоловік мій похований і внучок мій, син Оксанин, Колюня, який згас ще в 12 роцків. Як він мене любив, все казав: «Бабцю, я не дам вам померти». А ще молитва тримає мене на цьому світі і допомагає мені жити. У Бога вірувала і вірую, хоч до церкви йти вже не можу. На Великдень була останній раз. Священик, як дізнався, скільки мені років, низько поклонився мені, поцілував в голову і сказав: «Бабцю, тебе Бог любить, ти бідила замолоду, тому будеш до смерті на ногах». І так воно є, пташко...

Знову береться моя співрозмовниця за звичну роботу, шепочучи про себе:

— Я так люблю порядок, птахо. Ось і пліт поставила, до начальника ходила, послухався старої...

Подумалось у ту мить, яка щаслива та бабця! Вона не просто доживає віку, вона ще прагне робити щось добре людям. Бодай вуличку підмести, бодай сміття прибрати. І все таке чисте, сяйливе довкола неї. І дерева, і будинки, і перехожі ідуть, усміхаються, вітаються з бабусею. Усміхнімось і ми до старенької, літа якої до сотні добігають. Прислухаймось до її щирої молитви. І помолімось разом з нею. За здоров'я, за рідних, за Україну.

Нічого не просила у мене бабця Юлія на прощання, лише, пильно вдивляючись у вічі, промовила:

— Помолися за мене, пташко...

Бабуся-мама

Вони прийшли у редакцію разом: старенька бабуся з паличкою і дівчатко років десяти у білій блузочці. У бабці разом з гаманцем на ринку викрали пенсійне посвідчення, вона й хотіла, щоб у газеті помістили оголошення. Дівчатко крутилося біля неї, спочатку мовчало, а потім тихенько покликало:

— Мамусю, пішли вже!

Таке звертання до старенької, звичайно, зацікавило мене, і я здивовано запитала:

— Хіба ви мама дівчинці?

— Та ні, я бабуся... — промовила моя нова знайома. — Це мені Бог на старість дав таку розраду, радість і помічницю. Він і поміг мені вилікувати її від церебрального паралічу, помагає у всьому і зараз. Якби не Всевишній, не знаю, чи жила б вона, та і я разом з нею...

— Розкажіть свою історію, — прошу.

— О, щоб описати моє життя, не вистачить слів. Кому це потрібно? Як згадаю, як було важко — не можу стримати сліз, але подивлюся на мою Марійку — серце тішиться, душа радіє, що Бог допоміг мені врятувати щойно зароджене життя. Слухайте, як то було...

...У мене двоє синів. Один на стороні вже живе. А з другим в молодості трапилося нещастя. Йшов він одного разу з роботи пізно ввечері, а назустріч їхала машина з великою швидкістю. Вона збила Петра, він впав і вдарився головою об дерево. Але на все життя став калікою. Лікувався. У хвилини спокою був слухняним, робив все, але бували миті, коли треба було тікати від нього. Казали мені: здай в інтернат, але поки я ще жива, не можу цього зробити.

Жили ми неподалік від «фільварку» (психоневрологічного інтернату). А там, крім стареньких пацієнтів, одного разу з'явилася молода, на перший погляд, здорова дівчина. У неї також щось із психікою було негаразд. Казали, що у шість років Ганнусю мама-алкоголичка викинула із балкону третього поверху. Так чи не так, але Ганнуся і Петро зустрілися. Що з того вийшло? Завагітніла Ганнуся. Всі кричать: «На аборт веди, куди їй народжувати, а тим більше виховувати». А я вперлася: «Не дам стратити нове життя, гріх це великий від Бога...»

Всі були проти, тільки брат мій, віруючий, підтримав мене. Він сказав такі слова:

«Роби, як думаєш, Бог обов'язково нагородить тебе, Славцю. Хто його знає, а може та дитинка, яка народиться, то твій кусок хліба...» Вже давно немає мого брата, а його слова згадую до цих пір. А ті люди, котрі відговорювали Ганнусю народжувати, тепер зустрічають мене з Марійкою і дивуються, яка чудова дівчинка виросла.

Та повернемося на десять років назад. Якраз на другий день Різдвяних свят Бог подарував Ганнусі донечку. На жаль, материнського поклику вона не відчула, і лікарі були

змушені оформити немовля в будинок дитини без мого відома. Коли я все це взнала, було запізно. Знайшла той будинок, прийшла, плачу. Де ж це бачено, щоб при живій бабусі дитина сиротою була?! «Віддайте мені дівчинку», — прошу, благаю. На щастя, добрих людей послав мені Господь на шляху. Завідувачка цим закладом зрозуміла мій біль і стан моєї душі. Після деяких формальностей віддали мені дівчинку...

А вдома господарка, корови, городи. Чоловік каже: «Нащо тобі тієї дитини, хто то все буде робити?» А я відповідаю: «Як робила, так і буду».

Важко довелося мені. Поки маленьке було — спало, ще давало щось зробити. А весною, особливо в сапання, доводилося брати в поле малу, дві пляшечки (одну з молоком, другу з чаєм) і сапу. Так і сапала, так і підгортала, зі сльозами і потом наполовину.

Витримала. Аж тут нова біда накопилася. Не сидить дитинка, не ходить. Лікарі ставлять діагноз — дитячий церебральний параліч. Рекомендують у спеціалізований інтернат віддати. Відчуває моє серце, що погано буде там моєї Марійці. У Бога кожен день просила допомоги і розради. І Марійку, з Божою поміччю, рятувала, як могла. Заварювала такий чай із дубової кори, березових бруньок, бруньок ліщини, листя горіха, соснових шишок, живокосту, коноплі, і купала, щодень масажі робила. І сталося диво! Через місяць моя внучечка почала рухати ніжками і ручками, через два місяці — почала робити перші кроки. Яка то була радість для мене, не можу передати, коли в рік і вісім місяців Марійка пішла своїми ногами.

А коли почала говорити, то перше слово було до мене — мама. Справжню маму вона знає, але кличе мамою мене, бо Ганнуся так і не змогла через свою психічну хворобу опікуватися дитиною. Коли підросла Марійка, лікарі порадили мені віддати її в санаторій для дітей із вадами серця. Там вона і тепер навчається. Часто їжджу туди, відчуваю, що добре їй. А як їй добре, то і мені. На канікули забираю додому. Ото вже натішуся: помагає у всьому мені моя Марійка. І на городі, і біля кізоньки. До церкви разом ходимо кожну неділю.

Скінчила свою розповідь моя відвідувачка. В очах були сльози. Плакала беззвучно, а на прощання сказала: «За все я вдячна Богу. Його руку відчувала скрізь. А куди не йду, де не буваю, молюся...»

Наталія БОЙЧУК, м.Теребовля

Якщо хочеш, щоб у тебе було мало часу, — нічого не роби.

Антон Чехов

Любов і сьогодні залишається найвищою цінністю у світі. Попри те, що людські стосунки сильно спотворені гріхом, любов так само є бажаною у всіх сферах людських взаємин. Як сотні і тисячі років тому, чоловікам та жінкам хочеться кохати й бути коханими. Шлюби за розрахунком спричиняють велику, хоч і ретельно приховану душевну драму. Діти все ще люблять своїх батьків, а батьки — дітей.

Любов багатогранна. Найбільш відчутне її тепло у родині, але й там, де ми заробляємо собі на шматок хліба, зігріті взаємною прихильністю співробітників, стосунки помітно прикрашають наше буття і вносять значну приємність у суто виробничі або службові процеси.

Справжня дружба все ще існує. Все ще є такі чоловіки й жінки, які допомагають один одному із задоволенням, виручають без думки про повернення боргів, яким можна довіритись у важку хвилину, й вони не підведуть.

Більшість людей, як і в сиву давнину, небайдужі до краси, їхня любов до гармонії

й досконалості рухає всю світову культуру, особливо поезію, живопис, музику.

Любов і сьогодні — всепроникаюча й універсальна. Якщо ми не відчуваємо, що переживають дерева чи трава, то про тварин можна сказати не сумніваючись: вони теж уміють любити, хоч, здавалося б, не гірше могли б проіснувати й без цього.

Отже, любов є духовною суттю всього живого, але, щоб помітити це, треба досить уважно придивитися. Туман зла, розсіяний у піднебессі дияволом, притупляє наш зір, ми бачимо немов через закопчене скло лише найяскравіше, але й за таких умов любов продовжує освітлювати життя.

Загасити любов на землі — найголовніша мета лукавого. Зменшити силу любові у Божому творінні — це зменшити присутність у світі Самого Бога. Пригасити любов означає знизити в суспільстві загальний рівень добра, місце якого неодмінно заступає зло. Бо душа з холодним серцем мало схильна до милосердя, доброчинності. Чим слабше в людині розвинене це шляхет-

не почуття, тим міцніше в її житті укорінюється розрахунок, цинізм, корисливість.

Лукавий намагається знекровити любов, робить усе, щоб замінити її на щось інше, здебільшого на чуттєвість плоті. Кохання замінити сексом, високі устремління — примітивною жагою ества, людське — тваринним. Сьогодні диявол через засоби масової інформації каже до молодих людей: кохання — це зайві ускладнення стосунків, це обтяжливі обов'язки, це непотрібні переживання. А секс — це легко і доступно, це — відразу на вершині, треба лише подолати старомодну сором'язливість. Ось вам і ефективні засоби для цього: алкоголь, наркотики, вільні від моральних обмежень розваги в нічних клубах, ресторанах, на дискотеках.

Ще один підступний і вкрай небезпечний замір ворога — замінити двостатеве кохання, створене Богом, на одностатеве, породжене дияволом, і таким чином перервати нитку людського самовідтворення, поступово засипаючи джерело життя на планеті сміттям содомського гріха.

Віктор КОТОВСЬКИЙ

УТВЕРДЖЕНІ

В ЛЮБОВІ

Парламенти багатьох цивілізованих країн законом, що дозволяє одностатеві шлюби, дуже допомогли лукавому виламати кілька великих каменів у фундаменті, на якому завжди стояла сім'я.

Грішне людство давно вже пододало моральну заборону на дошлюбні статеві стосунки і сьогодні руйнує, можливо, останню стіну морального захисту, що відділяла людину від тварини. В моду увійшли так звані цивільні шлюби. Цивільним колись називали шлюб, зареєстрований не в церкві, а у відповідній державній установі. Тепер же молодь часто обходиться й без ЗАГСів, і це вважається дуже сучасним. Колись на сторожі інтересів сім'ї, передовсім жінки, люди мали Бога і державу, потім — лише державу, тепер сім'ю захищатиме лукавий.

Лукава правда

Процес руйнування людських взаємин розпочався в Едемському саду. Адам і Єва були невинні, щирі, сповнені безпосередніх почуттів, але після гріхопадіння їх стосунки зазнали суттєвих змін. В першу зустріч Адама з Богом після переступу на запитання Бога, чи не їв він з дерева, що з нього заборонено було людям їсти, Адам відповів: *«Жінка, яку Ти дав мені, щоб була зі мною, дала мені з дерева, і я їв»* (1 М. 3:12). Адам у своєму власному гріху вбачає аж двох винуватців: жінку, яка принесла плід, і Самого Бога, Який дав Адамові таку подругу.

Так гріх приніс свій перший гіркий врожай — лукавство. Лукавство — найхарактерніша риса диявола, риса, що її найбільше не любить Бог. Лукавство — це хитрість, нещирість, схильність до обману. Це приховування істинних мотивів своїх вчинків, прагнення перекласти власну вину на інших. Віднині **закон лукавства** почне діяти, наби-

раючи сили, в усіх нащадках Адама та Єви, стане одним із неписаних правил, що регулюють життя безбожного суспільства.

Єва сказала, виправдовуючись перед Богом, подібно Адаму: *«Змій спокусив мене, і я їла»*. Як бачимо, ні чоловік, ні жінка не визнали своєї провини, не спробували покаятись.

Звертаючи вину на Єву, Адам, звичайно, мало переймався тим, яке покарання понесе його дружина в разі, якщо обман удасться. Чоловіка значно більше цікавило власне «я», власна безпека. Так у суспільство увійшов другий потужний закон гріха — **закон егоїзму**.

Егоїзм виключає будь-яку жертвовність, робить людину черствою і жорстокою. Егоїзм сліпий до потреб та інтересів іншого. Він навдивовиж тупий до сприйняття чужих проблем, він абсолютно глухий до голосу чужої біди. Егоїзм — потворний. Егоїзм — ще одна спроба диявола знищити любов, замкнувши її в самій людині.

Звичайно, Адам та Єва ще не були настільки зіпсовані, напевно, до кінця життя зберігали величезний запас Божої благодаті, були носіями значно більшою мірою добра, аніж зла, мали лише зародки тих страшних негативних рис, що цілковито виявили себе у їхніх нащадках.

Чим більше людина любить себе, тим більші її потреби, тим більше вона бажає влади, багатства, пошани до власної персони, тим більше вона намагається принизити інших. Чужу жертвовність егоїст приймає як данину власній винятковості, як те, що йому належить по праву, як те, за що він нікому не зобов'язаний.

Гордість завжди породжує заздрість, заздрість неодмінно виливається в ненависть до того, кому заздриш. Ці почуття були настільки сильні в

темній, неосвяченій душі Каїна, що він переступив один з найбільших моральних бар'єрів — не підняти руки на брата.

Три найголовніші риси в характері людини — **гордість, лукавство та егоїзм**, посіяні дияволом, нині формують атмосферу людських відносин у світі, де панує князь темряви. Сатана створив із людських стосунків по істині диявольську суміш. Люди роблять негідні вчинки і намагаються свою вину перекласти на інших. Інші захищаються, користуючись тими ж методами. Як наслідок, несуть покарання не ті, хто справді винні, а ті, хто слабші. В отруйну суміш доливається ще один потужний отруйний компонент — загальна несправедливість. У побуті — це антагоністичне зіткнення особистих потреб, недовіра, ненависть. У високій політиці — складна дипломатія, де існують лише інтереси, їх непримиренне протистояння, боротьба різного роду спецслужб і відкриті збройні конфлікти та війни.

Піддавшись гріху, Адам інтуїтивно відчув відсутність Божого захисту і злякався. То ж і сьогодні страх за своє життя та благополуччя додає людському егоїзмові жорстокості, недовірливості, підступності. Кожний знає: не можна бути настільки «крутим», щоб коли-небудь на твоєму шляху не з'явився хтось іще «крутіший». Після подій 11 вересня 2001 року у США стало очевидно для цілого світу: навіть надпотужна сила супердержави не може захистити її громадян від страху.

Євангелія називає Ісуса Христа другим Адамом, що прийшов з небес (див. 1 Кор. 15:45, 47). Другий Адам не має гріхів, у Ньому Бог втілив усі найкращі риси, що Він їх хотів би бачити в кожній людині.

Які ж риси є найбільш

важливі в характері Ісуса? «Я лагідний і покірливий серцем», — каже про Себе Спаситель (Мт. 11:29). Отже, на протигагу гордості людській Ісус ставить **покірливість** (смирение — рос.) і **лагідність** (кротость — рос.).

Під час Своєї останньої молитви в Гетсиманському саду Господь, знаючи, що Йому належить втерпіти, все ж вибирає не те, що було особисто для Нього краще: «Проте не Моя воля, а Твоя нехай буде!» (Лк.22:42). Воля ж Отця Небесного була така: «Так полюбив Бог світ, що віддав Сина свого Єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ів.3:16). Замість егоїзму Господь являє нам найвищу жертвність: віддає за життя людей Своє власне життя.

В Гетсиманському саду Ісус демонструє повну відсутність будь-якого лукавства. «Отче Мій, якщо можливо, нехай мине ця чаша Мене» (Мт. 26:39). Ісус нікого не вдає із Себе, ні такого собі супермена, який нібито не має страху ні перед чим, ні загнаного в глухий кут нещасного, ні ображеного в найкращих почуттях шукача правди. Він залишається Самим Собою: людиною з великої літери, духовну висоту Якої оцінив навіть Пилат, і Сином Божим, Якому під силу те, що не підвладне жодному з людей. Людина в Ньому — не хоче смерті і невимовно страждає у передчутті кінця. Бог у Ньому — готовий виконати вищу волю, незважаючи ні на що.

**Віктор
КОТОВСЬКИЙ,**
журналіст, Київська область

Це і є для нас зразок вищого нелукавства, взірць найглибшої щирості й відвертості.

Бог наш хоче, щоб у Христі, другому Адамі, ми повернулися до раю, місця Божої благодаті, призначеного нам для життя з самого початку. Отож, подолавши тяжкі випробування, кожному з нас належить пройти шлях **від гордості до смирення, від лукавства до щирості, від егоїзму до жертвності**. Лише в людині, яка звершила цю тернисту путь, любов Божа може вступити в силу, досягнути своєї повноти.

Любов до себе

«Люби ближнього свого, як самого себе» (Лев. 19:18). Ця заповідь є однією з найважливіших заповідей Писання. Вона була надзвичайно прогресивна для свого часу. Первісне суспільство керувалося законом сильного та традиціями, що історично формувалися на принципах рівноваги інтересів. Люди помічали, що вигідніше для себе жити з сусідом у мирі, бачили: якщо щось давати, то й тобі дадуть, допоможуть.

Сила цієї заповіді полягала в тому, що вона:

- 1) закріплювала все хороше у вироблених віками етичних нормах поведінки;
- 2) проголошувала рівність перед законом усіх людей;
- 3) накладала заборону на дії з позиції сили.

Водночас вона була легка для виконання й зручна, бо не вимагала від людей радикальної зміни поведінки й характеру.

Згідно з Божою заповіддю, ніхто не міг скористатися своїм службовим становищем, зробити собі якісь поблажки як можновладець чи старший за віком, або як той, хто просто має більшу фізичну силу.

Побожні, а то й просто розумні чоловіки та жінки старалися виконувати цю настанову. Через свою практичність вона діє навіть серед невіруючих, у язичницькому світі, і дає непогані наслідки, оскільки міцно стоїть на засадах практики життя.

На перший погляд, все у цій заповіді виглядає чудово. І це дійсно було б так, якби не одне «але»: розмитість поняття «ближнього». Саме тому, знаючи це слабке місце, хитрі фарисеї намагалися підловити Ісуса: «А хто мій ближній?» Як знаємо, Ісус, розповівши притчу, дає чітке визначення поняття «ближній»: наш ближній — це той, хто явив нам милість. Узагальнюючи, можна сказати: не всякий, хто живе з нами поряд, є наш ближній, а лише той, з ким ми пов'язані стосунками взаємодопомоги, приязні.

Якщо додати до цього, що старозавітна заповідь діяла в загальній атмосфері, що її Ісус охарактеризував словами: «Люби ближнього і ненавидь ворога твого» (Мт. 5:43), то стане цілком очевидною обмеженість дії першої заповіді любові. Ближній, фактично, є нашим ближнім лише доти, доки ми пов'язані з ним узами добра, якщо ж він змінив ставлення до нас, то й наше ставлення до нього може змінитися — і то без порушення Закону.

Тож очевидно, що при всіх позитивних проявах згідно закону, особисте «я» залишається на почесному місці першості в нашому житті. Коло тих, хто може претендувати на нашу любов, є чітко обмежене і досить-таки вузьке.

До речі, зазначимо, що воюгами Старий Завіт називає переважно представників чужих народів, які воювали проти Ізраїлю. Саме їх, не євреїв, можна було ненавидіти. Стосовно ж представників свого народу давалися такі

настанови: «Не будеш ненавидіти брата твого в твоїм серці... Не будеш мстити і не будеш злопам'ятним...» (З М. 19:17,18).

Дивно, але й сьогодні від деяких проповідників нерідко доводиться чути «глибокі» проповіді про те, що нам треба сильно любити себе, бо інакше, мовляв, ми не зможемо належним чином любити ближнього свого. Просто не віриться, що ці шановані люди можуть не помічати нової заповіді, даної нам Ісусом Христом. В Євангелії від Івана, 13:34, Господь каже прямо: «Нову заповідь Я вам даю... Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви».

Нова заповідь є вершиною християнської любові. Вона орієнтує нас не на наше егоїстичне «я», як це робить Закон, а на жертвовну любов Христа.

Нова заповідь любові незрівнянно ширша за стару.

Під час таємної вечері Ісус проголошує її у досить вузькому колі найбільш наближених учнів. «По тому дізнаються, що ви Мої учні, якщо

будете мати любов між собою». Але це аж ніяк не означає, що заповідь розповсюджується лише на вузьке коло тих, хто досяг високого духовного рівня. Ще

раніше Ісус скасовує саме поняття ворога. «Любіть ворогів ваших...» (Мт.6:44). Ворог віднині — це не той, кого ненавидимо ми, а той, що «проклинає», «кривдить і переслідує» нас. Фактично, ворогів у християн не існує, оскільки ненависть до будь-кого з людей для віруючого неприпустима. Тому обмежень на розповсюдження любові тепер нема. «Бо так полюбив Бог

світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ів.3:16).

Тож у Господі й ми відкриті своєю любов'ю для цілого людства.

Якщо врахувати, що Бог не дивиться на світ як на море, де всі краплини зліті в суцільну масу, а бачить кожну

особистість до «останньої волосини на її голові», то масштаби такої любові просто неможливо собі уявити. І тоді стає зрозуміло, що й Ісус каже не про людські душевні почуття, а про дещо незмірно більше.

Лише любов Божа, поселившись у нашому серці, здатна наблизити нас до чуда.

Уривок з рукопису книжки «Утверджені в любові».

Глибока оранка

Я не зовсім згідний з пуританською доктриною, але мені подобається те, як вони по-особливому виділяють святість. Ці благочестиві проповідники називали свої проповіді «глибокою оранкою». Вони були глибоко переконані, що не можуть посіяти справжні зерна віри до того часу, поки сердечний ґрунт їхніх слухачів не буде глибоко зораний. Отож, пуритани були впевнені, що їхня проповідь проникає глибоко, спускаючи ґрунт сердець їхніх слухачів. Їхні проповіді викликали справжнє покаяння в їхніх церквах. В свою чергу, протягом багатьох років це формувало міцних, зрілих, вірних християн.

Але сьогодні велика частина проповідей є сівбою без оранки. Я чую дуже мало проповідей, які проникають глибше верхнього шару. Глибока оранка не просто викриває хворобу гріха, вона проникає глибше — до самої причини хвороби. Багато з проповідуваного сьогодні зосереджено на

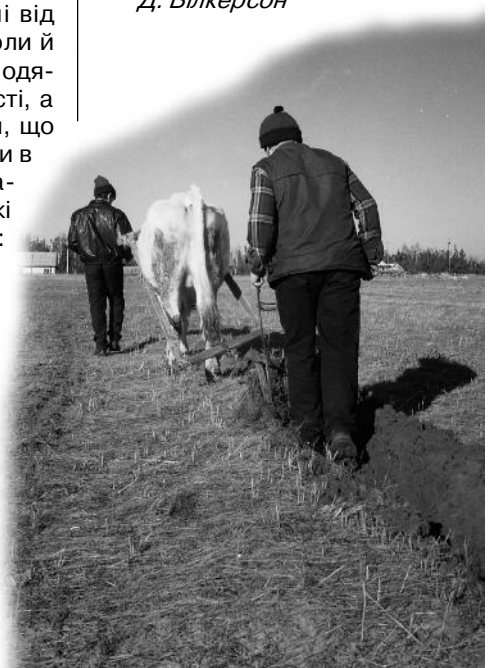
ліках, а сама хвороба ігнорується. Вони пропонують рецепт, минаючи хірургічне втручання!

Сумно, що ми навіюємо людям, що вони оздоровлені від гріха, в той час, як вони ніколи й не знали, що є хворими. Ми одягаємо їх в одяг праведності, а вони ніколи не підозрювали, що голі. Ми закликаємо їх вірити в Христа, а вони навіть не знають, що потребують віри. Такі люди приходять до думки: «Мені не пошкодить, якщо я додам до свого життя Ісуса!»

Ч.Г. Сперджен, сильний англійський проповідник, сказав про необхідність покаяння наступне: «Я вірю, що повне жалю покаяння поки ще існує, хоча в останній час я не часто чую про нього. Я сподіваюся, що мій старий друг — покаяння — ще не вмер. Я безнадійно закоханий в покаяння; здається — це рідна сестра віри. Сам я не зовсім

розумію віру з сухими очима; я знаю, що я прийшов до Христа шляхом слізного хреста. Коли я вірою прийшов на Голгофу, це було з великими слізьми і молінням, зі сповіддю моїх злочинів і бажанням знайти спасіння в Ісусі, і тільки в Ісусі».

Д. Вілкерсон

Моліться за нас, бо ваш Бог всіх нас повбиває!»

Пропонуємо увазі читачів уривок з розповіді польського місіонера Мірка КУЛЬЦА. Увірувавши в Ісуса, він загорівся бажанням свідчити про Бога, для чого використовував будь-які можливості. Одного разу він почув чіткий голос в серці, який сказав йому, щоб він їхав на місіонерську працю в Росію. Таке ж відкриття мала і його дружинна, що було сприйнято, як Божа воля. Вони абсолютно нічого не знали про Росію, зовсім не знали мови, Радянський Союз саме тоді розпадався, там панувало безладдя та беззладдя, але подружжя Кулець з невеликим чемоданом та 30 доларами вирушили в напрямку Москви.

...Спочатку було дуже важко. Перший семестр ми закінчували так, наче через мінне поле проходили. Навчання велося російською і англійською мовами. А всі мої знання з російської були «да», «нет», «спасибо», «собака», а з англійської — «ОК», «Pepsi», «Coca-Cola». Але вчителі допомагали нам, вони повірили в наше покликання. Після першого року навчання нас залишили на повторний курс, щоб ми краще вивчили мову, і звільнили нас від оплати за навчання. З того часу я почав шукати спілкування з людьми, щоб євангелізувати їх. Дуже вразила мене гостинність і щирість російських

християн. І хоча протягом 70 років їм тлумачили, що Бога немає, Бог, незважаючи ні на що, чує, любить, милує. В нас, у Польщі, слова про любов Божу обросли якимось традиціоналізмом. А з вуст росіян вони звучали дійсно щиро: «Бог любить!» Після двох років перебування в Росії ми з дружиною зробили висновок, що не тільки ми були місіонерами для росіян, а й вони були місіонерами для нас. Вони нас навчили розуміти Бога більше, ніж ми їх, вони нам показали більше справжньої віри, ніж ми їм показали.

Після закінчення навчання ми з дружиною поїхали в

Естонію на духовну працю.

Перші два тижні ми розповідали про Бога старшим жінкам. Тоді церкви ще там не було. І хоча ми говорили їм про Бога, все ж відчували, що це не місіонерська праця, це міг робити кожен. Одного разу на служіння прийшов чоловік, його звали Георг Туманок. Він вислухав те, що ми викладали, — ми вели тоді відеошколу, подивився на мене і сказав: «Поїдемо завтра до в'язниці». Це не було запитання, чи я хочу їхати, чи маю час, то було ствердження. І знову з'явилась якась віра, слухняність, врешті, я ж молився про Боже покликання і запитував Бога, куди мені йти.

Але почувши про цей мій намір, люди почали говорити мені, щоб я не їхав, що там анархія, радянська міліція залишила в'язницю, а естонська ще не навела порядку, буває, що нема хліба, людей вбивають, всім керує мафія.

Але я поїхав туди, я знав, що повинен там бути. Коли ми увійшли в цю колонію, то вона була схожою для мене на

Освенцім: бараки, магазин, який був порожній, потайні місця між бараками, де відбувалися різні страшні речі.

Чим більше я спілкувався з Георгом, тим більше відкривав його для себе, тим більше розумів, що зустрів надзвичайну людину, християнина, який справді вірив. Він вірив, що Бог є, що Він реальний. І проповідь Євангелії для нього була не роботою, просто у нього був Господь — і він Господу служив.

Георг привів мене до маленької групки людей, які були через нього наближеними до Ісуса, хоча їх важко було тоді назвати наверненими чи святими. То були звичайні в'язні, але цікавилися Богом. Так почалася наша праця в колонії. Яка то була радість, коли троє людей засвідчило, що вони хочуть служити Ісусу і стати такими християнами, про яких говорить Біблія. Звичайно, наступним їхнім кроком мало бути хрещення. Ми хотіли хрестити їх в четвер увечері, але коли вранці Георг приїхав у те приміщення, де ми збиралися, то побачив, що ці люди лежать з внутрішніми органами зверху. Вони були мертві. Ми зрозуміли, що назріває конфлікт, що тюремна мафія не хоче нас бачити у в'язниці.

То був час мого зростання як справжнього місіонера. Я в кишені носив посвідчення помічника капелана, був другою духовною особою у в'язниці. Але це тільки так звучало поважно, насправді я був настільки переляканий, що мало не знепритомнів. Таке я бачив тільки у кінофільмах. Раптом виявилось, що воно відбувається біля мене. Я не хочу робити з себе якогось героя віри, бо тої віри мені починало бракувати, але це був час зміцнення моєї віри.

Невдовзі до нас прийшли ті мафіозі і сказали, що не хочуть бачити тут церкви. Але ми далі зустрічалися, нас було вже десь 25 чоловік. Ті

шестеро, які приходили з самого початку до нас, були побиті, порізані, в синцях. Їх переслідували. Але серед цих людей я бачив тоді найпорядніших християн у своєму житті, це були християни, які дійсно терпіли за Христа, і їхній вибір бути чи не бути християнами був вибором бути чи не бути побитими, мати чи не мати їжу.

Нам дозволили збудувати зі старих дощок капличку. І Бог діяв. Особливо я відчув Його дію тоді, коли під час служіння почув прокльони, крики за вікном. В'язні почали кидати у вікна всякий непотріб і говорити: «Ми не відповідаємо за те, чи вийдете ви звідси живими, чи ні». Георг перервав свою проповідь і вийшов до 15 чоловіків з киями та палицями, які були приготовані спеціально для того, щоб його побити. Я був дуже наляканий, а Георг спокійно вийшов, став посеред цих людей, глянув на того, який був їхнім вожаком, і, дивлячись прямо йому в очі, сказав: «Твій бог, якому ти служиш, — це тхір. Він завжди змушений тільки втікати». Той опустив руки і не зміг навіть вдарити Георга, який повернувся назад на служіння. І вже була тиша, зібрання тривало. Тоді я, хоч і був місіонером, по-новому відкрив для себе, що Отець Небесний є насправді. Це не тільки ідеологія, це — життя.

Одного разу ми побачили, що в'язні ходять майже голі, не мають взуття, курток. Нам стало шкода їх: що з того, що ми їм проповідуємо, якщо люди мерзнуть. Ми поїхали в Швецію і привезли одяг з демобілізованих солдат. Вони такі раді були. Але наступного ранку ми побачили їх знову роздягненими. Виявилось, що всі речі забрала мафія — цей одяг вони вимінювали на наркотики, алкоголь, чай і т.і.

Одного разу під час зібрання раптом увійшло троє людей. Один з них, який був серед головних тої шайки, яка все грабувала, сказав до Георга: «Відтепер, якщо хочете їх одягати, годувати чи ще щось робити, повинні будете платити нам 20% від того, що отримуєте». До мене ж вони сказали: «Слухай, місіонере, якщо будеш сидіти тихо, нічого тобі не зробимо, а з тим твоїм Георгом ми розправимося». Георг глянув на нього, і я думав, що він скаже щось на мій захист, але він виступив на захист Бога: «Знаєш, хлопче, ти занадто малий і нерозумний, щоб стояти перед таким Богом, Якому я служу».

Сперечатися з цією людиною означало — вирок смерті, а Георг в лице їй таке. Але він глянув на Георга і зневажливо сказав: «Слухай, пасторе, побачимося в середу ввечері у тебе вдома».

Це означало — смерть. Коли ми їхали додому, я сказав: «Георг, тебе вб'ють». Він нічого не відповів. Тоді я повторив свої слова, а він аж крикнув на мене: «Замовкни! Ти навіть Христа не знаєш!»

Для мене то був шок. Я — другий капелан, а хтось мені каже, що я не знаю Христа. Але з іншого боку, я не знав Його так, як знав Георг.

Коли минув визначений термін, відчинилися двері мого дому — на порозі стояв усміхнений Георг. Він сказав: «Ходімо у в'язницю». Ми поїхали. Почалося зібрання. І знову входять тих троє мафіозі, які були минулого разу. Але як вони змінилися! Тоді вони були чисті, випрасувані, а тепер брудні, синці під очима, невиспані, волосся у різні боки. Георг поглянув на них і запитав: «Що знову хочете?» Якби хтось інший так сказав їм, то був би вже трупом, але вони просто запитали у нього: «Хто ти є?» — «Що ста-

лося, говоріть швидко», — наказав Георг. Один з них розповів: «Ми заплатили людині, щоб вона тебе вбила, але, коли цей чоловік їхав до тебе, якась дивна сила вирвала його з автомобіля і розбила об асфальт. Говори, що хочеш, але ми знаємо, що це не випадковість. Ми не можемо спати, не можемо їсти, взагалі жити не можемо, бо той ваш Бог всіх нас уб'є». Тоді я побачив Бога таким, яким Його бачив Мойсей. Ми звикли в нашому традиційному християнстві говорити: «Бог тебе любить. Не роби того, не чини так». А тут я побачив Бога, Який дійсно святий і справедливий. «Моліться за нас, бо той ваш Бог всіх нас повбиває!» То була незвичайна молитва. Десь 30 чоловік мафії були присутні на ній. Довкола зібралося безліч поліції. Ніхто не розумів, що діється.

Пізніше сама поліція зізналася, що з цього дня почалася велика зміна в колонії, яка обновила життя багатьох в'язнів. Це був початок пробудження.

Невдовзі тут утворилася церква, яка налічувала близько 300 істинно віруючих в'язнів. Я дуже любив з даху нашої каплиці дивитися, як з бараків ішли люди до церкви. Недавно вони таємно приходили, побиті, а тепер вільно збиралося понад 300 чоловік. Ми мали співи, хор, було організовано дві біблійні школи. Люди, яких я тоді вчив, тепер служителями, працюють в церквах у глибині Росії, люди з кримінальним минулим. Цим Бог показав мені, що таке Його ласка, що таке кров Ісуса Христа. Нам здається, що ці люди настільки злі, що Бог не зможе пробачити їм цього, але я побачив, як Бог змінював людей. Отже, Він мислить по-іншому.

Одним з найдивовижніших свідчень Божої милості був для мене Ігор. Він був серед тих, які переслідували церк-

ву. Можливо, це переслідування не було таким сильним, як з боку інших. Він просто не міг змиритися з тим, що те, що ми проповідували, не відповідало його стандартам. Він приходив на зібрання, але ми бачили, що ніщо його не торкається.

Сидів він за вбивство. Коли його дівчині було 16 років, вона завагітніла. Ігорю було тоді трохи більше 20. Одружилися з примусу. Одного дня, коли він повернувся додому, то застав свою дружину з іншим чоловіком. Він просто взяв ніж, перерізав йому горло і пообіцяв, що те саме зробить дружині. Його заарештували. Суд тоді поставився до нього поблажливо. Зважаючи на те, що цей злочин він вчинив у стані душевного переживання, то був засуджений на 8 років, але через 4 роки за добру поведінку вийшов на волю. До того часу дружина розлучилася з ним і вийшла заміж вдруге. Ці 4 роки він виношував новий кривавий план і присягнув собі, що коли звільниться, то вб'є спочатку її чоловіка, потім свою колишню дружину, а потім себе.

Але повністю реалізувати цей план не вдалося. Ігор причайся біля їхнього дому. Коли чоловік жінки повертався додому, він заштовхнув його в будинок, ввійшов за ним і вбив його, потім вбив дружину, а себе не встиг, бо надійшли люди. Він був ув'язнений на тривалий термін. В тюрмі кидався на кожного, хто до нього підходив, завжди мав при собі ніж. Одного разу він кинувся на одного в'язня, який через деякий час став християнином і, простивши кривднику, свідчив йому про Христа. Ігор почав приходити на служіння, але, здавалося, що ніщо не зворушує його. Та хоча він і був нашим противником, критикував нас, був великою перешкодою для проповіді, все ж почав читати Біблію.

Пам'ятаю, в той день я го-

ворив до в'язнів на тему радості у Христі. Він раптом перериває мене і запитує, чи можна щось йому сказати. Я відповів: «Ну кажи вже». Ігор вийшов на середину залу і розповів, що цілу ніч читав Євангелію і, глянувши на нас, з дитячою наївністю запитав: «Чи ви знаєте, що я грішник?» Я ледве стримався, щоб не сказати йому, що ми увесь час це намагалися йому розповісти. Але то була не наша заслуга, це було дійсно Боже відкриття, Сам Бог просвітив розум цієї людини. І хоча це було щось незвичне для нас, він запитав: «Чи я можу щось зробити?» Я запитав, що він має на увазі, але той нічого не відповів і вийшов. Тут я мушу дещо пояснити: в тюрмі є так звані касти. У нашій церкві ті, хто був з нижчих каст, сиділи попереду, а ті, хто з вищих, — на останніх лавках. Вони приходили і йшли, коли хотіли. Прийдуть, посадять трохи — і виходять. Ігор належав до найвищої касті, їх називали «блатними». Він вийшов з каплички, взяв рушник і миску, і хоча ми цього ніколи не вчили, підійшов до першого ряду, де сиділи в'язні з нижчих каст, які стали християнами, став навколішки, зняв їхнє взуття і почав мити їм ноги. Це не були ноги, як наші, щодня вимиті. Це були ноги в'язнів. Але Ігор почав мити ті ноги і говорити: «Так зробив Ісус, я прочитав про це в Біблії. Я відчув, що коли цього не зроблю, то не зможу йти за Ісусом». То була незвична для нас картина. Але таким був початок служіння Богові цієї людини. Потім він став одним з тих, хто проповідував Євангелію в'язням. Він уже вийшов на волю, я зустрічав його в Талліні. Він не повернувся до цього світу, а живе новим життям у Христі.

*Переклала з польської
Ольга МІЦЕВСЬКА*

* * *

На небі сиза димка пролягла.
Гаряче літо знову закінчилося.
У вирій відліта наше життя.
А скільки ще нам жити залишилося?

Багато, мало, та ніхто не зна,
Коли він буде з близькими пощатися,
Коли покине цю долину зла,
Як скаже Бог додому повертатися.

Чекає в небі Бог дітей Своїх,
Приготував для них прекрасне місто.
Не буде в ньому прикročів земних...
Лиш вірні зможуть вічний дім посісти.

Готуйся, друже, Спаса зустрічать,
Роби можливе все, допоки можна,
Не трать даремно Божу благодать,
Щоб не була душа твоя порожня.

Збирай для Бога, день і ніч збирай,
Неси снопи до Божої комори,
Свій час на марноту не витрачай,
Неси служіння віри та покори.

Цінуй усім, що дав тобі Ісус,
Іди за Ним відважною ходою —
І Бог тебе захистить від спокус,
І Божа милість буде над тобою.

*Богдан СТЕПАНЮК,
Лінкольн, Небраска, США*

Ми часто

Ми часто потребуємо, щоб нас
Хтось міг підняти на руках молитви,
Щоб поряд став хоч на короткий час,
На нашім боці, — у духовній битві.

Не вистачає часто власних сил —
І наші руки падають в знеможі,
Ми хочемо сховатись в тіні крил,
Потребу маємо у Божій допомозі.

Ми так хотіли б голову на мить
Схилити на плече могутне друга,
В часи борні, як серце защемить,
Коли обгорне душу смертна туга.

Ми хочемо почути співчуття,
Ласкавої чекаємо усмішки,
Під тягарем суєтного життя
Всі ждемо доброти хоч трішки.

Зігрій нас, Боже, кригу розтопи,
Позабирай з усіх сердець каміння,
Назустріч один одному веди
І плід зрости любові і терпіння.

події хроніка новини

✓ 14 грудня 2003 року євангельські християни з м. Дубровиці, що на Рівненщині, святкували 10-річний ювілей церкви. За 10 років існування церква, в якій пресвітером Степан Курач, вже налічує 125 членів.

У святковому служінні взяли участь М.С. Паночко, В.Д. Боришкевич, служителі церков Рівненщини.

✓ 9 січня 2004 року відбувся випуск студентів Рівненської духовної семінарії та Академії, президентом якої є Павло Купріянович Василець. В Семінарії, яка була утворена на базі Російсько-українського біблійного інституту (РУБІ), навчання відбувається протягом трьох років на факультетах: церковне служіння, музичне служіння, християнська освіта.

✓ 15 січня в районному відділі внутрішніх справ міста Вижниця Чернівецької області відбулося євангелізаційне служіння, яке супроводжувалося співом хору з с. Вовчинець. В кінці служіння були роздані Євангелії, надані місією «Гедеонові брати».

✓ 19 січня 2004 року відійшов у вічність Іван Іванович Денисюк, який понад 40 років виконував служіння пресвітера в церкві м. Володимира-Волинського, що на Волині. В роки війни після дивного врятування від смерті юний Іван почав шукати Господа, з Яким зустрівся на початку 50-их. На початку 60-их Іван Іванович був обраний пресвітером Володимир-Волинської общини п'ятидесятників, і це служіння виконував до кінця своїх днів, ставши мудрим наставником та добрим радником для християн багатолюдної церкви.

А 18 лютого 2004 року з ветераном пасторського служіння Олексієм Костянтиновичем Концемалом, який протягом 44 років виконував пресвітерське служіння в церкві смт. Клеваня, прощалася Рівненщина. Складною, але благословенною була його доля: залякування, штрафи, в'язниця і разом з тим самовіддана праця для Господа, відкриття нових церков у селах Оржів, Зоря, Дерев'яне, Голишів. Багато сотень людей зібралися, щоб провести його в останню земну дорогу, десятки служителів висловили щирі співчуття рідним та близьким.

✓ 30 січня у м. Алчевську відбулася звітна конференція церков ХВС Лугансь-

події хроніка новини

кої області. Темою конференції стали слова: «Ні військом, ані силою, а тільки Моїм Духом». Ця область донедавна було однією з найважчих у духовній праці, там було найменше церков ХВС. Слід зауважити, що тепер на Луганщині підібрався гарний молодий колектив духовних працівників, в основному місіонерів місії «Голос Надії», які докладають зусиль, щоб нива Божа зазеленіла і в цій частині України.

✓ 1 лютого в м. Харкові, в церкві «Блага вістка», було оприлюднене рішення обласної пресвітерської ради про позбавлення сану та відлучення від церкви за гріх пастора церкви «Блага вістка» В. Фалія. Це рішення було підтвержене Комітетом ВСЦХВС, засідання якого відбулося 18 лютого у Києві. У грудні 2003 р. В. Фалій зняв з себе обов'язки старшого пастора церков ХВС Харківської області. Зараз цю працю тимчасово виконує Артур Скорик.

✓ 1 лютого 2004 року в центральній церкві «Вефіль» міста Чернівці відбувся вечір спогадів, в якому брали участь брати, які були ув'язнені під час війни за відмову від зброї, а також брати, які в 1947-48 роках відбували покарання за віру в Бога. П'ятеро літніх братів, так би мовити, піонерів євангельського руху на Буковині, свідчили про свої поневіряння в сталінських таборах, а також про милість Господню, явлену їм у житті. А 82-річний Володимир Андрійович Гузь, колишній політрук, свідчив про своє навернення в табір Сухобезводної, куди він у роки війни потрапив як ворог народу. Там він зустрівся з віруючими і, прийнявши Христа у своє серце, залишається вірним Йому до кінця свого життя. На служінні були також вдови, діти та внуки братів, які вже відійшли у вічність. Вони з теплою згадували рідних їх серцю людей, всі разом співали старі, майже забуті псалми 50-60 років.

✓ 8 лютого 2004 року у селищі Хомуць Житомирської області відбулося посвячення дому молитви, що для цієї області є неординарною подією. За короткий час це друга подія подібного характеру: нещодавно був відкритий дім молитви в м. Брусиліві — і ось знову свято на брусилівщині. Схвильовані слова розуміння і визнання звучали з уст директора місцевої школи, пастора з Кореї брата Чанга, епис-

копа церков ВСЦ ХВЄП Житомирської області М. Камінського та інших численних гостей.

✓ 19 лютого 2003 року в приміщенні Київського Біблійного інституту відбулася нарада відділу освіти ВСЦ ХВЄП. Завідуючий відділом Анатолій Кліновський проінформував присутніх про стан справ у відділі навчання.

Були порушені і обговорені питання церковної освіти, а також намічено ряд заходів, які будуть сприяти розвитку освітніх програм.

✓ 20 лютого 2004 року в домі молитви Церкви Святої Трійці м. Рівного проходила жіноча конференція на тему «Роль жінки в сім'ї, церкві, суспільстві», на яку прибуло близько 300 делегатів. На конференції виступили В.Д. Боришкевич, В.Д. Бричка, а також було обрано жіночий комітет, в який увійшли Т. Боришкевич, Ж. Чернюшок, Н. Білецька, Л. Килюх, Н. Бричка, С. Яковець, О. Роцук.

✓ На цей час в Дніпропетровській області склалася важка ситуація з орендою приміщень для проведення богослужінь. Церкві м. Дніпропетровська «Скеля Спасіння» та ще кільком відмовили в оренді; для церкви смт. Петриківка «Хліб Життя» також не дають оренди... ПРОСИМО МОЛИТИСЯ ПРО ЦЕ!

Засідання наради представників християнських Церков України

2 грудня у столичному Будинку вчителя відбулася зустріч керівників декількох християнських Церков України. В центрі уваги були актуальні соціальні та законодавчі питання. Під час зустрічі її учасники обговорили стан і перспективи співпраці між християнськими Церквами України, зокрема у сфері захисту суспільної моралі, висловили свої позиції щодо законодавчих ініціатив, які стосуються духовності, моралі, життя релігійних організацій. Одним з реальних плодів співпраці Церков було названо те, що Верховна Рада не підтримала внесення до Закону України «Про свободу совісті і релігійні організації» змін і доповнень, які, на думку учасників наради, не відповідають сучасному стану державно-церковних відносин і потребам релігійних організацій. У зв'язку з цим присутніми керівниками Церков було підписано низку листів до заступника Голови Верховної Ради Олександра Зінченка, голів Комітетів ВР України, керівників парламентських фракцій, до окремих народних депутатів, в яких було висловлено подяку за те, що особисто вони та фракції, які вони представляють, прислухалися до голосу Церков у питанні внесення змін до законодавства. Керівниками Церков було підписано відповідну Декларацію.

Відзначення 100-річчя першого видання Біблії українською мовою

19 лютого Верховна Рада України 397 голосами прийняла проект Постанови «Про відзначення 100-річчя першого видання Біблії українською мовою» (реєстр. № 3454 від 29.04.2003 р., автор — н. д. Л. Танюк).

За повідомленням Інституту релігійної свободи, постанова рекомендує Кабінету Міністрів України в місячний термін утворити організаційний комітет, у двомісячний термін розробити та затвердити план заходів щодо відзначення першого видання Біблії українською мовою, а також вирішити питання про фінансування цих заходів.

Державному комітету інформаційної політики, телебачення і радіомовлення України рекомендується забезпечити висвітлення у засобах масової інформації заходів, що проводимуться у зв'язку із 100-річчям першого видання Біблії українською мовою, та організувати цикли тематичних теле- і радіопередач, присвячених цій події.

Контроль за виконанням Постанови Верховної Ради України «Про відзначення 100-річчя першого видання Біблії українською мовою» покладено на парламентський Комітет з питань культури і духовності.

Іскра, що летить вгору

У № 3 журналу «Благовісник» за 2001 рік був опублікований матеріал «Іскра, що летить вгору» про життя та служіння Григорія Федішина. Нещодавно автор цього дослідження В. КІТ надіслав нам лист, в якому розповів про нову, до цього часу невідому, сторінку життя цього Божого працівника — обставини його смерті. Ось що він пише.

Григорій Федішин з дружиною Ганною

Після довгих пошуків мені вдалося віднайти судово-слідчу справу Григорія Федішина. Тривалий час, 62 роки, ніхто не знав, як і де закінчилося життя першопрохідника євангельського руху Львівщини. І ось, отримавши дозвіл на ознайомлення зі справою, я впродовж шести годин знайомився з нею. З неї дізнався про деякі обставини життя та смерті Григорія, які не потрапили у статтю «Іскра, що летить вгору».

Отже, тепер ми знаємо не лише рік, але більш точну дату його народження: 14 жовтня 1903 року (отож, минулої осені минуло 100 років з дня його народження — *прим. ред.*).

А 14 червня 1940 року Г. Федішина арештували в с. Хильчиці, де він був в цей час разом дружиною в хаті своєї тещі. На світанку під'їхав НКВДський «воронок» заповнений арештованими, куди запхали і Григорія. 15 червня 1940 року Григорія проковтнула Золочівська тюрма № 3 НКВД УССР.

22 червня 1941 року фашистські війська перейшли радянський кордон. 26 червня німецькі чоботи топтали бруку на вулицях м. Львова, і саме в той час НКВДський кат стріляв в чоловіка середнього росту з обстриженим волоссям на голові, пожовклим обличчям, у брудній арештантській одежі. Це був

слуга Божий Григорій Федішин. 29 червня німецькі війська зайняли м. Золочів. Через день-другий жителі навколишніх сіл кинулися пізнавати тіла замордованих, які лежали рядками біля двох здоровезних ям, звідки їх викопали, — всього 650 трупів. Дружина Ганна разом з рідними Григорія кинулася шукати тіло свого чоловіка, але... Але було упізнано тільки 50 чоловік, решту, в тому числі і тіло Григорія Федішина, захоронили на золочівському цвинтарі у братській могилі... У 90-х роках на ній був встановлений пам'ятник жертвам сталінських репресій.

В 1943 році дружина Г.

Федішина Ганна виїхала в Польщу, звідти — у Францію, де стала членом однієї з євангельських церков. Відійшла у вічність у глибокій старості.

Земне життя Григорія Федішина було дуже коротке — всього 38 років, з них 17 — дуже плідної благословенної праці на ниві Божій.

P.S. Підпис під фотографією, що публікувалася зі статтю «Іскра, що летить вгору», неправильний. Жінка, що названа Ганною — дружиною Григорія, насправді не є нею. Старенька сестра, яка розпізнавала людей на цьому фото, помилилася. Зараз ми публікуємо справжнє сімейне фото Федішиних.

Біблія перекладається на різні мови світу в самому Єрусалимі

Представники різних народів з'їжджаються в Ізраїль перекладати Писання на свої рідні мови.

Норвежець-американець Йоханан Ронен і його дружина Міріам, фінляндка, заснували унікальний інститут, в який постійно запрошують представників переважно африканських племен і етнічних груп провести рік в Єрусалимі, і протягом свого перебування в ньому перекласти Священне Писання на свої рідні мови. Вони заснували проєкт з перекладу Біблії в 1996 році і вирішили побудувати спеціальний будинок, в якому будуть жити перекладачі Біблії зі всього світу.

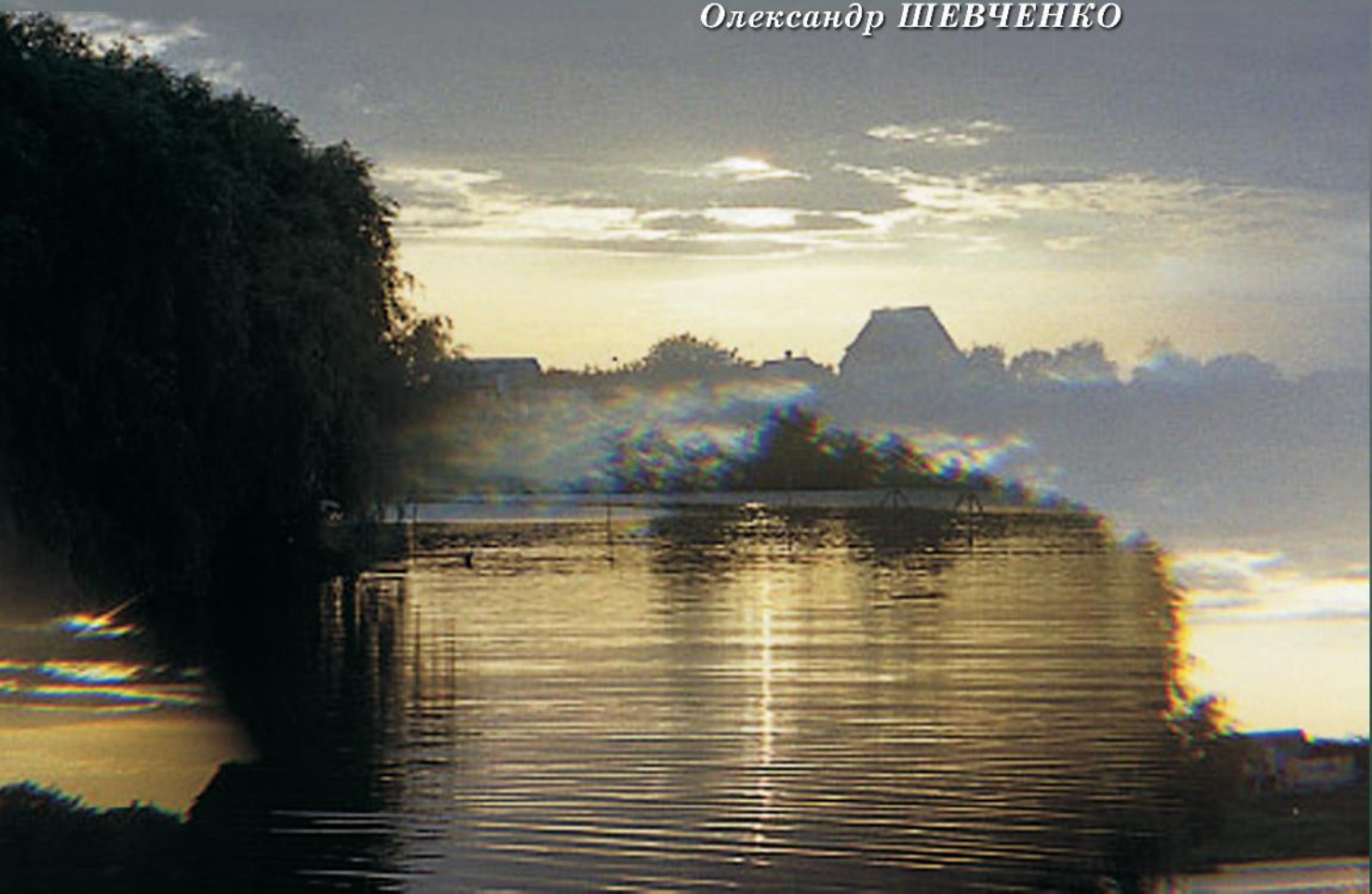
Йоханан пояснює, що для підготовки до майбутньої перекладацької роботи в Єрусалимі майбутніх перекладачів, яких щороку буває від 6 до 13, просять пройти курс біблійного іврити в своїй рідній країні і оплатити свій переліт в Ізраїль. А перебування перекладачів в Ізраїлі фінансується пожертвуваннями, які збирають Ронени.

Результатом того, що представник кенійського народу взяв участь в курсах Роненів в 2000 році, стала публікація Біблії мовою сабаот, якою розмовляють 143 000 кенійців. А в 2003 році ще один перекладач привіз на батьківщину переклад Біблії мовою лама, якою говорять 173 000 чоловік в Того.

З часів заснування проєкту Біблія була перекладена з іврити на 40 мов і діалектів.

— Хочеш йти за Христом? — Так, звичайно, хочу! — Але є ціна цього — ти повинен спочатку відректися від себе. Хочеш бути Його учнем? — Так, звичайно, хочу! — Але ти повинен взяти хрест. Хочеш зберегти душу? — Хочу, хочу! Хочу зберегти свою душу доти, доки мене не зустрине вічність! — Тоді погуби її сьогодні. Хочеш мати скарб на небі? Продай маєток і роздай вбогим. Хочеш бути великим? Стань рабом. Хочеш приносити багато плоду? Будь готовий до чистки, а це боляче. Хочеш придбати хоч декого для Бога? Стань всім для всіх. Хочеш сили Христової? Вмій хвалитися немочами. Хочеш надзвичайності відкриттів, які були в апостола Павла? А згідний мати жало в плоті? Чи хочеш бути пророком? А згідний бути неприйнятим на батьківщині? Чи твоє становище в оточенні твоїх друзів настільки важливе, що ти скажеш: «Ні, я не хочу бути пророком, якщо така висока ціна цього служіння!» Хочеш говорити правду? Вчися одержувати ляпаси. Хочеш бути коронованим славою? Вмій носити терновий вінець. Хочеш мати владу в словах? Відмовся від брехні і лестоців. Ми ніколи не досягнемо ніяких результатів в Бозі і в служінні Йому, якщо спочатку не погодимося платити ціну, не відречемося від світу, від себе і свого світського авторитету. Хочеш бути прославленим в Бога? Ти повинен втратити все, чим тебе нагородив світ, — і тоді Бог почне діяти.

Олександр ШЕВЧЕНКО

* * *

**Не той святий, хто помилок не чинить,
Бо на землі таких людей нема.
А той, хто вміє визнати провини
І не відкриє уст своїх дарма.**

**У кого правда — не в словах, а в ділі.
Хто Божого шукає — не свого.
Хто не обходить бідних за три милі
І не кепкує з ближнього оков.**

**Хто бачить душу лиш очима віри
І знає силу, що в крові Христа.
Хто вміє гріх людський прощати без міри —
Така людина є єством свята!**

**І святість цю вона не заробила
Ділами благочестя, в молитвах...
Євангеліє душу воскресило
Та осватило в вічних небесах!**

Лідія ГАПОНЮК

